

ПОЛИТИКИН

ЈА
СЕ У ТО
НЕ
МЕШАМ!

2
ДИНАРА

ГОДИНА
XXXII
БРОЈ
1023
6. VIII 1971.

ЗАБАВНИК

ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ

ОДМАХ СЕ ВИДИ
ПАС ИЗ ИНОСТРАН-
СТВА! ВЕЖЕ САЛВЕ-
ТУ ПРЕ НО
ШТО УГРИ-
ЗЕ!

ПОЛАКО,
АЛФОНСЕ! ОВО
ЈЕ 1. СТРАНА А ТИ
ТРЕБА ДА УГРИЗЕШ
ТОГ ТИПА ТЕК НА
ТРИДЕСЕТ
ПЕТОЈ!

ДОГОДИЛО СЕ...

ВЕЧНО МЛАД. — Фридрих Гај, 81-годишњи Немац, намерава да бициклом пређе преко свих 20 алпских прелаза у Швајцарској. Бициклу, каже, дугује здравље.

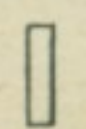
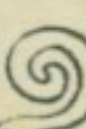
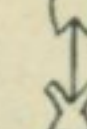
ЉУБАВ НА ВИСИНИ ОД 2000 МЕТАРА. — Капетан Патриша Бас, војна медицинска сестра, и поручник Томас Макарти, не служе у падобранским јединицама али су обоје страствени падобранци. Недавно су прославили веридбу, и то у једном авиону на висини од 2000 метара. Пошто су од својих другова — падобранаца примили честитања, вереници су заједнички извели успео скок са задршком. Њихов веренички скок посматрали су сви становници градића Салисберија.

ИЗГУБЉЕНИ БАТАЈОНИ

"ВОЈЕ НАВАРЕ", БАТАЈОН ОД 1000 ЈУДАИ КОЈИ СЕ У ВРЕМЕ ШПАНСКОГ ГРАЂАНСКОГ РАТА ОД 1833. ДО 1839. БОРИО НА СТРАНИ ДОН КАРЛОСА БУРБОНСКОГ БИО ЈЕ ЗА ТИХ 6 ГОДИНА 18 ПУТА УНИШТЕН ДО ПОСЛЕДЊЕГ ЧОВЕКА И 18 ПУТА ОБНОВЉЕН!

СТАРЕ ЕГИПАТСКЕ БРОЈКЕ

 ЈЕДАН
  100
  1,000
  1,000,000

Риплеј Веровалти или не!

ГРАДСКА ВЕКНИЦА У ЛОРШУ

САГРАЂЕНА 763, НАЈСТАРИЈА ЈЕ ЗГРАДА У НЕМАЧКОЈ ЧИЈИ ИЗГЛЕД УОПШТЕ НИЈЕ МЕЊАН.

ДРВО-ПЕРЕЦ

НАЛАЗИ СЕ У АВОРИШТУ МЕРИ МИЧЕЛ ИЗ СЕН ПОЛА (САД)

ЖАБА ИЗ РЕКЕ КОЛОРАДО

ИСПУШТА ГЛАС КОЈИ ЛИЧИ НА ПИСАК ПАРОВОДСКЕ СИРЕНЕ.

ВЕСЕЛА УДОВИЦА

ДИЈАНА ДЕ ПОАТИЕР

(1499 - 1566) НИКАД НИЈЕ СКИНУЛА ЦРНИНУ КОЈУ ЈЕ ОБУКЛА КАД ЈОЈ ЈЕ 1531. ГОДИНЕ УМРО МУЖ, А ИПАК ЈЕ ПОСТАЛА НАЈУТИЦАЈ-НИЈА ЖЕНА У ФРАНЦУСКОЈ И МИЉЕНИЦА ДВА КРАЉА, ФРАНСОА I И АНРИЈА II.

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

ПРОДАЈТЕ МИ СВОЈ КОСТУ

Једног дана на трпезу енглеског краља Чарлса I изнет је огроман колач у облику тврђаве. Изненада, кров тврђаве се подигао и из колача је искочио човечуљак у ратној униформи, са пиштољем у руци. Запрепашћење је убрзо сменило неописиво одушевљење. Био је то патуљак Џефри Хадзон коме је тада било 8 година, а био је висок свега 35 сантиметара. Чарлс I га је обожавао и играо се са њим као с лутком али Џефри је био прави угурсуз и често би се сакривао тако вешто да би га краљ сатима тражио по буџацама.

У 30. години Џефри је био висок 45 сантиметара, али је зато имао право јуначко срце. Неког обесног дворанина који се усудио да га исмева због малог раста, Џефри је изазвао на двобој и како је био одличан стрелац усмртио га већ првим метком.

Двобој с ђураном

Храбром патуљку ово није био једини двобој у животу. Следећи пут Џефри се тукао с једним прождрљивим ђураном који му је отео доручак. Била је то борба на живот и смрт јер је ђуран био неколико килограма тежи од Џефрија. Патуљак је после огорчене битке успео да победи, а његови пријатељи прославили су догађај изневши по беђеног на трпезу!

Кепеци и цинови не постоје само у бајкама већ и у стварном животу. Одувек су их људи сматрали за изузетак и чудо, европски дворови се отимали о њих, а циркуси згрнули силне новце приказујући их.

Лекари тврде да дивови и патуљци настају услед поремећаја рада хипофизе, жлезде са унутрашњим лучењем која се налази дубоко у мозгу и тежи нешто више од пола грама! Ако хипофиза лучи сувише мало хормона, раст се зауставља и човек остаје мали, ако је количина хормона већа постаје див. По правилу ни једни ни други не живе ду-

го. Међу изузетке спада Пољак Јосиф Боровалски који је живео пуних 98 година. Био је ожењен Францускињом обичног раста и имао је три детета нормалне висине и лепо развијена.

Сирах и шрејеш за лојобе

У старо доба људи су веровали да су патуљци и дивови миљеници богова и односили су се према њима са страхопоштовањем. Касније, краљеви и цареви су се окруживали кепецима ради забаве, а дивовима ради заштите.

Дивови су изазивали дивљење свих људи и одвајкада били главне личности у народним причама. Библија прича о Голијату који је био висок скоро 3 метра и који се забављао бацајући камење величине главе купуса међу непријатељске редове. Ипак га је на крају победио Давид, обичан човек, надмудривши га.

Древни грчки записи помињу и Ореста. Кад су га

измерили пре сахране показало се да је био висок нешто преко 3,30 метара и изузетно крупан.

За време императора Аугуста Цезара радници су копајући у царској башти у Риму наишли на два огромна гроба, исклесана у камену и брижљиво сакривена. Испитивања су показала да су ту сахрањени чувени цинови Секундила и Посио који су чували врт. Обојица су били високи по 3 метра. Приче о њиховој снази и застрашујућим размерама прочуле су се надалеко тако да се допови нису усуђивали ни нос да промоче. Када су умрли, њихова тела су кришом сахрањена и још годинама људи су у широком луку обилазили башту, толики је био страх од дивова.

Погодио 1.100 килограма!

Дивови достижу изузетну висину углавном због претераног раста костију ногу и зачудо, већина од њих није онолико снажна колико би се очекивало. Изузе-

так је био славни Ангус Мекаскил који је једно време наступао у чувеном Барнумовом циркусу. Рођен је у Шкотској 1825. године и као дечак дошао је у САД. До десете године није се разликовао од својих вршњака, а онда је почео нагло да расте. Када је навршио 21 годину био је висок 2,56 м, а тежак 170 кг. Лекари који су га прегледали 1845. у Њујорку, установили су да његов обим груди износи 175 см и да је тежак 182 кг, и то „без грама сала“.

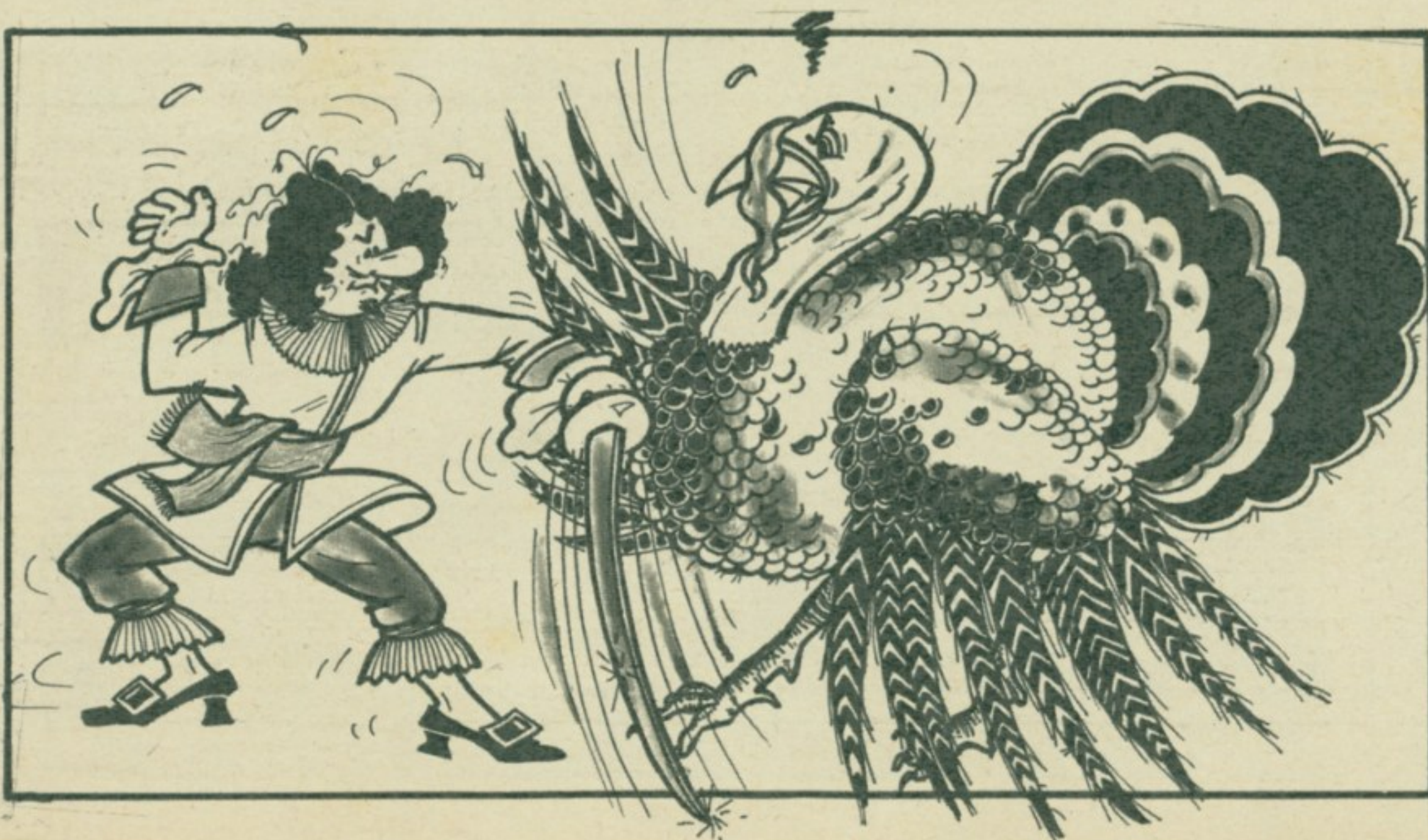
Тада га је ангажовао Барнум и Ангус Макаскил је пропутовао многе земље с циркусом. Задивљеним гледаоцима приказивао своју снагу подижући терет од 750 кг! У последњој тачци држао би дрвени тањир у руци, а чувени кепец Тома Палчић би играо на њему.

Каријеру је завршио напрецац прихвативши опкладу у две хиљаде долара да ће голим рукама подићи бродско сидро тешко 1.100 кг. После ужасног напора успео је. При том је повре-

дио раме и кичму. Богат и непобеђен, повукао се у своју кућу у Новој Шкотској, где је умро 1863. године

Гонио ја до смрти

Један од најпознатијих дивова Европе био је Чарлс О'Брајен — ирски цин. Рођен је 1761. и изузетну висину од 3,10 м достигао је већ у 17 година. За њега веле да је своју лулу припаљивао на уличним фењерима! Сви су се отимали да га приказују публици и ускоро је Чарлс постао имућан и угледан. Али, у овај прави рај од живота увукао се ђаво у облику др Виљема Хантера који је једног дана предложио О'Брајену да му унапред прода скелет ради медицинских испитивања. О'Брајен се смртно уплашио. Др Хантер, иначе познати британски анатом, заклео се да ће се домоћи костију

**Највиши човек
на свету
Холанђанин Јан
ван Алберт
носи ципеле број
62, а да би
сашио одело
потребно му је 8
и по метара штофа**

овог цина и О'Брајен је последње године живота провео покушавајући да спречи Хантера у томе.

Прогоњен агентима др Хантера О'Брајен нигдевише није имао мира. Када се разболео 1783. године и схватио да неће још дуго живети, склопио је споразум с неколико рибара да његово тело однесу у Ирски канал, добро га оптереће оловом и баце у дубину. Неколико недеља касније сазнао је да је др Хантер подмитио рибаре да тело предају њему. Пошто је сву уштеђевину потрошио на лекаре и лекове, почео је поново да се појављује пред публиком у којој је увек седео др Хантер, као лешинар који само чека његову смрт.

Када је умро, не од болести већ од нервног слома изазваног страхом од упорног гониоца, група пријатеља заклела се да ће чувати његово тело. Они су верно стражарили крај гроба, али тада је већ било касно. Јер, др Хантер је подмитио гробаре и они су заменили ковчега приликом сахране. Тако су О'Брајенови пријатељи чували гроб пун камења, а његово тело ипак је доспело у руке др Хантера. Данас се скелет ирског дива налази у Музеју колаца за медицину у Даблину.

Краљица Амазонки

У америчком граду Манисти, једног топлог поподнева 15. јула 1940. године умро је 22-годишњи Роберт Водлоу. Био је то прави цин, тежак 201 кг и висок 3,16 м. На једној нози је носио око зглавака металну

наручицу, којом се инфирцао. То је изазвало смрт највишег човека за кога зна модерна медицина.

Највиши живи Европљанин је Холанђанин Јан ван Алберт. Кад се родио био је тежак осам килограма, у седамнаестој години достигао је висину од два метра, а у 32. години од 2,69 м. Он носи ципеле број 62, шешир број 72, а да би сашио одело потребно му је осам и по метара штофа.

Вероватно највиши човек на Далеком Истоку био је Кинез Чанг Јун Лин са својих 2,86 метра. Међутим, он

био је неки Махинов који се појављивао у многим светским циркусима и варијететима. Он је сматрао да му висина од 2,87 м даје право да се понаша како хоће. Стално је изазивао свађе и туче и често доводио у неприлику управу циркуса. Усред зиме хранио се искључиво јагодама, а кад је једном у Паризу ухапшен због туче морао је бити пуштен, јер у затвору није било ниједне хелије довољно велике за њега.

Било је жена цинова, мада много мање. Чувена је била Немица Маријана, ви-

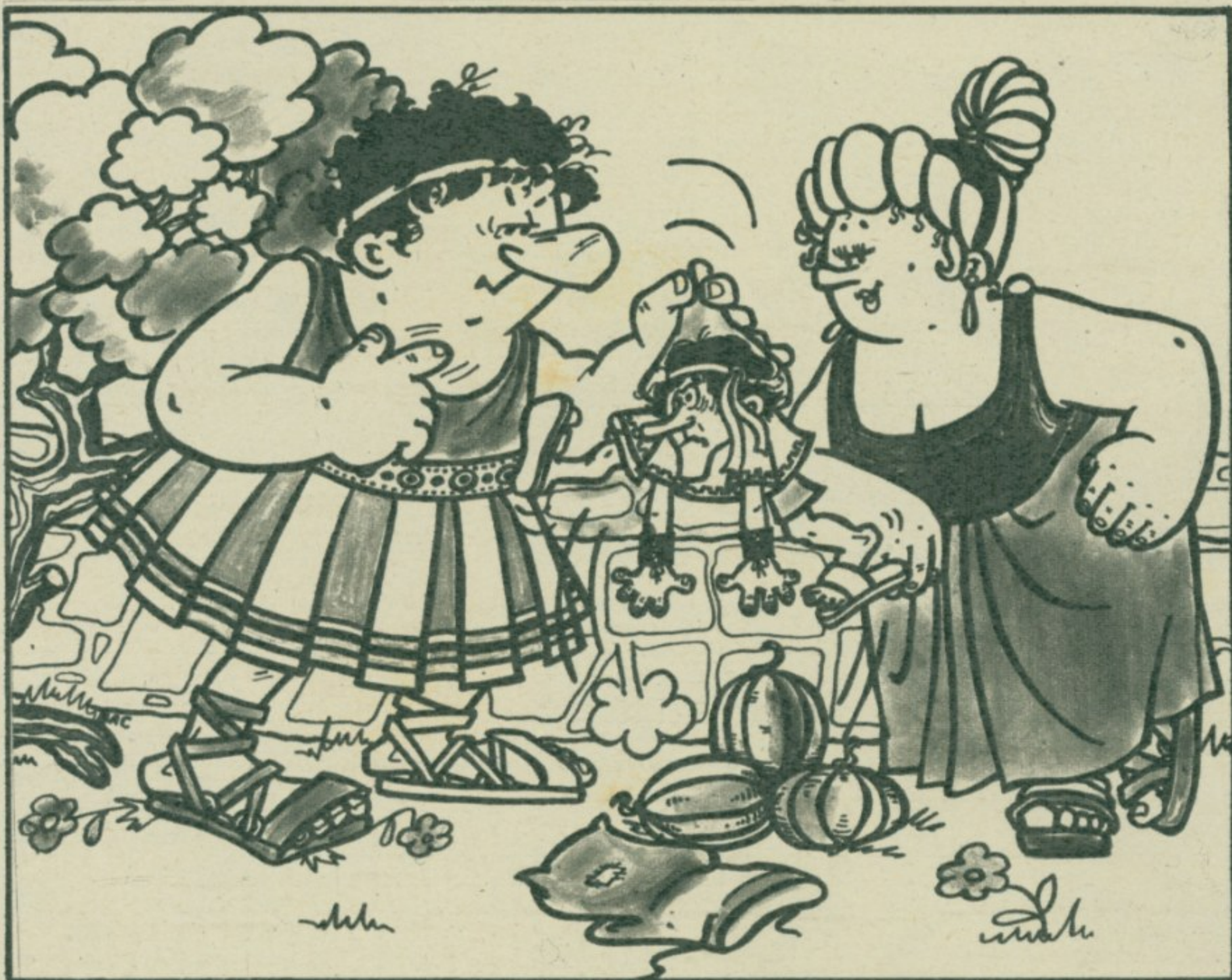
Дијео је порасио

Мексикански патуљак Дијео Домингес био је до пре неколико година редак примерак кепеца: дичио се

почела је пре петнаестак година. Те зиме је озбиљно назебао и добио је тежак грип. Сви су већ мислили да ће умрети. Тада му је притекао у помоћ др Педро Хименс Бланко, познати лекар из Мексико Ситија. Дао му је више ефикасних лекова и болест је кренула набоље. За седам дана Дијео је потпуно оздравио.

Када је први пут устао из постеље, из Дијегових уста отео се усклик чуђења. За време болести порастао је око 10 цм. И све би било добро да је на томе остало. Али, он је наставио да расте великом брзином. Годину и по дана после болести био је висок 164 сантиметра! Да је бар наставио да расте; и овако био је нормалан човек малог раста. Дијео је остао без посла. Није знао ништа осим циркуских вештина које су привлачиле гледаоце као допуна његовог патуљастог раста. Шта да ради? Затражио је савет адвоката и на његов предлог поднео је тужбу против др Хименеса који му је спасао живот. Затражио је од њега одште ту од милион пезоса зато што га је лишио патуљастог раста и направио га нормалним човеком. Необична судска расправа отезала се месецима и задавала велику муку мексиканским правницима, али коначна пресуда ни до данас није донета.

Драма Дијеа Домингеса

је био тежак свега 60 килограма тако да је изгледао као прави правцати костур. Турски цин Енткан корачао је брзином бицикла: сваки његов корак био је дуг два метра.

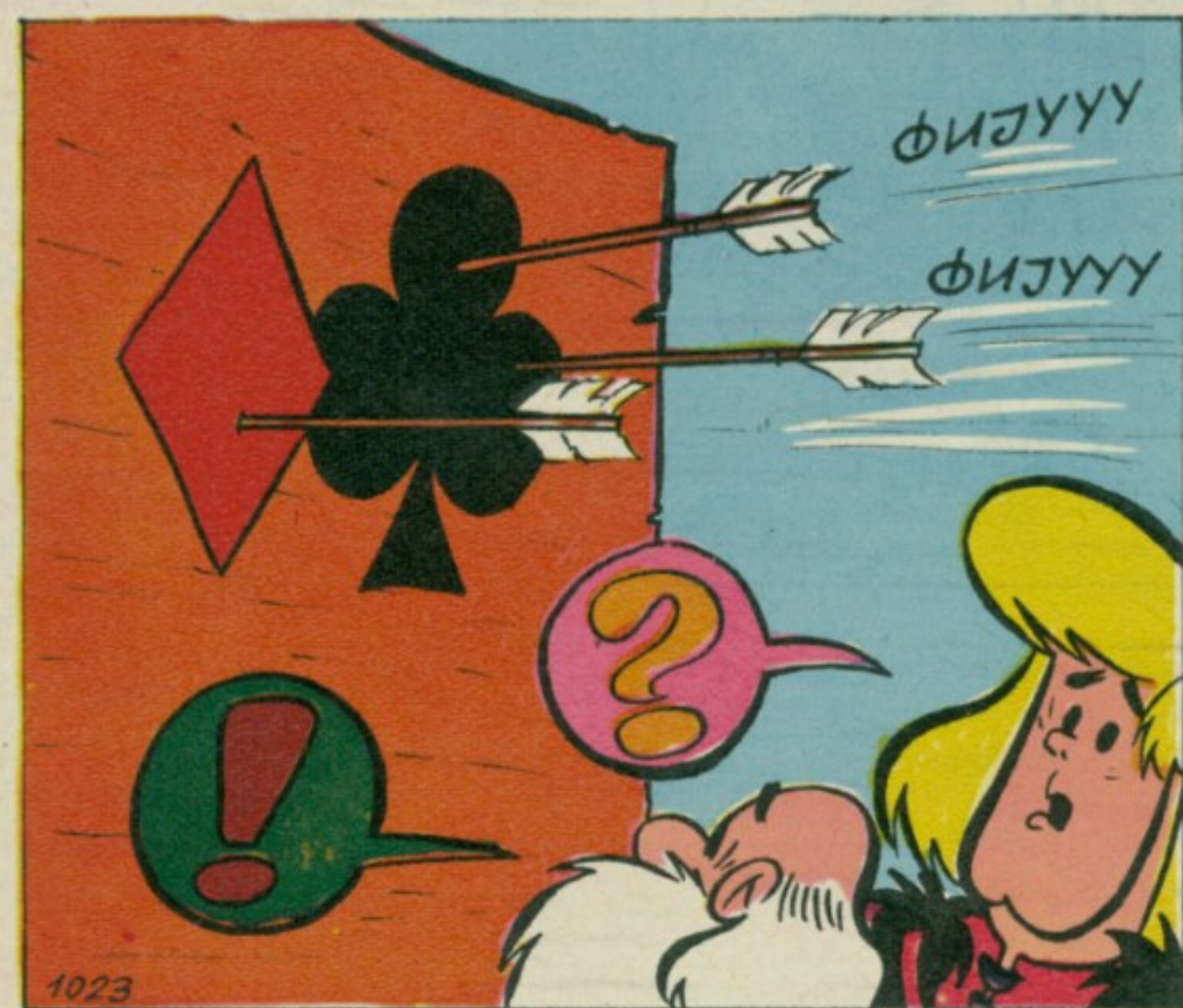
Један од најпознатијих цинова почетком овог века

сока 2,65 метра. Она је била права лепотица. Прославила се својом улогом краљице Амазонки у једном позоришном комаду који је са успехом приказиван у Лондону. По повратку у Немачку, Маријана се разболела и умрла у 18. години.

својим растом од свега 76 цм. Он је био задовољан јер је одлично зарађивао у циркусима. Данас нема више пребијене паре, нико се за њега не интересује. Јер, Дијео Домингес је порастао.

ДИКАНОВЕ АВАНТУРЕ

ПУТ У СИРМИЈУМ

Зашто су ратници који су заробили наше јунаке ??

Сваке године почетком лета пароброд „Бејкимо“ напуштао је своју матичну луку Ванкувер и кретао према најистуренијим деловима Арктика, где је за рачун компаније „Хадзон Беј“ откупљивао скупоцена крзна поларних животиња. На свом путу, гоњен леденим бурама, брод је секао воде најопаснијег мора на свету: опловио би око западне обале Канаде, прошао кроз Берингов мореуз, обишао Аљаску и најзад заплочио Северним леденим морем, између острва Арктичког архипелага, том гробницом многих бродова. Пошто би обишао осам станица и укрцао крзна, у највећој журби кретао би напруг јер ако пре завршетка кратког арктичког лета не стигне до отвореног мора, чека га сигурна пропаст.

»БЕЈКИМО« ЈЕ НЕСТАО

У јулу 1931. године „Бејкимо“ је кренуо на своје де сето путовање према далеком северу. Капетан брода био је искусан морски вук Џон Корнвол. Али, као да се од почетка све заверило против брода: прво је дошло до квара на мотору а те исте године зима је рано и нагло наступила док се брод још налазио у опасном Северозападном пролазу. Једног јутра „Бејкимо“ је осклањен опкољен ледом. Посада је знала да ће страховити притисак ледених маса раније или касније zdroбити њихов брод као љуску, па су га на брзину напустили поневши само најпотребнији лични пртљаг и преко леда стигли до обале где су преноћили. На броду је остао товар скупоцених крзна у вредности преко једне и по милијарде!

Сутрадан изјутра, „Бејкимо“ се, неопштећен, налазио на истом месту где га је лед заробио. Море је на том месту било доста плитко тако да је постојала нада да лед ипак неће смрвити брод. Због тога су морнари одлучили да драгоцен товар пребаци на обалу и зиму проведу у импровизованом логору. Ако до идућег лета „Бејкимо“ остане читав, наставиће пловидбу.

НЕОБИЧАН СУСРЕТ

Одмах су прионули да саграде колибу од дасака и настрежнице где би могли да склоне скупоцена крзна. Међутим, већ сутрадан подигла се јака снежна бура. Ветар је данима беснео и рушио тек подигнуте колибе чије су остатке брзо покриле читаве тоне снега. Кад се најзад непогода стишала, људи су са ужасом видели да њиховог брода више нема! Лед, који је неколико дана раније представљао бескрајну глатку површину, подсећао је сада на планински пејзаж са

снежним сметовима високим и по петнаест метара!

Укоро су морнари утврдили да „Бејкимо“ нити је потонуо, нити га је лед zdroбио. Брод је једноставно нестао. Куда? Била је то загонетка све док после три седмице један Еским није дошао да им јави да се „Бејкимо“, чврсто окован ледом, налази на неких осамдесет километара према северу. Загонетка је била решена: лед је за време бури попуцао, ослободио брод и овај је, ношен ветром и струјама „кренуо“ на пут без посаде. Људи су пожурили према означеном месту и недалеко од обале наишли на „Бејкима“ усред леденог поља.

Није било сумње да су му дани избројани. Али, морнари су се тешили тиме да ће сад бар моћи да спасу товар. Радили су без одмора: небројено су пута прешли растојање од брода до обале носећи на леђима бале с крзнима. Али, кад су једног лепог јутра кренули да пренесу последње завежљаје, „Бејкимо“ је опет нестао без трага.

Било је немогућно чак и претпостављати да би брод без посаде могао одолети бурама и избећи ледене брегове. Судбина „Бејкима“ била је запечаћена и посади је једино преостало да крзна пребаци до најближег насеља и да се авионом који је послат за њих врати у Ванкувер.

Али „Бејкимо“ још није био дошао крај. Пет месеци после другог тајанственог нестанка на њега је, на свом усамљеном путовању кроз Арктик, наишао познати истраживач Лесли Марвин. Он је чак успео да се попне на брод где је, на своје огромно чуђење нашао све машине у исправном стању. Али, он сам није могао ништа да учини и морао се задовољити тиме да поднесе извештај о овом свом необичном сусрету.

АВЕТИЊСКИ БРОД

Морнари са бродова још илустрајују поиледом учину надајући се да ће уледаши »Бејкимо« и добићи награду

Прошла је година пре него што се догодио нов сусрет са овим бродом-луталицом. Овога пута видео га је амерички капетан Петерсон на неких 160 километара далеко од места на коме су га Ескимии оставили. Али када је променио курс свога брода да би му се приближио, ветар је изненада почео да дува у супротном правцу, почео је да пада густ снег и — „Бејкимо“ је по ко зна који пут нестао с вида.

КОРАЦИ НА ПАЛУБИ

У току следећих пет година „Бејкимо“ је виђен часту, час тамо, тако да су га Ескимии прозвали „аветињским бродом“. Најзад, неки капетан Полсон наишао је на брод-луталицу, овог пута опет заробљен ледом. Он је с неколико својих морнара прешао преко леда и први пут после толиких година палубом „Бејкима“ одјекивали су кораци правих помораца. После је нашао машине у исправном стању, али се и њему измакла обећана награда. Јер, пре него што их је ставио у покрет, небо се намрачило наговештавајући непогоду. Полсон је морао да се побрине за сигурност свог брода и због тога је тешка срца, одустао од спасавања „Бејкима“.

Отада се за овај брод, који је толико година лутао између ледених брегова Северног мора, ништа више није чуло. Па ипак, морнари с времена на време, баце поглед надајући се да ће баш они имати срећу и угледати га. Јер, расписана висока награда важи и до данас.

М. Ј.

Готово читаве две године касније, кад је „Бејкимо“ већ пао у заборав, једна група Ескимии угледала је нестао брод како мирно и сигурно, као да га води рука вештог крманоша, плови крај рта Бериу на северној обали Аљаске. Знајући да је компанија „Хадзон Беј“, којој је „Бејкимо“ припадао, расписала велику награду за његово спасавање, Ескимии су ускочили у своје лаке чамце и кренули према броду. Али, „Бејкимо“ је баш тада заплочио бреже и Ескимии су га стигли пред саму ноћ.

ЗЛИ ДУХОВИ

Тек што су они почели да баратају око машина, дигла

Код већине људи циновске змије и отровнице изазивају велико интересовање и страх. На Далеком истоку укротитељи приређују праве представе чак и са отровним змијама а у Америци постоје читаве фарме на којима се змије гаје. Код нас циновских змија нема али има опасних отровница

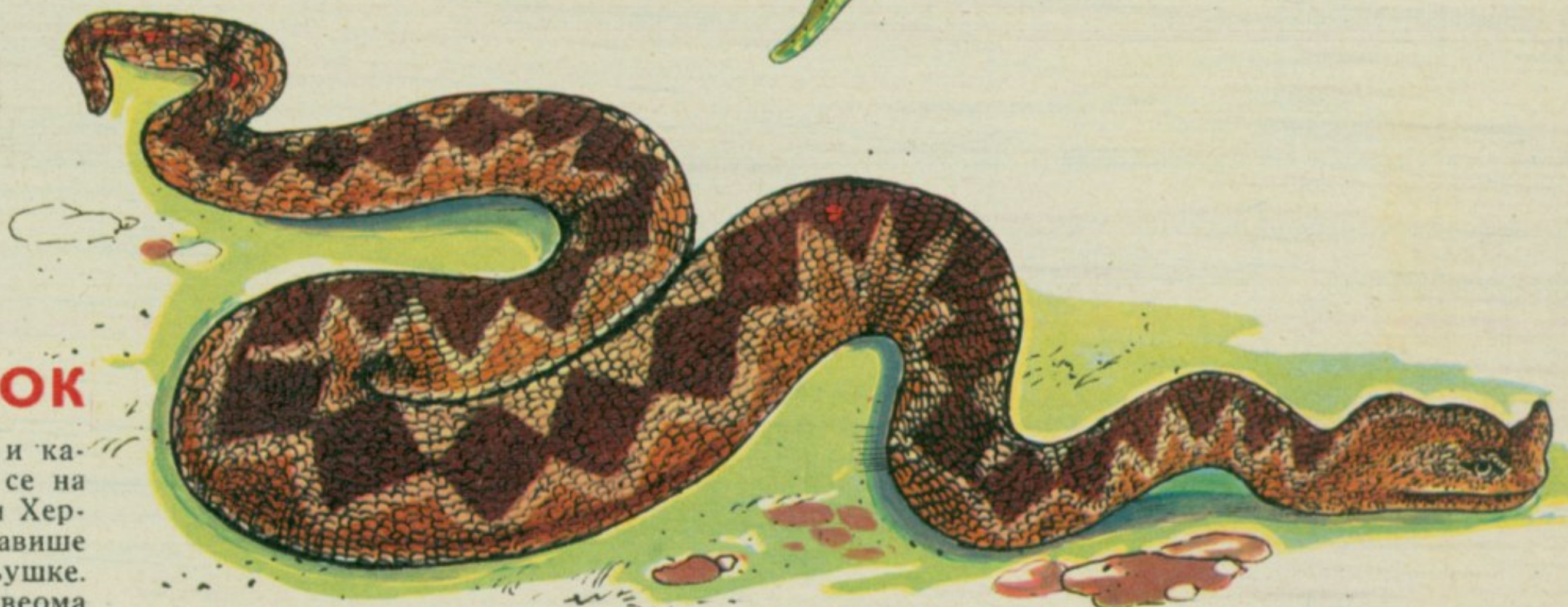
ШАРКА

Има је у читавој Европи а код нас највише на југу Србије и у Босни и Херцеговини. Дугачка је око 75 см, дебелог трупа, кратког репа, пљоснате троугласте главе. Распознаје се по тамној вијугавој прузи дуж леђа. Њен отров има јако дејство на мишеве и гуштере али је чак и пуна доза ретко смртоносна за човека кога напада само ако је уплашена. У зимско склониште повлачи се у октобру а буди се почетком марта.

Није типична отровница мада има отровне жлезде смештене испод очију. Отров се излива кроз последњи зуб у горњој вилици и тај је зуб жлебаст и већи од осталих. Својим отровом убија мишеве, птице, гуштере док већим животињама и човеку не може ништа. Дугачка је око два метра а код нас живи на Приморју, на сувим, жбуњем обраслим местима.

ЗРВА

ПОСКОК

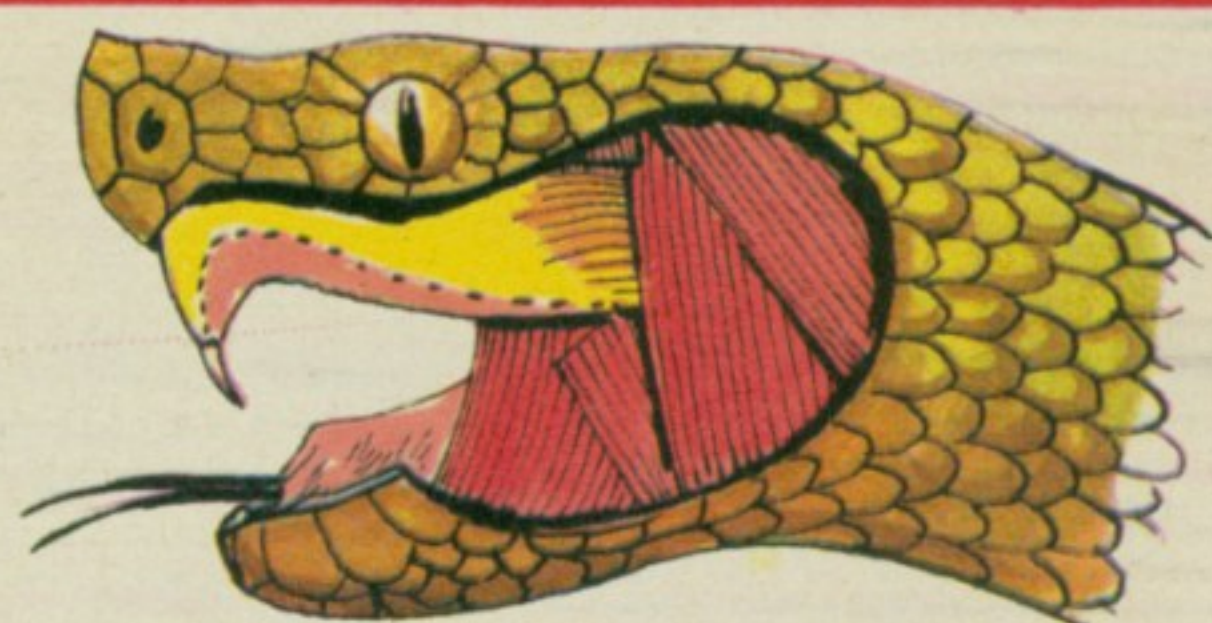
Највећа и најопаснија европска отровница. Зову га и камењарка јер живи у карстним пределима сунчајући се на камењу. Код нас га највише има у Приморју, Босни и Херцеговини и Црној Гори. Распознаје се по малом, навише окренутом израштају, сличном рошчићу, на врху њушке. Храни се ситним сисарима и гмизавцима. Ујед му је веома опасан, често смртоносан, а отров се употребљава у фармацији за справљање лекова.

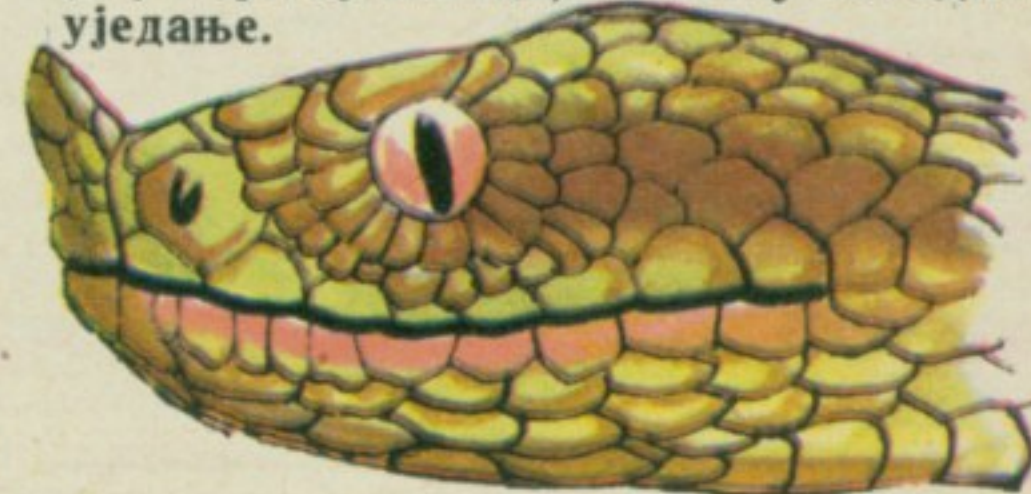
ВИЛИЧНИ АПАРАТ код змија је еластичан а доња вилица има већи број зглобова од горње тако да змије могу јако да разјапе чељусти и навуку их преко жртве која је већ умртвљена отровом. Како су у змија и једњак и желудац необично растегљиви, она лако гута плен чији је пречник далеко већи од њеног тела.

ЈЕЗИК ЈЕ ДУГАЧАК, тапак и на врху расцеп-

ОТРОВНИ АПАРАТ састоји се од отровних жлезда, изводних канала и отровних зуба. Жлезде се налазе са обе стране, иза очију. Зуб, до кога води канал, смештен је у горњој вилици, на месту погодном за уједање.

љен. Он змији служи као чуло додира и зато га она при нападу брзо покреће — палаца. Очи капци су срасли али су провидни и као заштитно стакло покривају око.

СЕ ОТРОВНИЦА!

СМУК

Не спада у праве отровнице али га се људи плаше и мешају с отровницама јер чим га неко узнемири одмах љуто напада. Његов ујед понекад је смртоносан за мање животиње али за човека никада јер у рану доспевају само неотровни предњи зуби. Велики је око два метра. Дан најчешће проводи обавијен око неке гране на дрвету. Воли воду па га има покрај потока и река. У нашој земљи веома је распрострањен.

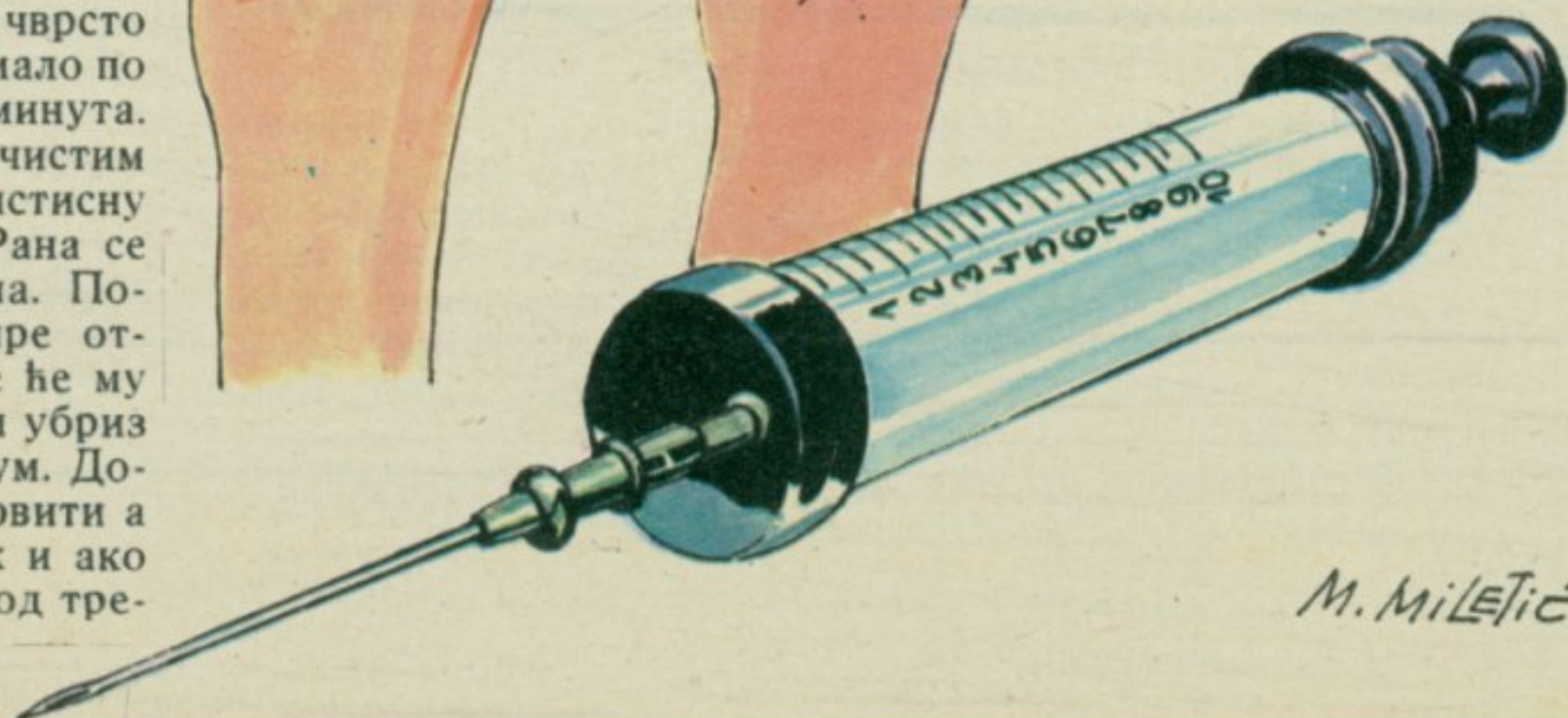
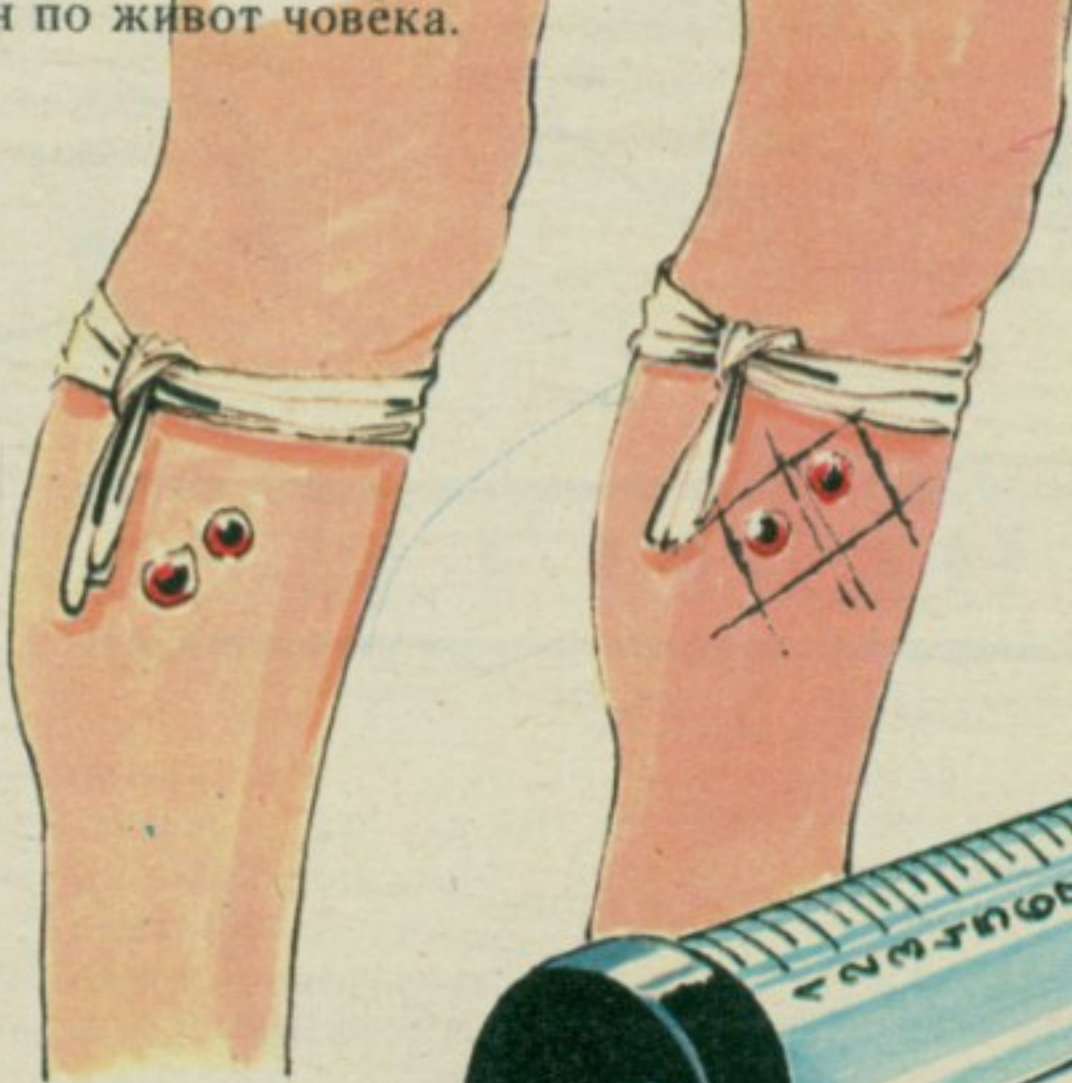
ОРСИНИЈЕВА ОТРОВНИЦА

Боје је светле, смеђесиве, здепастог тела и кратког репа. Не делује застрашујуће јер порасте највише од тридесетак сантиметара до пола метра. Код нас живи углавном у Славонији и Босни. Ујед јој обично није опасан по живот човека.

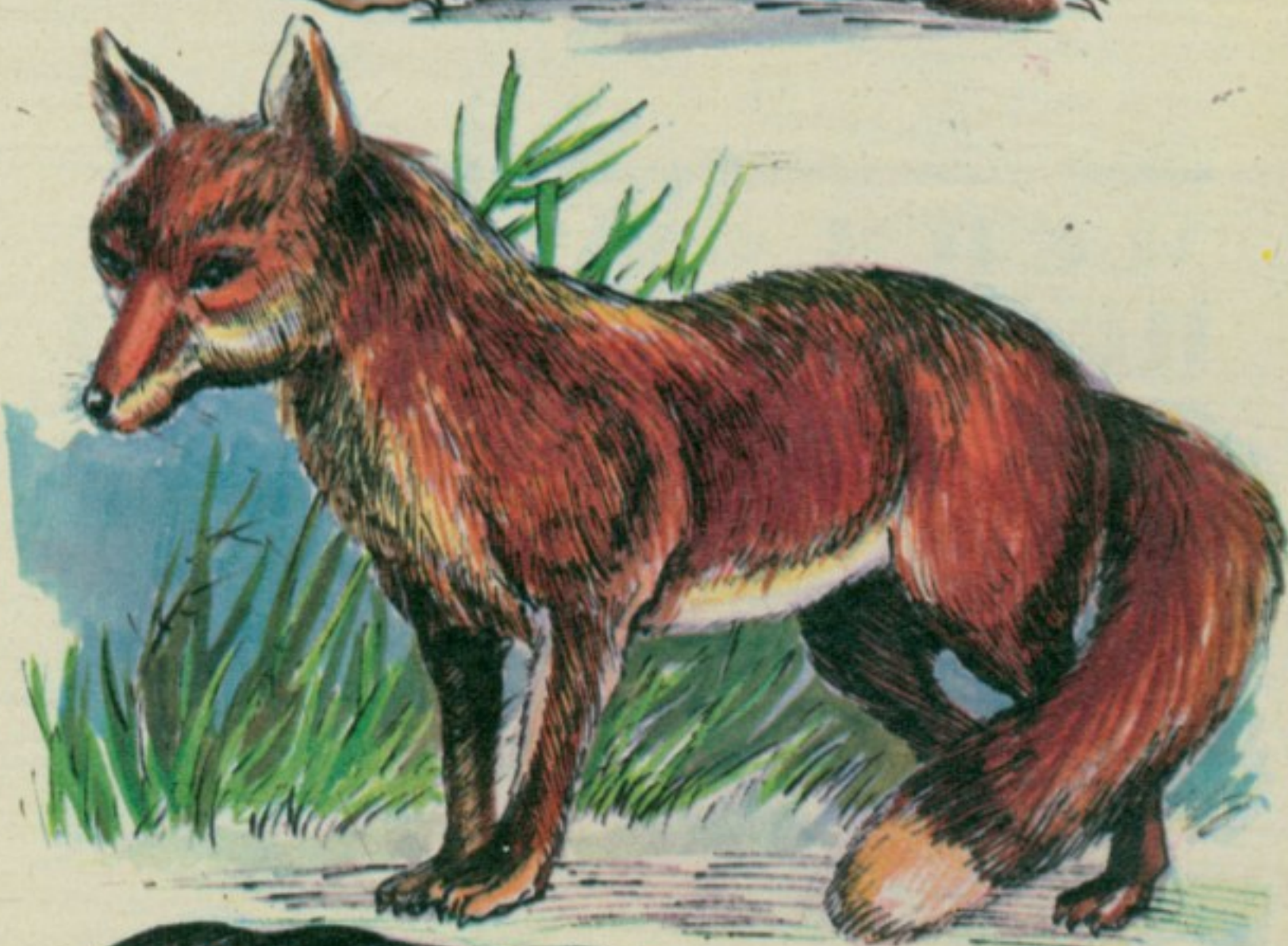
ПРВА ПОМОЋ

Ујед отровнице често је смртоносан, нарочито ако се жртви не укаже хитна помоћ. Повређени мора да мирује а ме сто изнад ране треба чврсто подвезати и подвез помало по пуштати сваких 15 минута. Затим се рана засече чистим ножем да би се из ње истиснуло што више отрова. Рана се може и исисати устима. Повређеног треба што пре отпремити у болницу где ће му лекари обрадити рану и убризгати антивиперини серум. Доза серума може се поновити а треба га убризгати чак и ако је прошло дуже време од тренутка уједа.

НЕПРИЈАТЕЉИ

Од свих животиња у нашим крајевима јеж је најљући противник змије. Он није сасвим имун на змијски отров али је веома отпоран и може да убије сваку отровницу, Индијски мунгос, некада донесен на Млет, потаманио је све змије на овом острву. Јазавац и лисица такође су непријатељи змија а орао их раскида својим оштрим кљуном и канцама.

M. Miletić Tl.

КАКО ВАС

КАЖЊАВАЈУ?

Читаоци поверавају »Политикином забавнику« своја страдања у ђачком добу. Пошто ће обичај да се млади кажњавају изумрети (???), ово може бити и докуменат за историју

ЛОЖАЧ НА ЛОКОМОТИВИ

Прошле године на полугодишту сам имао четири слабе оцене. Мој тата се вратио са родитељског састанка веома

љут, али ме није тукао. Послао ме је рано на спавање. Заспао сам спокојан мислећи како сам добро прошао.

Отац ме је пробудио веома рано и рекао: »Облачи се, идемо на посао!« Био сам бунован и изненађен. Седео сам на ивици кревета, трљао очи и тек кад је отац поновио наређење, почео сам да се облачим.

Мој отац је радио као ложач на парној локомотиви. Кад смо стигли на локомотиву, дао ми је лопату и рекао: »Сада ложи!« Отворио је врата на ложишту и чекао да почнем да убацујем угаљ. Повијених леђа трпао сам угаљ у ложиште. Било је веома топло и тешко. Убрзо сам био страшно уморан али сам морао да издржим до краја.

Када смо пошли кући, отац се мало насмешио гледајући ме уморног и прљавог. Затим ми је рекао да је ово био најбољи начин да ми покаже какав посао очекује оне који не уче и који без школе могу да буду само физички радници.

Знам да је отац био мало суров, али је био у праву.

Душко Аврамов,
21000 Нови Сад, Миленка Грчића 12

КАМЕЊЕ У ЧАРАПАМА

на попушим с друговима своју прву цигарету.

Купили смо цигарете и отишли у парк. За то вреће ме наше друштво нас је с нестрпљењем очекивало. Ускоро је почела филмска представа и сви су били страшно љути. Мој брат је пошао да ме тражи а остали су отишли кући.

Таман сам припаљивао цигарету кад ме нека снажна рука шчепа за врат. Сав сам се укочио и претрнуо од страха. Знао сам ко је, прије него што сам чуо братовљев глас. Знао сам и шта ме чека па сам покушао да побегнем, али ме је брат брзо стигао. Добро ме је истукао и извукао ми уши. Затим ми је скинуо чарапе, ставио у њих каменчиће и поново ми их навукао на ноге. Кренули смо кући. Брат је мирно корачао а ја сам скакутао и уздисао од бола. Чинило ми се као да каменчићи улазе у ме.

Ћамил Бешлић, Олово, 27. јули 66

МЕНИ – БАТИНЕ, ПРОСЈАКУ – НОВАЦ

Али мати се није обрадовала као што сам очекивао. Одгурнула ме је од себе и оштро упитала:

— Откуд ти овај новац? Рекао сам, али ме она није слушала. Притрчала је једној шљиви, откинула са ње грану и почела да ме удара. Ко зна колико би ме тукла да није притрчала бака и заштитила ме. Бака је питала зашто ме туче а она је одговорила да хоће да ме научи памети. Ништа туђе не смем узети, макар го и на путу нашао.

Неколико дана после овог провео сам код баке. Кући сам се вратио тек онда кад сам био сигуран да нећу поново добити батине. Мајка је нађени новац замотала у крпу и сакрила га негде ван куће где је остао све док није дошао први просјак. Њему је дала целу суму и рекла како сам ја тај новац нашао а она не може да га врати јер не зна чији је.

Јагош Шарановић, проф. у пензији, Брчко, Ага новићева 7

Једног јутра, док сам ишао у школу, нашао сам на путу пет сребрних петодинарки. То је пре 6 деценија био велики новац и за њега су се могла купити два добра вола. Пошто смо били сиромашни а отац је био чак у Америци на печалби, мојој срећи није било краја. Добро сам увио новац и ставио га у школску торбу.

»УА, НЕВЕСТА!«

Један део школског распуста 1968. године провела сам код баке на селу. Имала сам девет година и, као све девојчице, маштала сам да што пре одрастем.

Била је субота. Бака је радила нешто у башти а ја сам претурала по старом ормару. Кад сам угледала мамину венчану хаљину, нисам могла одолети жељи да је пробам. Брзо сам је обукла и стала пред огледало. Шепурила сам се верујући да изгледам као права невеста. Занесена, нисам приметила да је бака ушла у кућу. Њен глас ме је пренуо и уплашио. Била је сва црвена од беса.

— А, тако! Ти хоћеш да се удајеш! Пресекло ти удаја кад те сад дохватим — викала је док сам укочена стајала пред њом

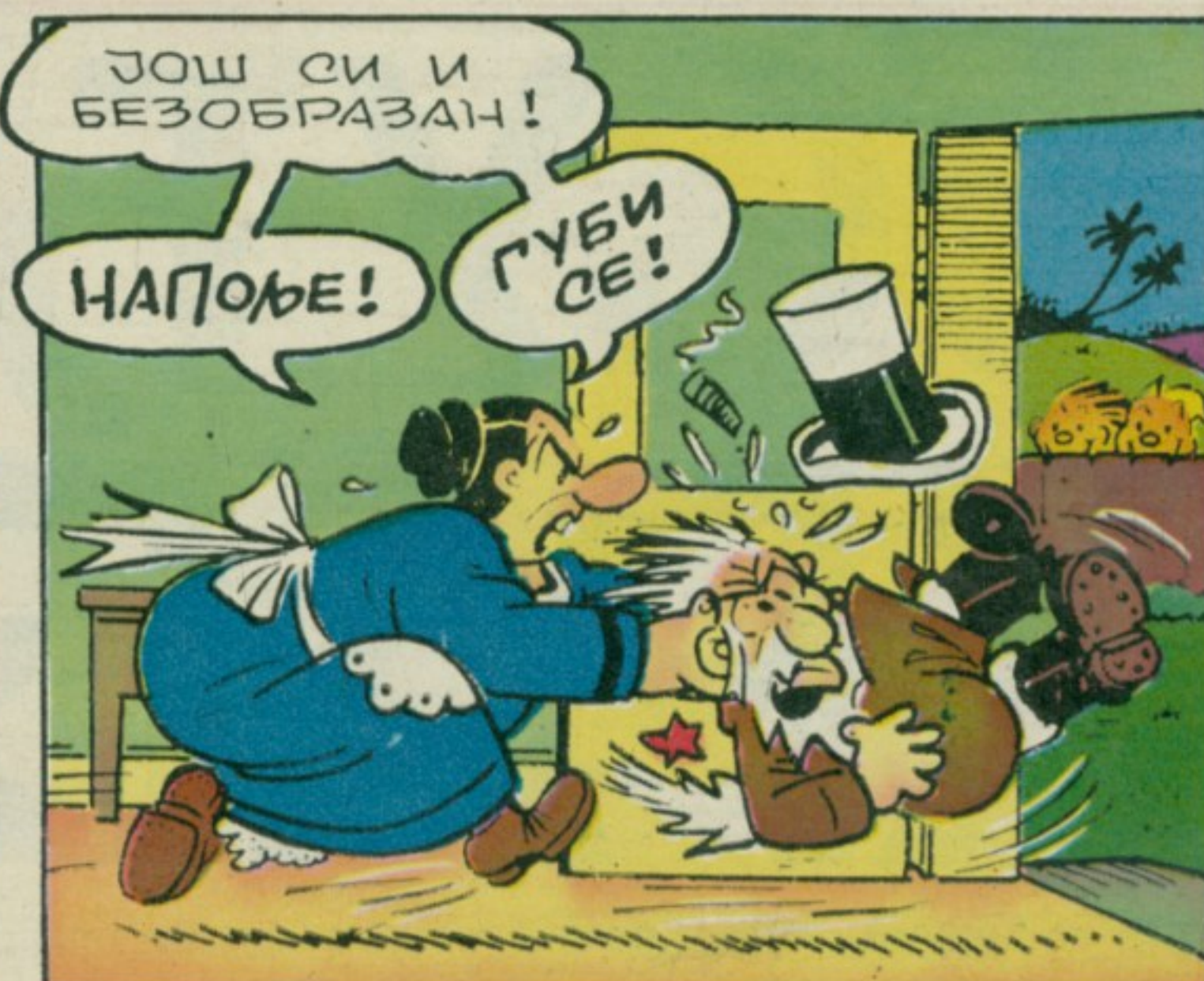
у белој хаљини.

Затим ме је узела за руку и повела кроз село. За трен ока око мене се скупило мноштво деце која су ме гледала као да сам са другог света. Страшно сам се стидела.

Ово је за мене била ужа сна казна, јер дуго нисам смела да идем напоље да се играм. Где год бих се појавила, деца су још из далека викала:

— Ено иде „удавача!“

Софија Ралетић, ученица, Нови Сад, Студ. дом Лиман I

ОСУЂЕН ЗБОГ ХРАБРОСТИ

Без икакве објаве рата јапанска флота под командом адмирала Тогоа напала је 8. фебруара 1904. утврђену руску луку на Жutom мору, Порт Артур. С мора је луку бранила руска Прва тихоокеанска флота, али се није могло очекивати да ће издржати нападе јаче јапанске ескадре. Зато је руски адмиралитет одлучио да пошаље појачање: купио је скоро све бродове којима је располагао у Балтичком мору и наредио способном адмиралу Рожественском да формира Другу тихоокеанску флоту и с њом отплови из Европе, око Африке, поред Индије, чак на Далеки исток. Руски цар је дословце наредио да се најзад униште ти „досадни мали Јапанци“.

»ПЛОВЕЋЕ ПЕГЛЕ«

Адмирал Рожественски нашао се на муци. Морао је да укључи у своју флоту и мноштво старих бродова који нису били ни за шта. Требало је с њима кренути на пут дуг око 36 хиљада километара. „Та велика армада била је тако огромна, гломазна, бесмислена, бесциљна и чудовишна као цела руска империја“, писао је Лењин.

Светска штампа називала је ову руску флоту „гомилом пловећих пегли“ и „флотом чајника“. Али официри из руског адмиралитета желели су да бродова буде што више, па макар вредели колико пегле.

Убрзо пошто је 16. октобра 1904. испловио из Балтика, Рожественски је доживео прву непријатност.

Многи капетани нису навикли да се крећу у конвоју — из простог разлога што нису знали шта је на-

вигација. Сем тога, машине на бродовима су се непрестано кварили тако да су официри већ почели да сумњају у саботажу. Али, Рожественски није допустио да га било шта омете и одмах је избацио из конвоја три брода. Један је био приморан да отера из ескадре, пуцајући у њега из топа!

Двадесет другог октобра наред Северног мора догодио се неспоразум. У близини британске луке Хал неки руски бродови напали су енглеске рибаре за које им се учинило да су Јапанци! Инцидент у Халу стајао је царску владу из Петрограда 65.000 златних фунти стерлинга, колико је као одштету морала исплатити енглеским рибарима.

Лондону је овај догађај послужио као повод да нападне Русе и навија за Јапанце. Гласови о руским напади на рибарске бродове дошли су и до Вига где се руска флота неочекивано појавила 26. октобра. Шпанци су им наредили да се у-

даље у року од 24 часа. Руски адмирал је ипак одбио да се повуче и после дугих разговора ескадра је једва добила угаљ.

О ПОВРАТКУ — НИ РЕЧИ!

У француским водама крај Дакара и Либервила, а затим у португалском заливу Два тигра, обалске власти су одбиле да бродовима Рожественског дају угаљ. Нико осим Немаца није хтео да снабдева Русе. Енглези су чак отворено били на страни Јапанаца.

Недаћама се придружила несна тропска клима с којом су се морнари са Балтика сада први пут срили. На бродовима је било као у паклу. Температура у котларници била је неиздржива. Махине су се непрестано кварили, — људи су се разбољевали. Али Рожественски није попустио и бродови су настављали пут према далеком циљу.

После безброј неприлика посаде су могле најзад да се смире, среде и одморе у немачкој луци у заливу Лунериц. Али, 16. децембра у тренутку када су се враћали на пучину, новине које су стигле у град донеле су вест да су јапански бродови десет дана раније уништили Прву руску флоту у Порт Артуру према се град још није предао.

Та победа није била заједна само јапанске морнарице адмирала Тогоа већ и трупа генерала Ногија које су месецима с копна опседали луку. Јапанци су осво-

јили коту 203 на Златном брду које се уздизало изнад Порт Артура. Била је то Пирова победа: само у једном нападу Јапанци су изгубили 11.000 људи, или сваког десетог војника од 100.000 колико су укупно довели у Порт Артур за девет месеци опсаде града. Генерал Ноги је извршио самоубиство да би се придружио војницима које је својим наредбама отерао у смрт.

Чему онда ово тешко и дуго путовање Руске друге флоте према смрти — питао се адмирал Рожественски. Али, многи телеграми које је примао од владе из Петрограда нису ниједном речју помињали враћање.

БЕСМИСЛЕНА ЗАПОВЕСТ

На Мадагаскару посаду су напале разне болести и недаће. Харала је маларија, дизентерија. Забележено је неколико самоубиства. Најзад је дошла и вест да се Порт Артур предао.

Морнари су очајни и бесни: домовина их је сасвим заборавила. Из Русије стижу вести да је почела револуција, да су хиљаде невиних грађана убијене пред Зимским дворцем, да су се побуниле посаде бродова на Црном мору.

Онда се Рожественски разболео. Данима не излази из кабине и посада почиње да верује да је умро. Рожественски телеграфише цару и тражи да га ослободи команде. Цар Никола II одбија.

Кад је Рожественски о-

здравио и најзад добио угаљ, упловио је 16. марта у Индијски океан. Пре него што поведе своје људе у неједначку борбу Рожественски је желео да му још једном из Петрограда потврде да треба да настави пут. Петроград је потврдио одлуку и наредио још нешто: да сачека Трећу флоту која треба тек да стигне из Русије. Рожественски није смео да не послуша. Повео је ескадру у Камран. Одатле су га отерале француске власти. Затим је отишао у Ван Фонг али ни ту му нису дозволили да пристане.

Прошле су тако још три недеље дуге као вечност. Ескадра је лутала око непријатељски расположених обала што је кидало живце посади и стало их 20.000 тона драгоценог угља. Најзад 10. маја допловио је адмирал Њебогатов са Трећом флотом састављеном од

ВЕЛИКЕ ПОМОРСКЕ БИТКЕ

ЈАПАНСКИ АДМИРАЛ ТОГО ЛИЧНО ЈЕ ЧЕС- ТИТАО РАЊЕНОМ РУСКОМ ЗАПОВЕДНИКУ НА ЈУНАЧКОМ ДРЖАЊУ У БИЦИ ЗА ПОРТ АРТУР, АЛИ ГОСПОДА ИЗ ПЕТРОГРАДА МИСЛИЛА СУ ДРУКЧИЈЕ

три мала оклопљена брода и једне крстарице. Њих за-
иста није било вредно то-
лико чекати.

Одсудни час се прибли-
жавао. Руска ескадра оба-
вила је 25. маја последње
припреме за борбу. Али још
једна невоља морала се до-
годити Рождественском, као
да их већ није имао преко
главе. Умро је његов заме-
ник адмирал Фолкерсам.
Леш су цементирали на дну
његове оклопљаче „Осли-
јабија“ да би ипак био при-
сутан у бици. Посадама оста-
лих бродова прећутана је
адмиралова смрт.

КАО У СТРАШНОМ СНУ

Никад се још није десило
да се једна флота сукоби с
непријатељем после пута
дугог 20.000 миља (36 хиља-
да км). Руска флота ушла је
увече 26. маја у мореуз Цу-
шима између Јапана и Ко-
реје. После шест месеци
разних недаћа и дугог пута
необична одисеја била је
при крају. Руски морнари
били су нестрпљиви. Нада-
ли су се да ће можда побе-
дити Јапанце.

У зору, 27. маја Јапанци
су приметили руске бродо-
ве. Того је викнуо

— Судбина Јапана зависи
од ове борбе. Нека свако
врши своју дужност!

Руси су кроз кишу приме-
тили многе групе неприја-
тељских бродова и почели
су да се постројавају у ли-
нију. У првом реду било је
12 бродова: на челу се на-
лазио Рождественски на ве-
ликој оклопљачи „Суворов“
коју су следила три брода.

Иза њих су ишле четири ма-
ње оклопљаче, међу њима и
„Ослијабија“ са телом адми-
рала Фолкерсама, иза ових
су ишла четири брода са ад-
миралом Небогатовим. Не-
што даље била је група
различитих бродова, а за-
тим лаке крстарице адмира-
ла Енквиста. Руски бродо-
ви имали су максималну бр-
зину 10 чворова (18 км на
час) а јапански 15 (27
км/час).

Око 13.30 часова подигао
се снажан ветар и отерао
кишу. Као у неком страш-
ном сну Руси су угледали
на хоризонту комплетну ја-
панску флоту. Била је са-
стављена од шест модер-
них оклопљача на челу са
бродом „Микаса“ на коме
је био и Того. За њим су сле-
дили други тешки бродови
под командом адмирала
Камимуре.

Рождественски је у 14.08
часова, на раздаљини од 7
километара наредио отвара-
ње ватре. Почела је једна
од највећих поморских би-
така свих времена.

Руски топови су слали
танад са великом прецизно-
шћу, али су зато јапански
пуцали чешће. Рождествен-
ски је с изненађењем от-
крио да Јапанци имају неку
нову врсту граната из којих
је излазио неки гас. Про-
тив овог гаса није било за-
штите.

После пола часа битка је
достигла врхунац. Удаље-
ност бродова износила је
4 хиљаде метара. Два ру-

ска адмиралска брода који
су примили највише пого-
дака, претворени су у бук-
тиње. На „Ослијабији“ ватра
је захватила и тело адми-
рала Фолкерсама.

Руска линија почела је
да се угиба под страхови-
том непријатељском ватром,
али се није предавала, и да-
ље се пуцало.

5. 000 МРТВИХ

Предвече је битка завр-
шена. Од 37 руских бродо-
ва 2 су потопљена, а 13 за-
робљено! Само две оклоп-
љаче успеле су да побегну
према Владивостоку. Поги-
нуло је око 5.000 морнара.
И Јапанци су претрпели
доста штете на свим својим
бродовима, али у њиховој
флоти потонуле су само три
оклопљаче, а погинуло је
116 људи.

А Рождественски? Пре
него што је „Суворов“ по-
тонуо пренели су га на јед-
ну оклопљачу где је поку-
шао да се убије да не би
пао у заробљеништво. Ле-
кари из поморске болнице
у Сасебу спасли су му жи-
вот. Једног дана у болни-
цу је дошао и адмирал
Того. Говорио је о тој бици.

Х. Того

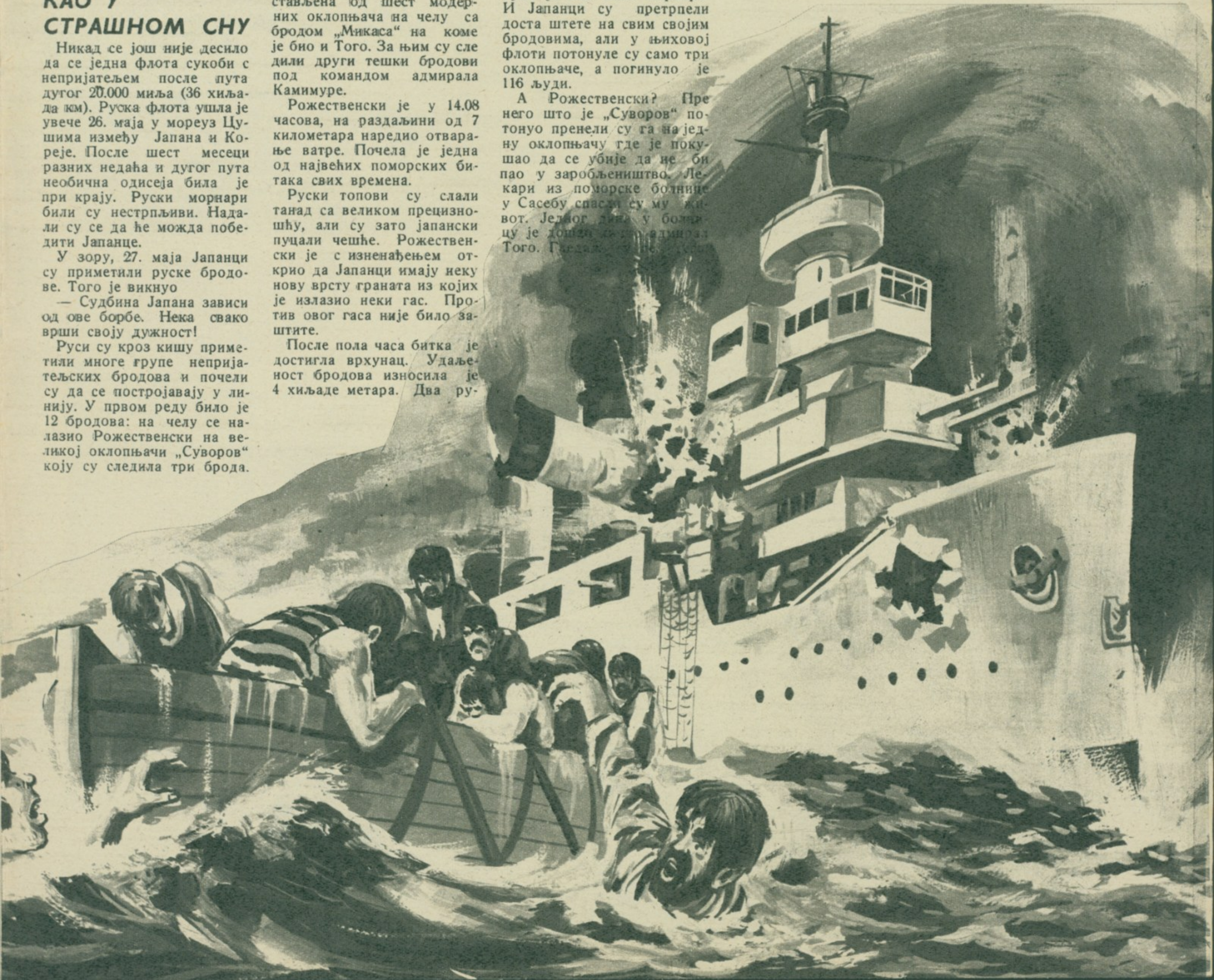
З. Рождественски

без речи. После тога јапан-
ски адмирал пружио је ру-
ку Рождественском и снажно
му је стиснуо. Узбуђен, ре-
као му је:

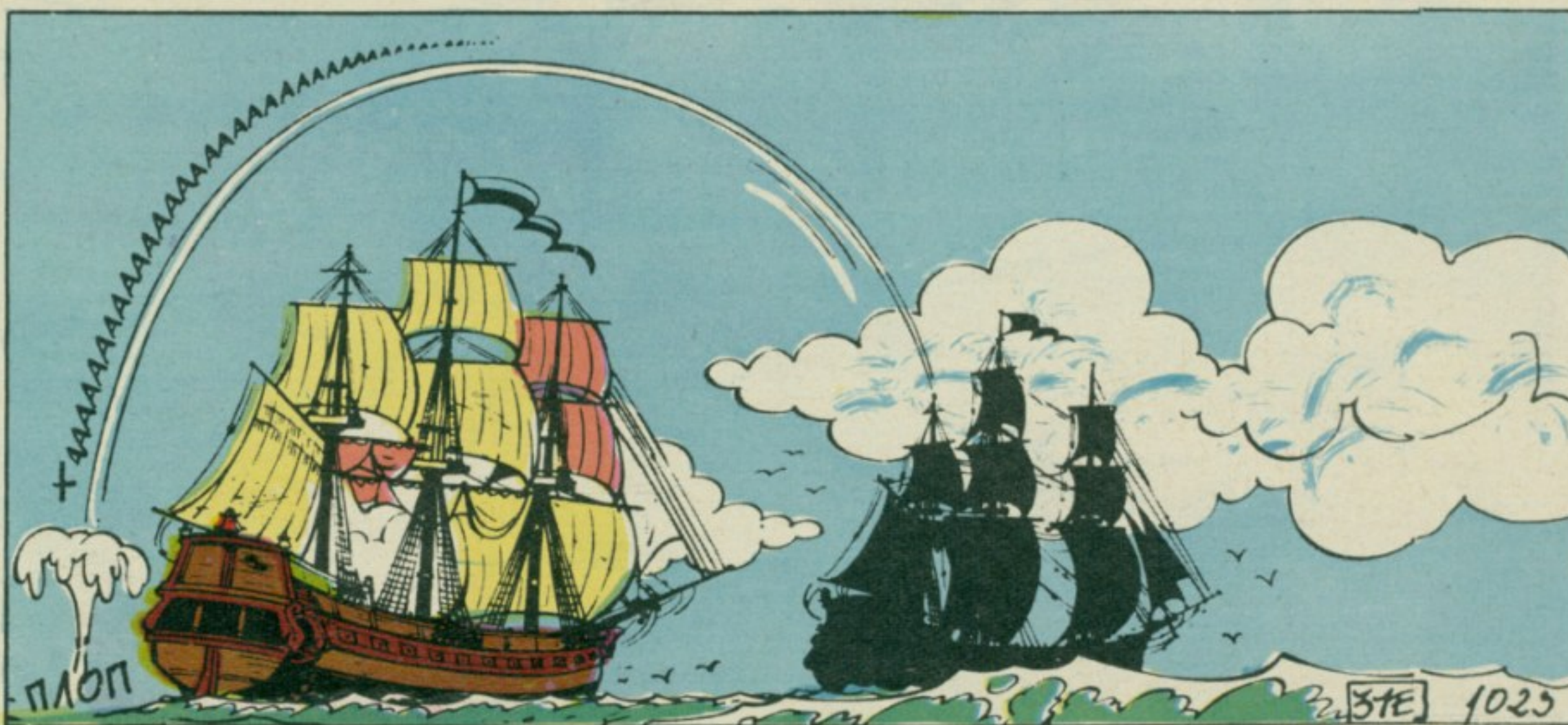
— Свако може да буде
побеђен. Кад човек до кра-
ја изврши своју дужност,
нема чега да се стиди. Ви и
ваши људи учинили сте не-
вероватне подвиге. Желим
да вам изразим своје вели-
ко поштовање.

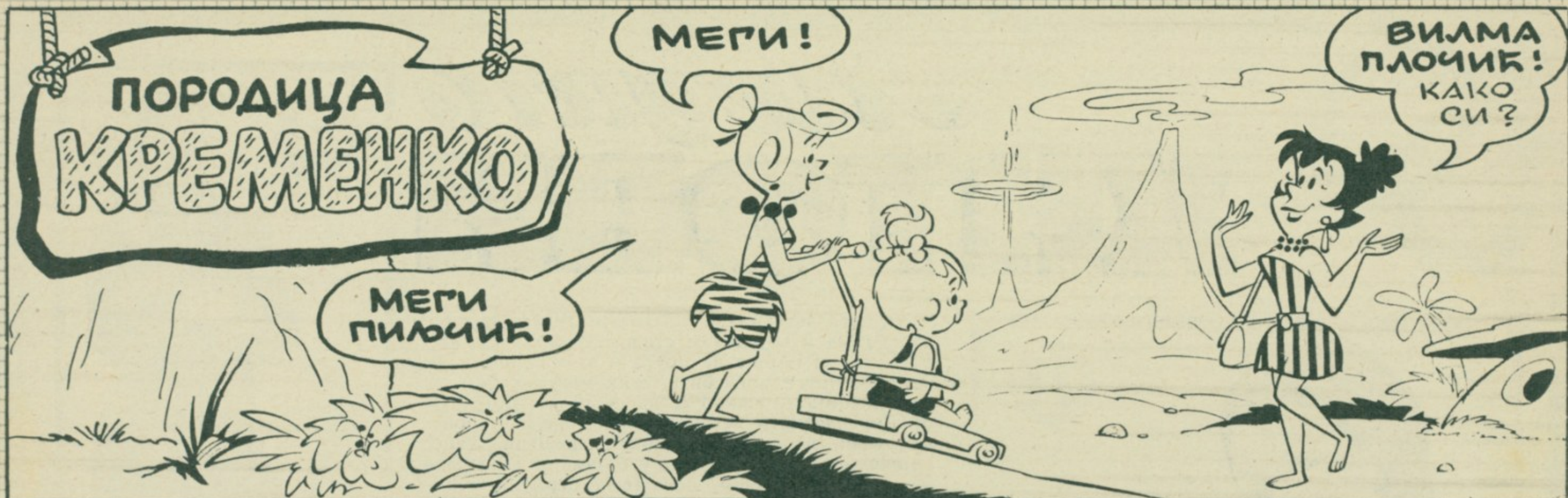
Одмах по повратку у до-
мовину Рождественског су
„господа из Петрограда“
неправедно оптужили. На
суду је адмирал одбио да
каже ма и једну реч у сво-
ју одбрану. Осуђен је на
„није испунио своју дуж-
ност“.

Данас Порт Артур припа-
да Кини и зове се Лу Шун.
В. П.

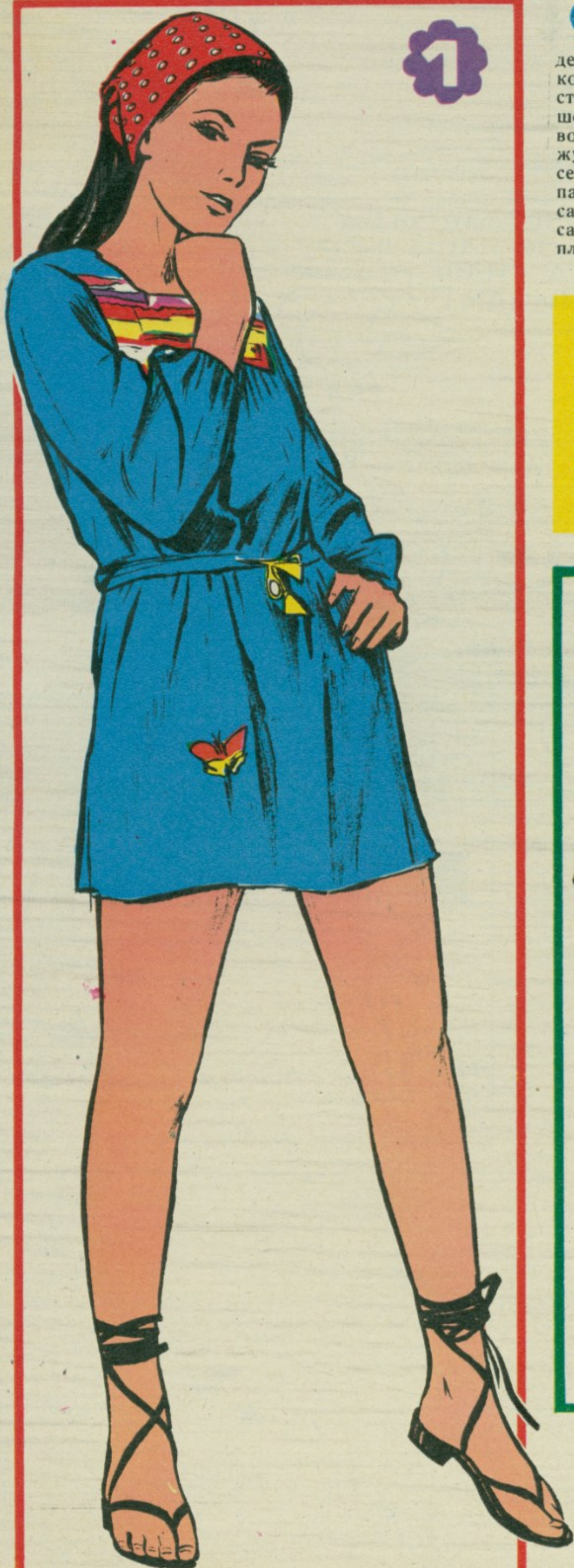

Алато „Ел Терибла“

Модне ЖИТОВИ

Овога лета млади у Италији лудују за пругама и војничким стилем. У моди су, пре свега, мајице на пруге и за младиће и за девојке. Пруге могу бити свих могућих боја и комбинација — важно је да су пруге. Војнички стил преплавио је летовалишта: сукње, панталоне, шортсеви, јакне „сахаријанке“, шешири, капе, војничког кроја од платна у бојама за камуфлажу. Младићи на мору носе тесне бермуда шортсеве до изнад колена, девојке, наравно, вруће панталонице. Украсни детаљи су кожни каишеви са масивним металним шналама, велике торбе и сандале с каишићима или дебелим ђоном од плуте.

1. Мини-хаљина од фротира са везом живих боја и веома модерне сандале „спартанке“. Цена хаљине је 408 а сандала 168 динара, наравно у Италији. 2. Бермуда шорте и мајица на пруге. Цена комплета је 240 динара. 3. За њега: панталоне од белог пикеа (189 дин.) и кошуља од коцкастог платна као за столњак (108 дин.); за њу: вруће панталонице и кратка јакна у војничком стилу (324 дин.). 4. Супермодеран војнички комплет од платна у бојама за камуфлажу. Стаје 528 динара у италијанским радњама.

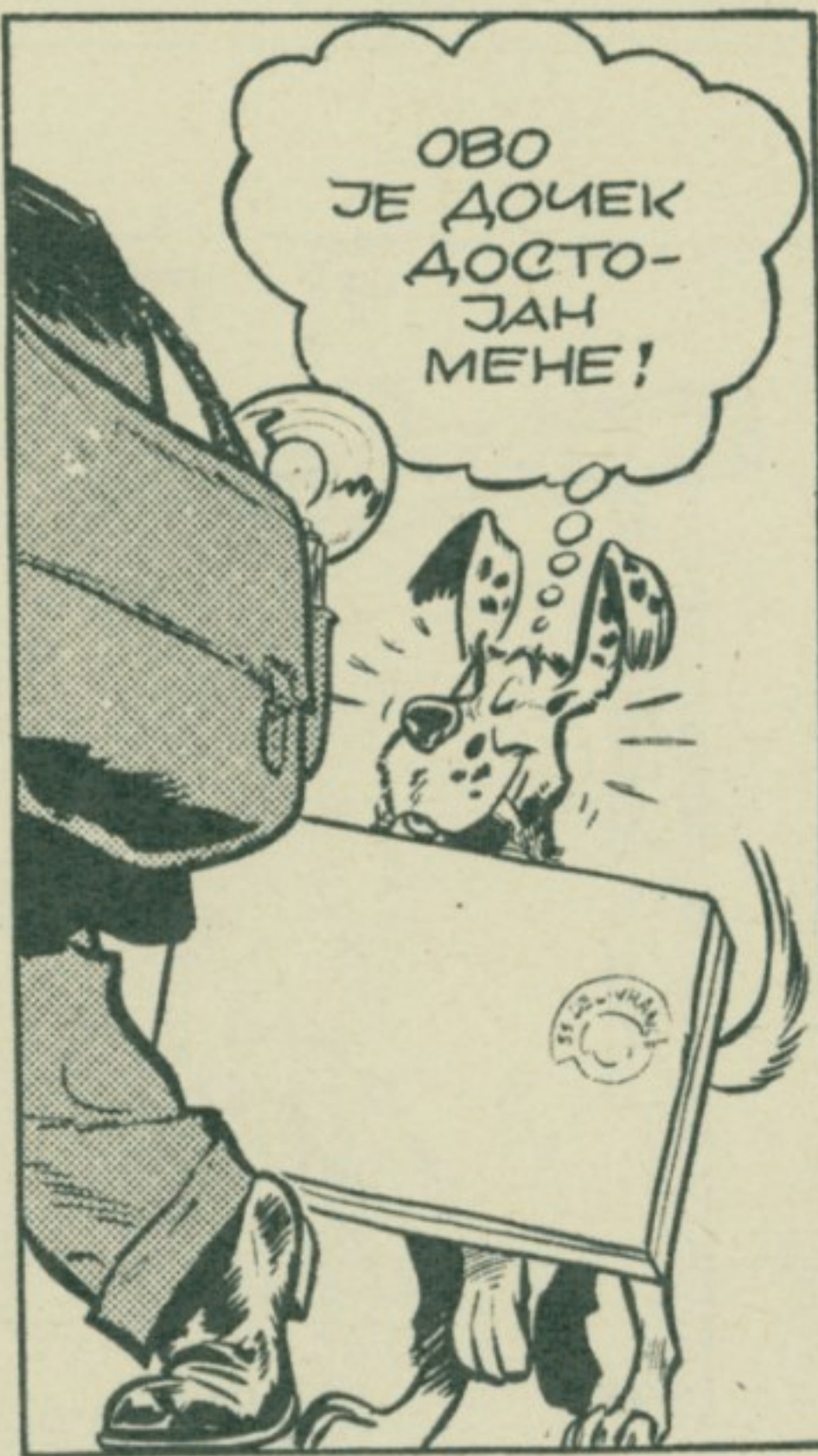
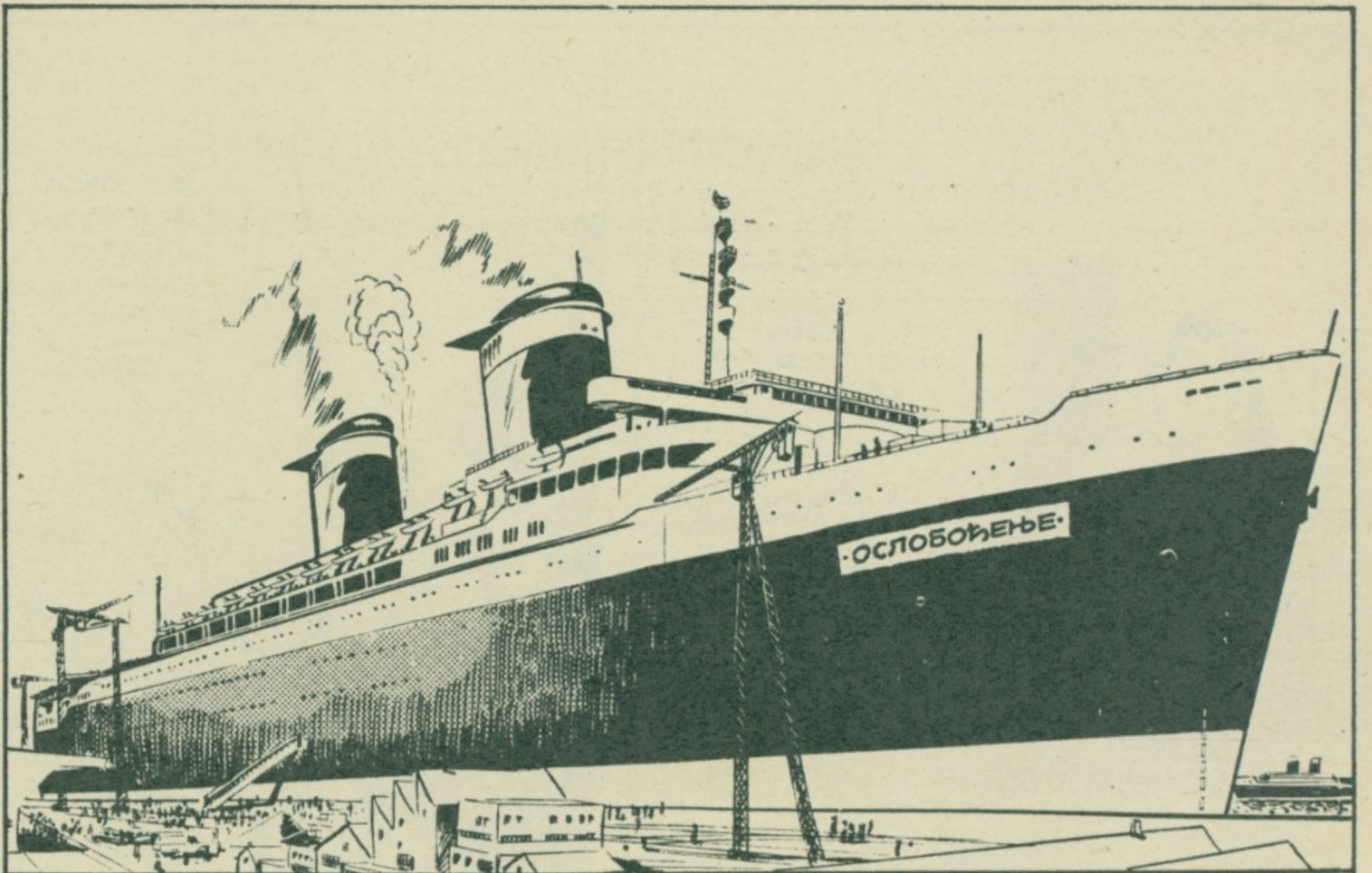

ОТЕРА ЗА НАСЛЕДНИКА

ПУТОВАЊЕ ЈЕ
ТЕКЛО УОБИЧАЈЕ-
НИМ ТОКОМ...

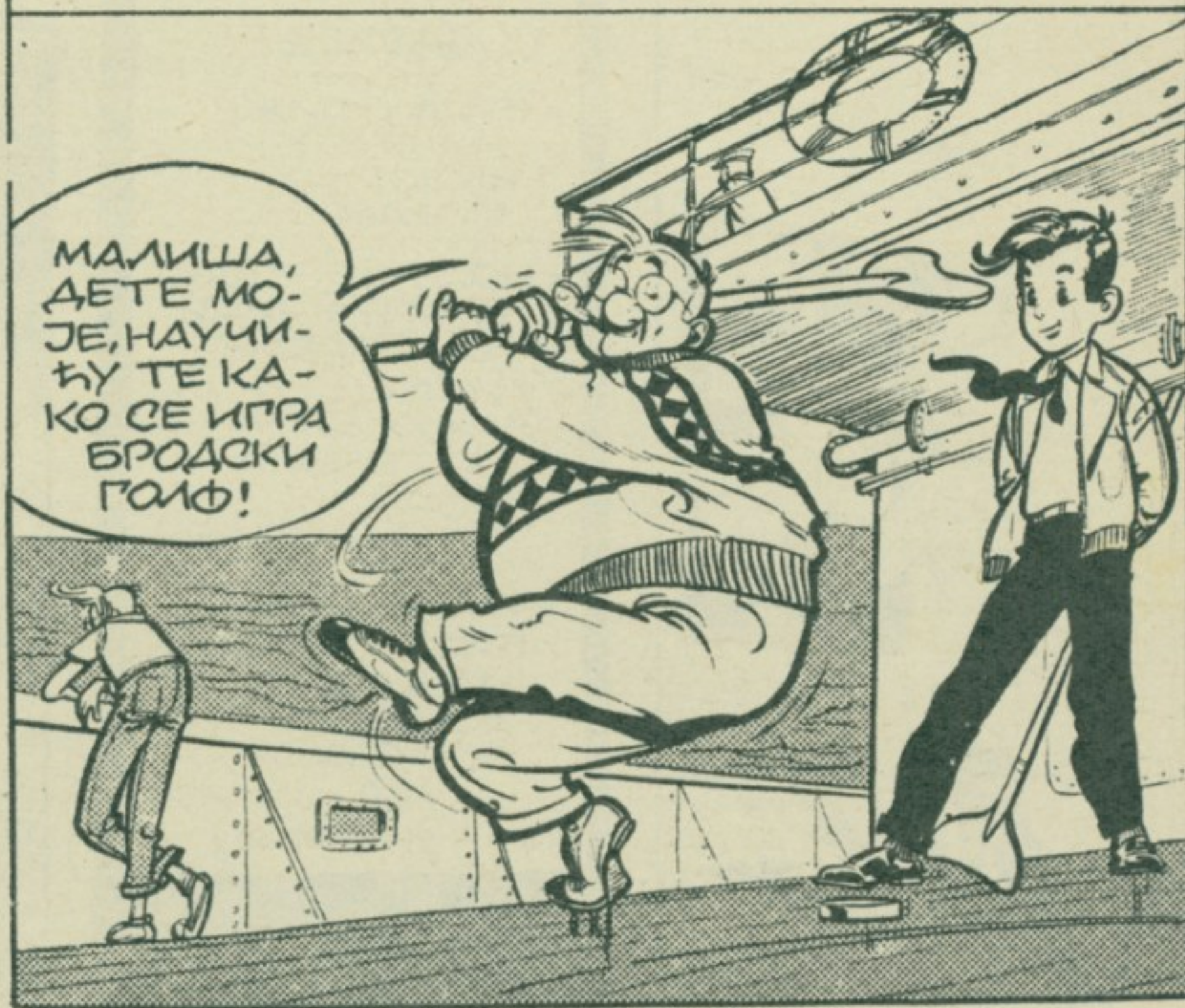
...УЗ МАЛО МОРСKE
БОЛЕСТИ...

УУУ! КАКО
МОЖЕШ
ДА ЈЕДЕШ?

ММММ?

...КОЈА СРЕЋОМ НИЈЕ ДУГО ТРАЈАЛА...

МАЛИША,
ДЕТЕ МО-
ЈЕ, НАУЧИ-
ЋУ ТЕ КА-
КО СЕ ИГРА
БРОДСКИ
ГОЛУ!

ААААААХ!!

ГОС'Н ЛА ПЛАК!
НЕ МОРАТЕ СЕ
ТОЛИКО ТРУ-
ДИТИ!
НИСАМ ЈА
ЗА
ТАЈ
СПОРТ!

ЖИВОТ НА БРОДУ БИО ЈЕ
НИЗ ЗАБАВА...

ЛЕП ИМ ЈЕ
БИОСКОП...
АД' НЕ ОДО-
БРАВАМ У
ПОТПУНОСТИ
ЊИХОВ
ИЗБОР
ФИЛМОВА!

АВАНТУРЕ
ЈЕДНОГ
БРОДОЛОМНИКА

...КОКТЕЛИ, ЗАБАВЕ,
МАСКЕНБАЛОВИ...

МАЛИША, ДЕТЕ
МОЈЕ! ОВАЈ ЗАДА-
ТАК... ТО ТРАЖЕЊЕ
ЖАНА ДИПОНА...
ПРИЛИЧНО ЈЕ
ПРИЈАТАН!
НАЈЗАД, ТА
АМЕРИКА НИЈЕ
ТОЛИКО ВЕ-
ЛИКА...

ПА
И
НИЈЕ...

...ПОВРШИНА СЈЕДИ-
ЊЕНИХ ДРЖАВА ИЗНОСИ
СВЕГА 7.839.000 КВА-
ДРАТНИХ КИЛОМЕ-
ТАРА А БРОЈ
СТАНОВНИКА
160.000.000...

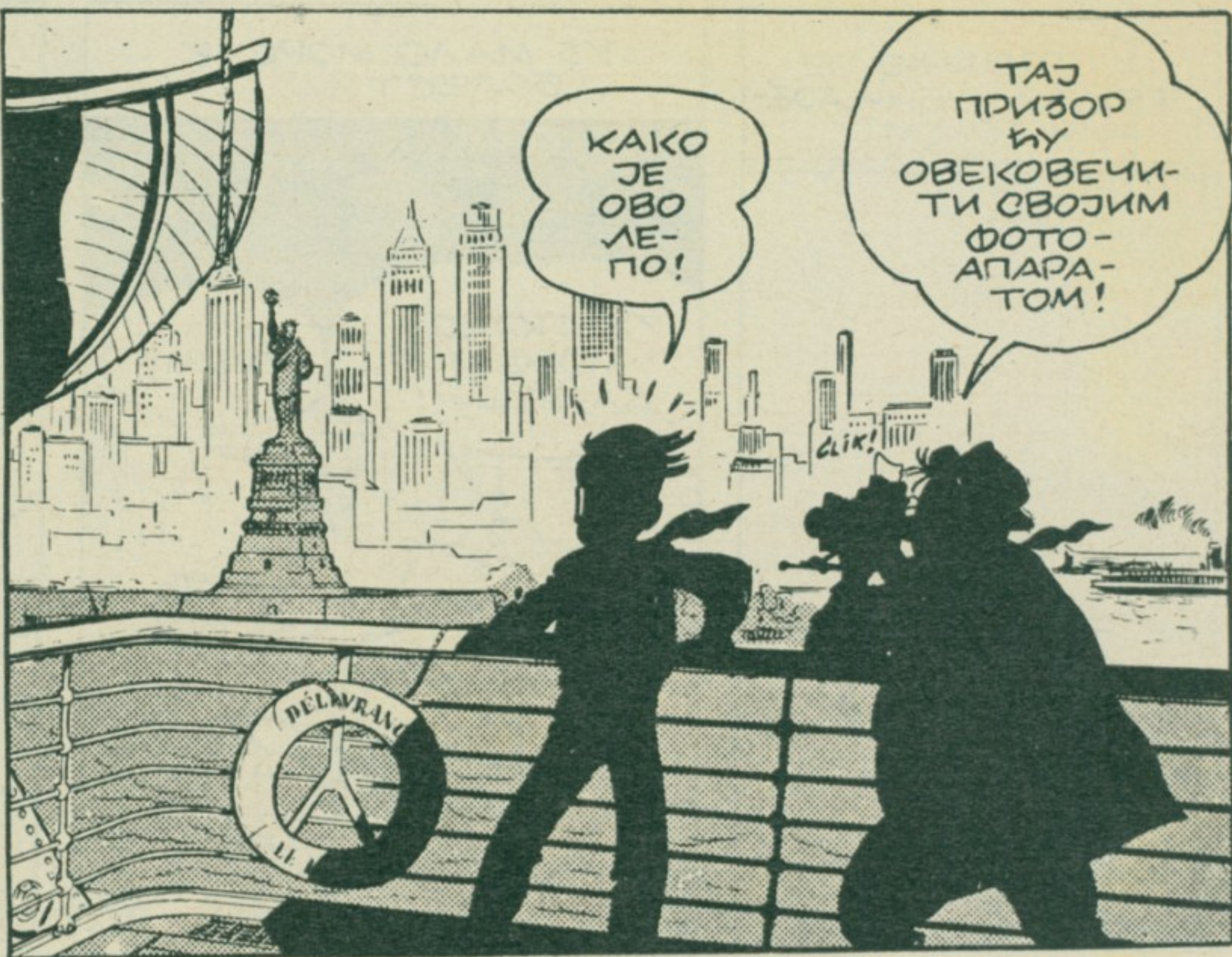

ОСЛОБОЂЕЊЕ

- БРОД СТИЖЕ ДАНАС У ЊУЈОРК У 10 ЧАСОВА.
- МОЛЕ СЕ ГОСПОДА ПУТНИЦИ ДА СПРЕМЕ ПАСОШЕ И ДОКУМЕНТА ПОТРЕБНА ЗА ИСКРЦАВАЊЕ.
- ПРТЉАГ ЋЕ БИТИ ИЗНЕТ ИЗ КАБИНЕ 2 ЧАСА ПРЕ ПРИСТАЈАЊА.

ОСЛОБОЂЕЊЕ

КАКО
ЈЕ
ОВО
ЛЕ-
ПО!

ТАЈ
ПРИЗОР
ЋУ
ОВЕКОВЕЧИ-
ТИ СВОЈИМ
ФОТО-
АПАРА-
ТОМ!

НАДАМ
СЕ,
ДРАГА
ПРИЈАТЕЉИ-
ЦЕ, ДА
ЋЕМО СЕ ОПЕТ
СРЕСТИ НА
НЕКОМ
СЛИЧНОМ
ПУТОВА-
ЊУ...

ОХ,
ГОС'Н
АЛФОН-
СЕ...

ГОСПОДА
ЛА ПЛАК И
ЊЕГОВ
КОЛЕГА
МОЛЕ СЕ ДА
ДОЋУ
КОД КОМЕ-
САРА...

ГОСПОДО! ЈА САМ
ЏОНС... ЗАСТУПНИК
АДВОКАТА КОЈИ ВАМ
ЈЕ ПОВЕРИО
ТРАГАЊЕ ЗА
ЖАНОМ ДИ-
ПОНОМ! ЈА
ЋУ ВАМ
ПОМОЋИ...

ХВАЛА
ВАМ!

КАО
ПРВО... ЕВО
ЈЕДНЕ
ФОТОГРА-
ФИЈЕ
ЖАНА
ДИПО-
НА!

ИМА-
ТЕ ФО-
ТОГРА-
ФИЈУ!
ПА ТО ЈЕ
СЈАЈНО...
ТО
ЋЕ НАМ
ОЛАКША-
ТИ
ПОСАО!

СЛИКА
ЈЕ
ОЧИГЛЕДНО
МАЛО
СТА-
РА...

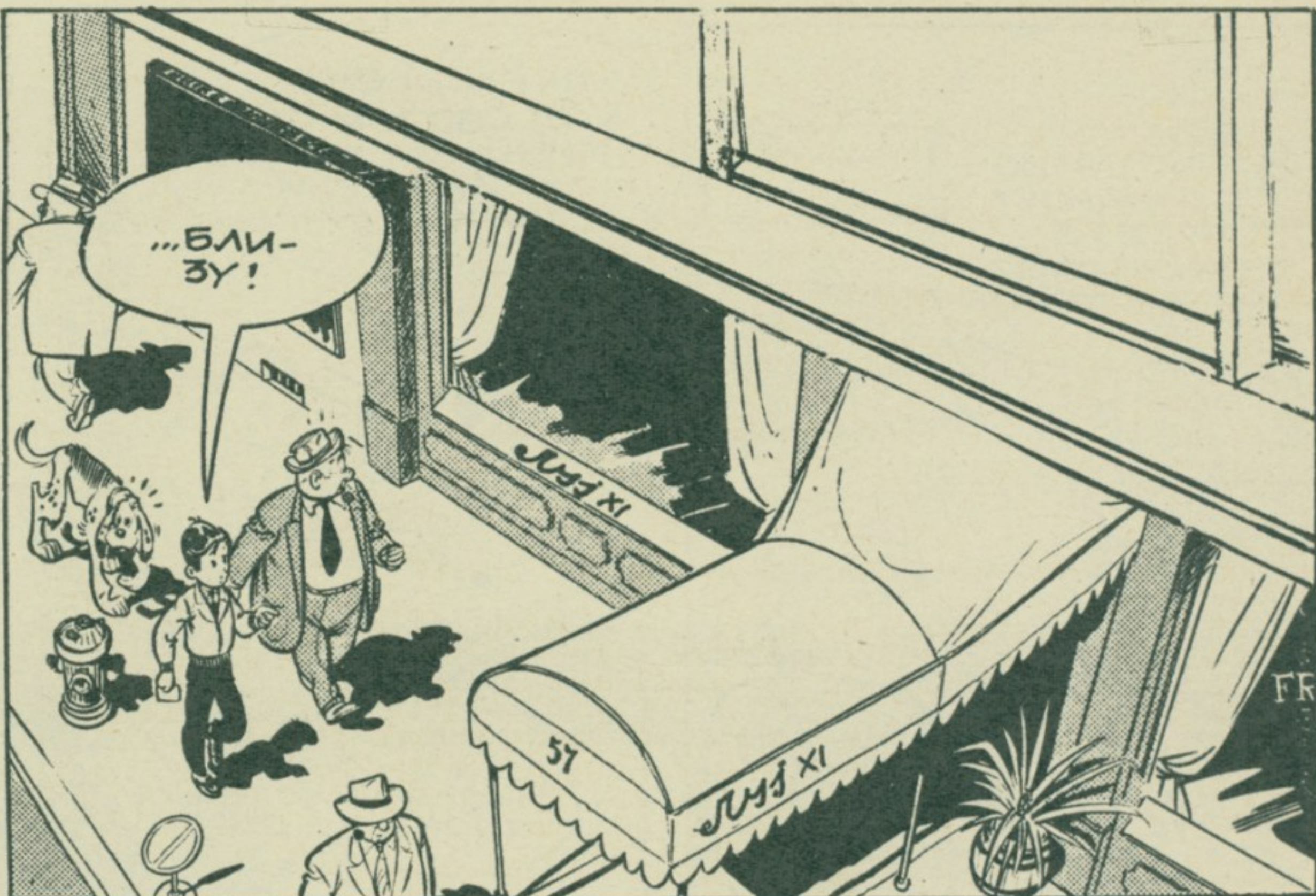
ХАЈДЕ!
ЈА
ЋУ ВАС
ОДВЕСТИ
У ГРАД!

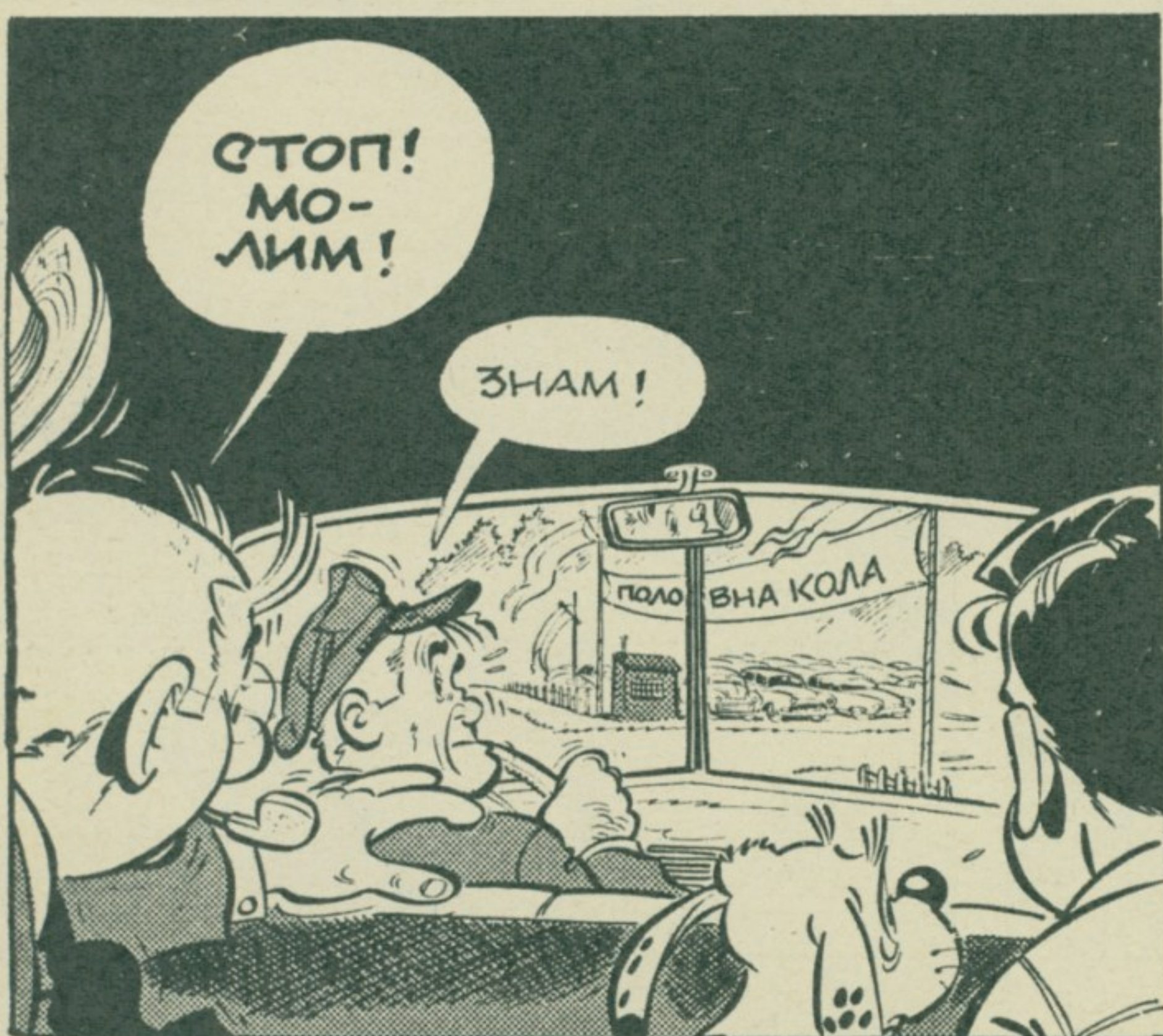
ХВАЛА, МИС-
ТЕР ЏОНСЕ!
АЛ' ПРВО
ТРЕБА
ДА
УЗМЕМО
АЛФОН-
СА...

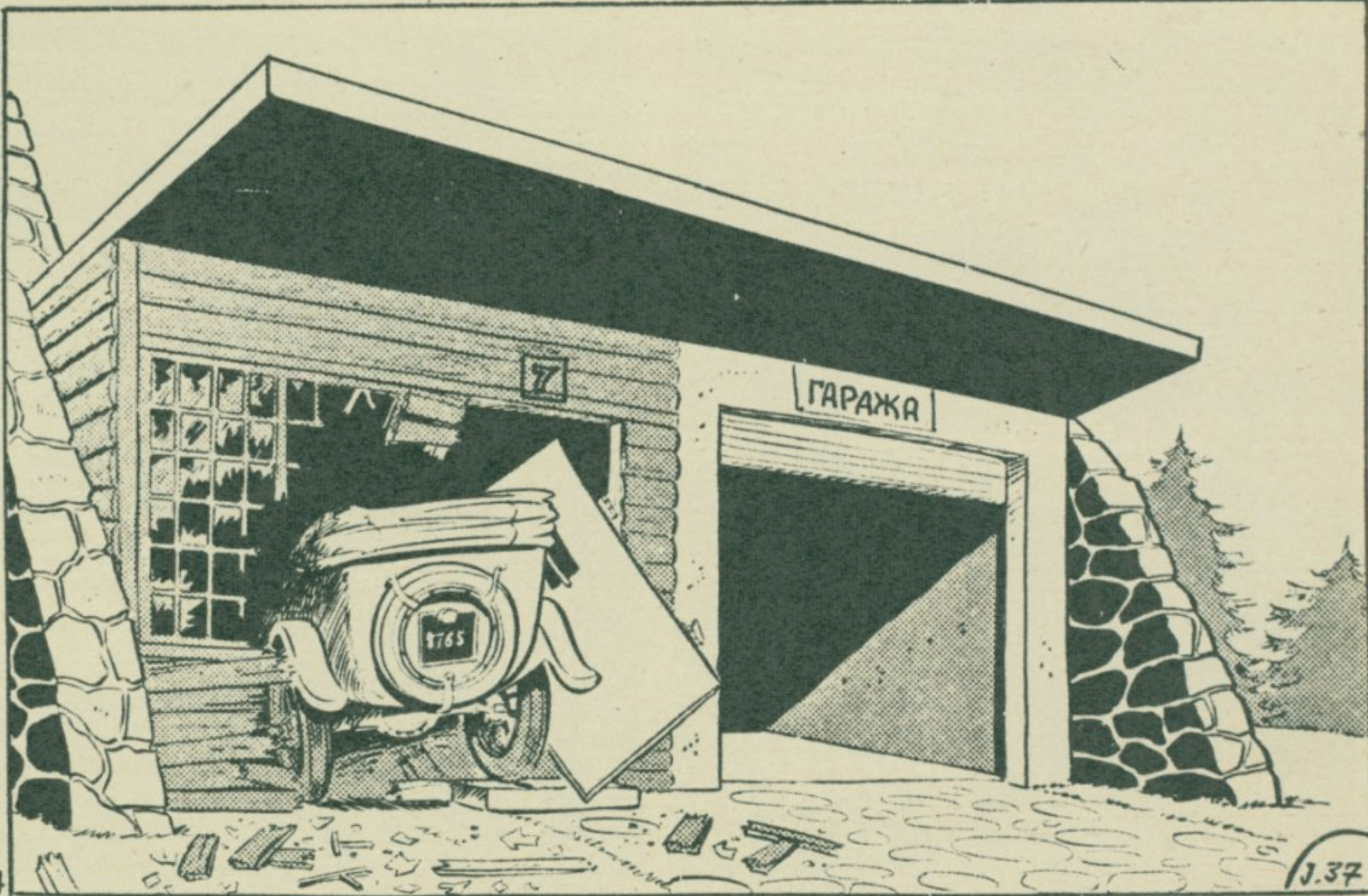
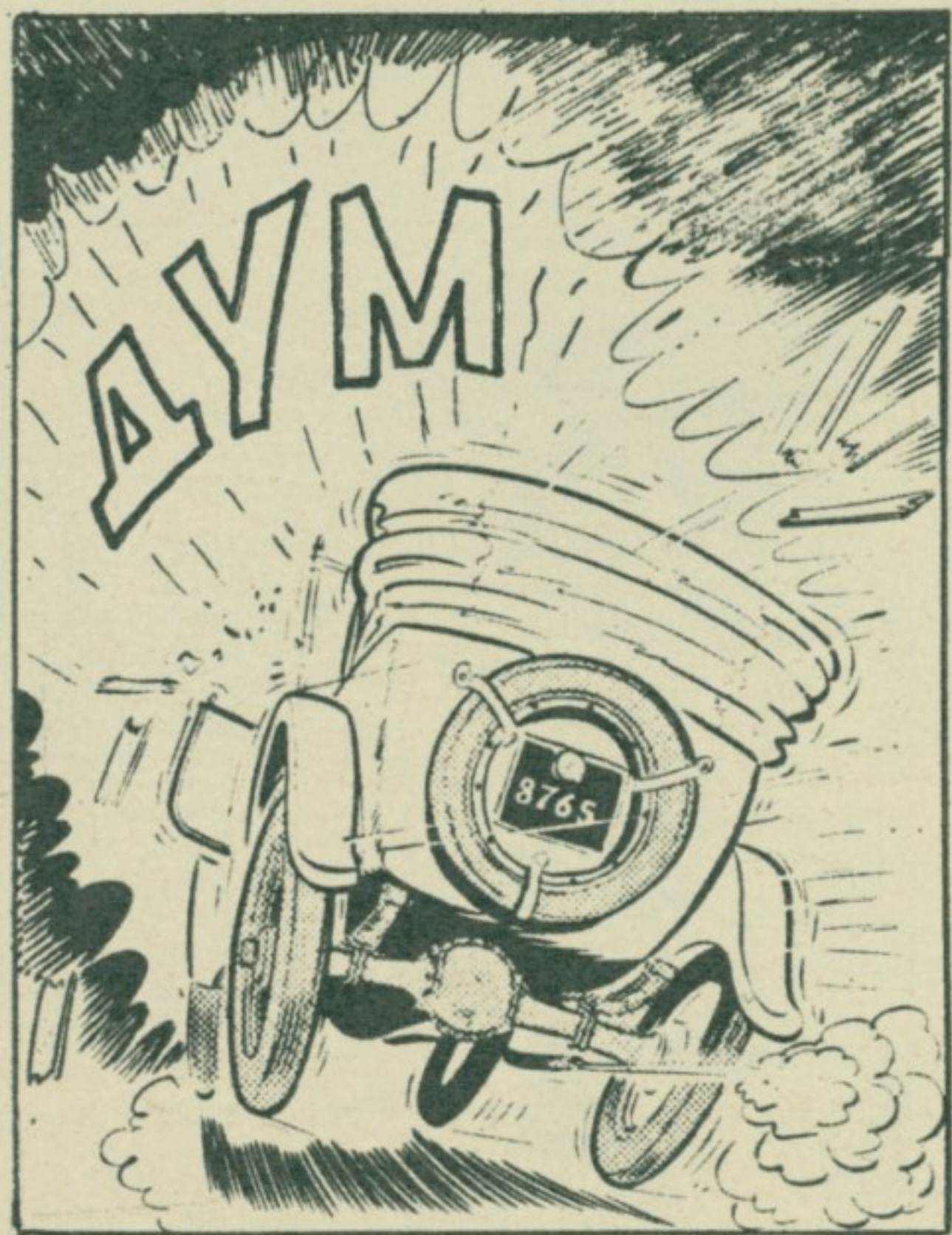
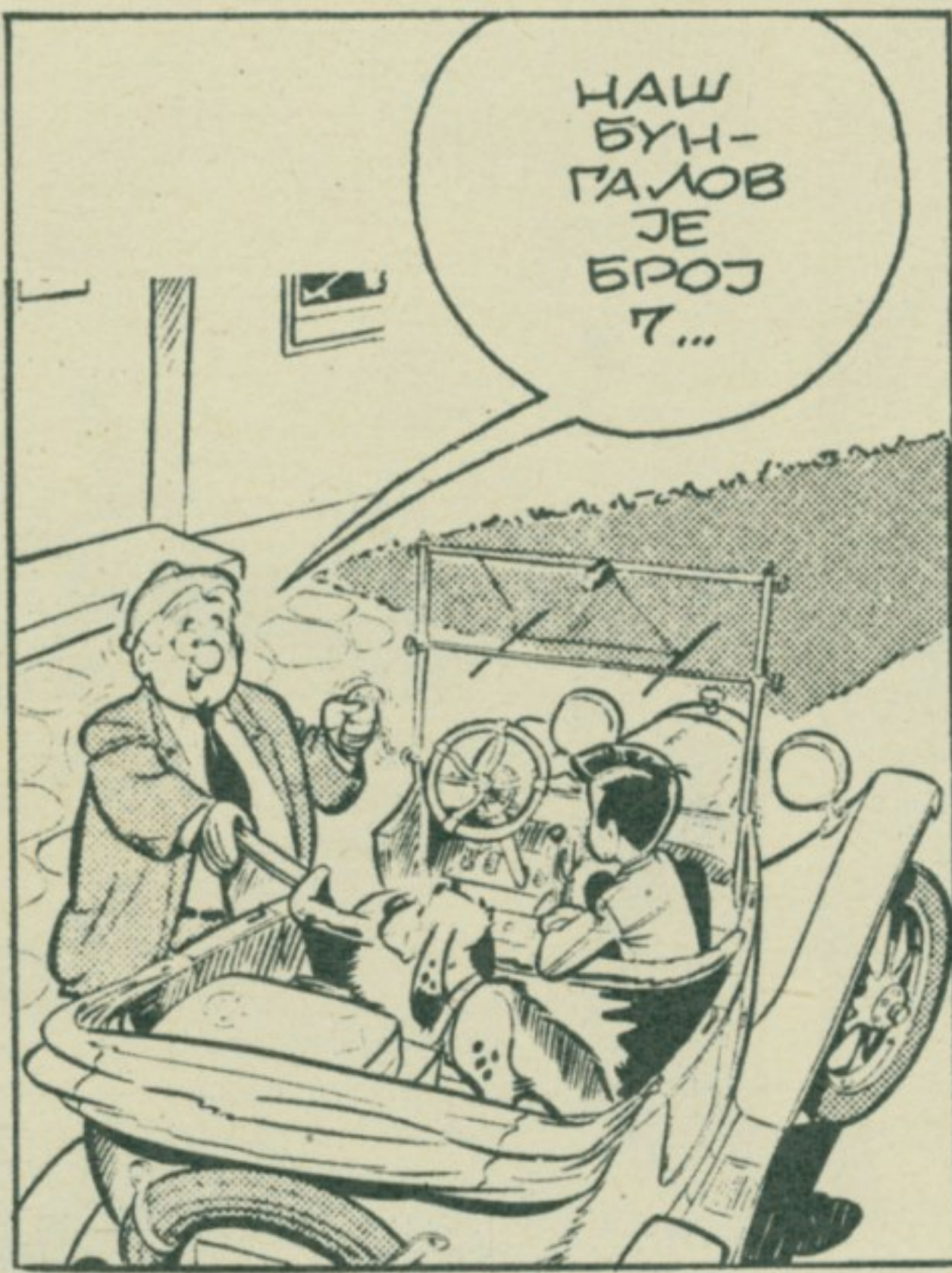
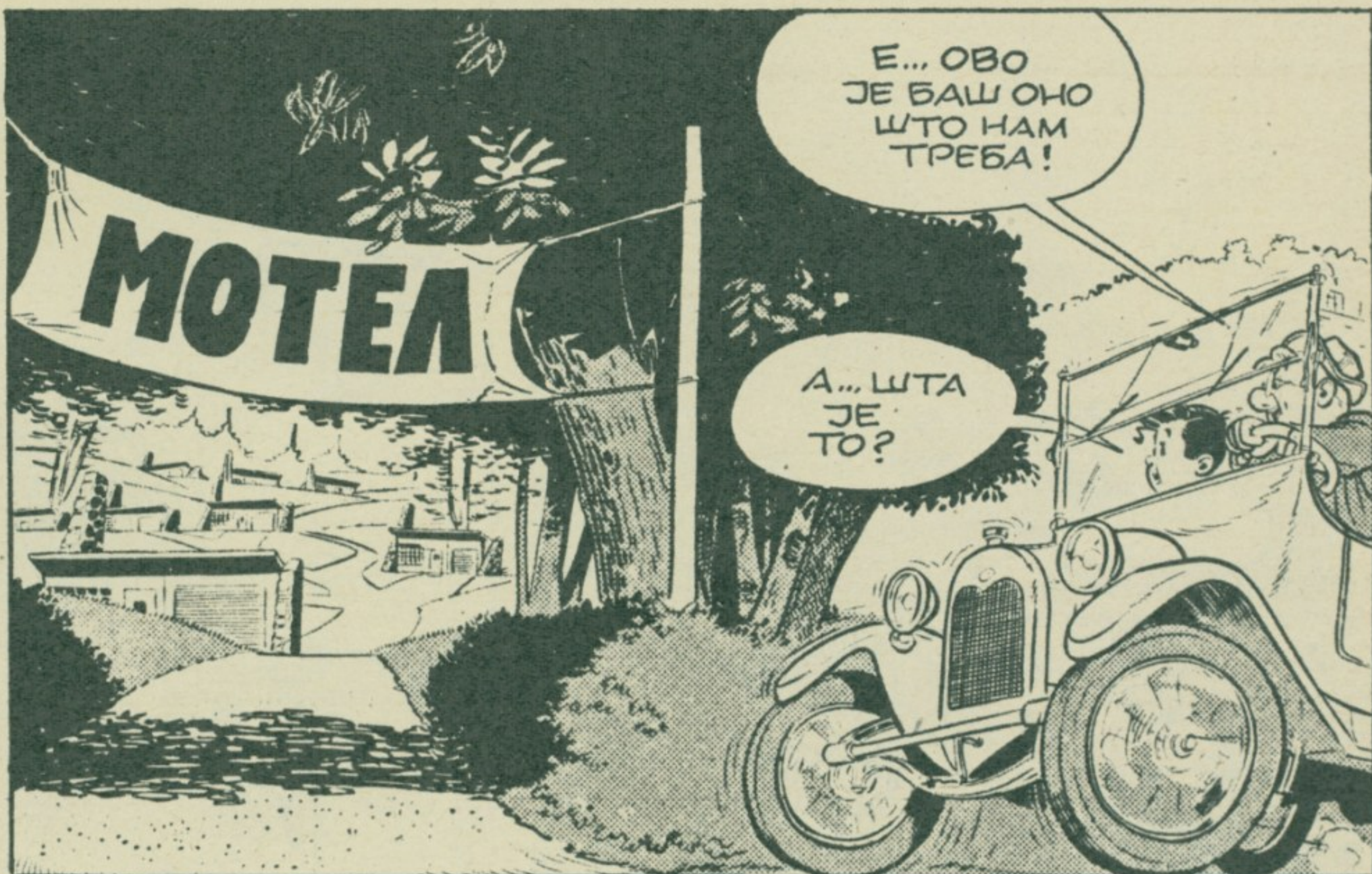

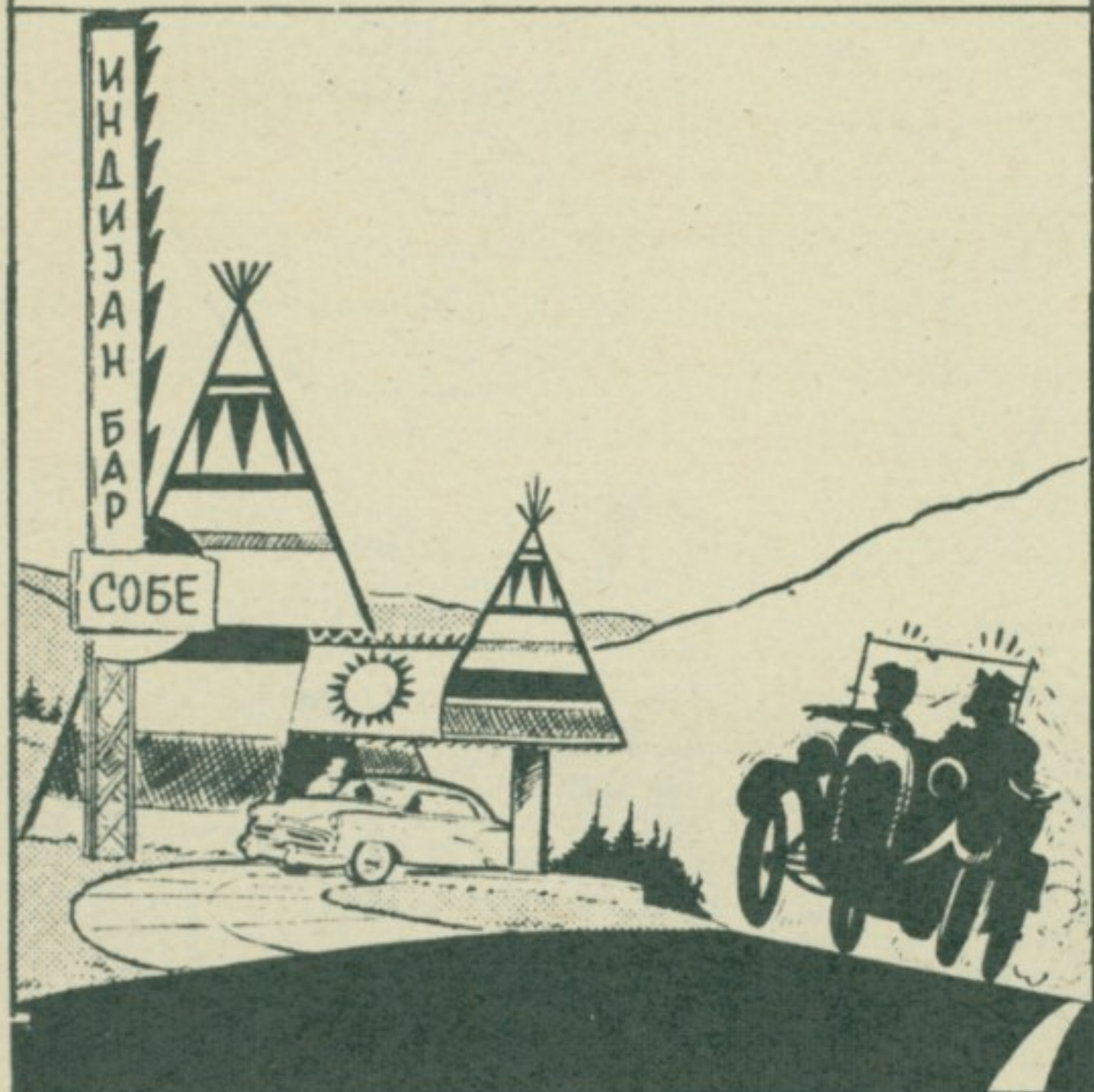

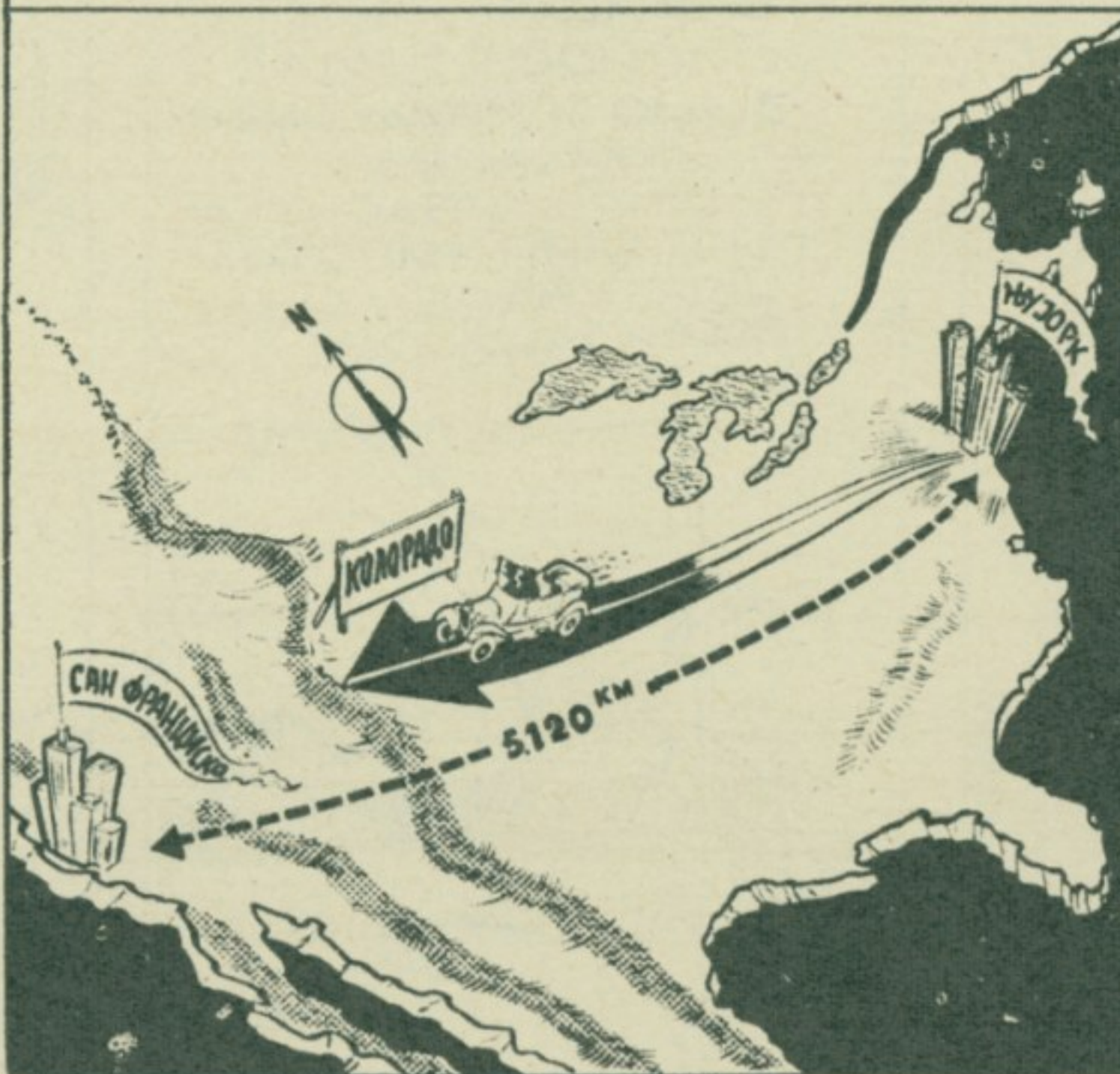

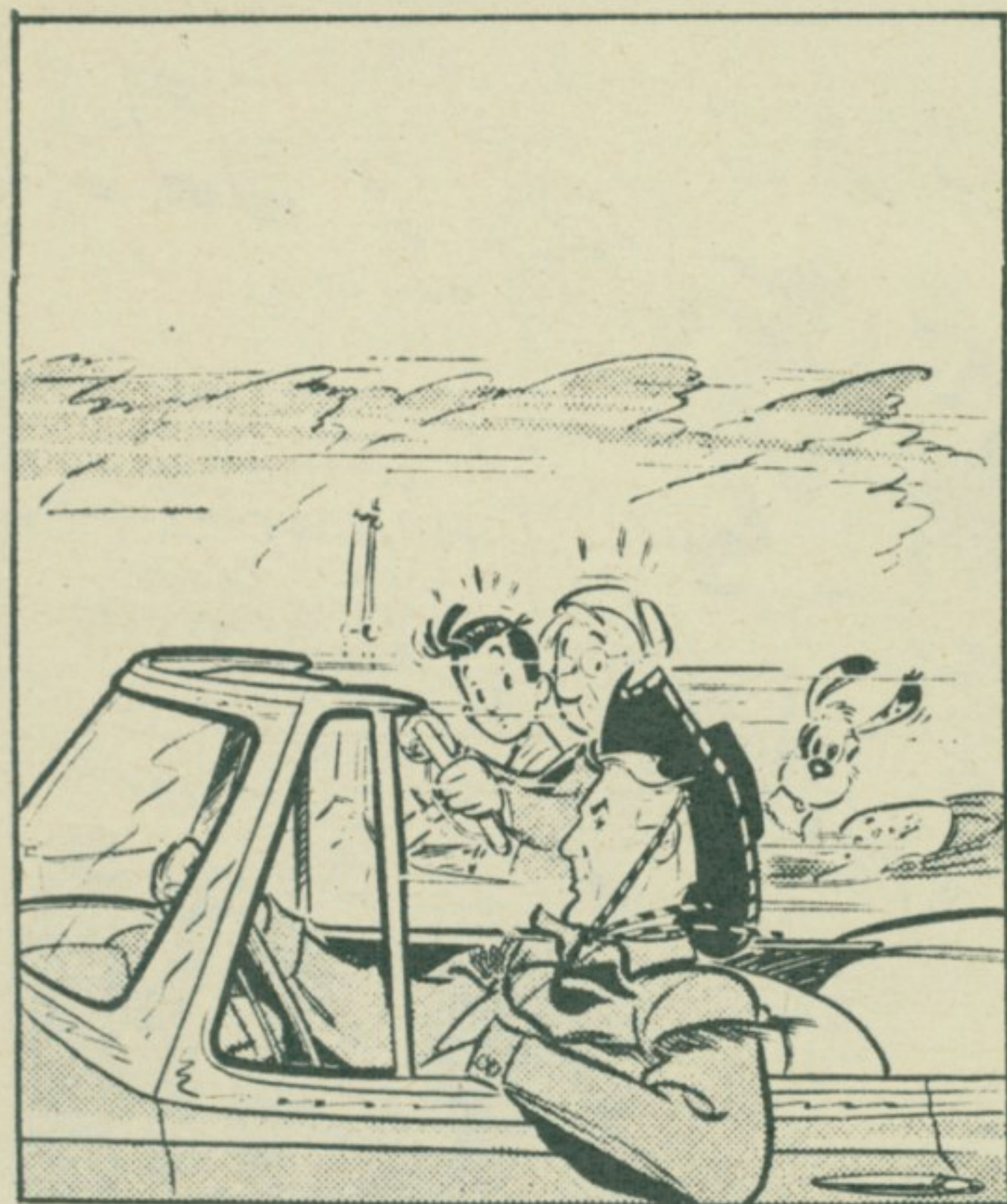
ПУТОВАЊЕ ЈЕ ЗАТИМ НАСТА-
ВЉЕНО БЕЗ НЕЗГОДА...

„И ЕВО НАШИХ ПРИЈАТЕЉА НА
АМЕРИЧКОМ ЗАПАДУ, У ЗЕМЉИ
КАУБОЈА И ЦРВЕНОКОЖАЦА...

НАДАМ
СЕ
ДА ЋЕМО
ВИДЕ-
ТИ
ПРАВЕ
КАУ-
БО-
ЈЕ!

ПА ОНИ
СУ СВИ МОТО-
РИЗОВАНИ!
ТО ЈЕ
СРАМОТА!

ТО ЈЕ ПРО-
ПРЕС, МАЛИ
МОЈ! ТЕХ-
НИКА...

ОХ! МЕДАЈТЕ!
ЈЕДАН ПРАВИ
КАУБОЈ! ЗАУ-
СТАВИТЕ КОЛА!
ХОЋУ ДА ГА
ИНТЕР-
ВЈУИШЕМ!

ПОСЛЕ
ЧЕТВРТ
ЧАСА...

ПА...
ШТА ЈЕ
С ТИМ
КАУ-
БОЈЕМ?

БАХ!

РЕК'О МИ ЈЕ ДА
СЕ НЕДАВНО ДОСЕЛИО
ИЗ ЕВРОПЕ! РАДИ
КОД НЕКОГ ФАР-
МЕРА И ШТЕДИ
ДА КУПИ
КОЛА!

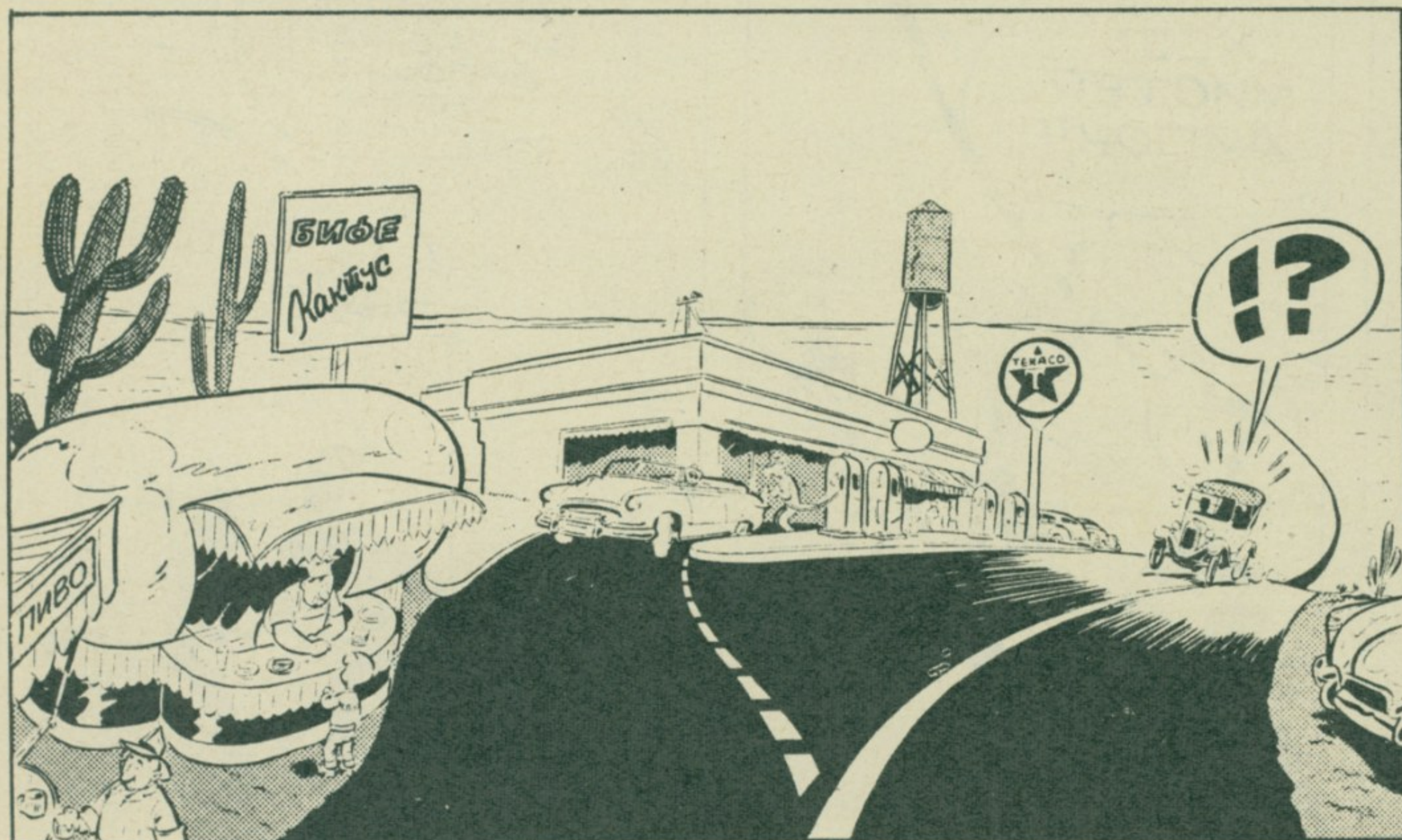

ОВДЕ ПОЧИЊЕ
СТРАШНА ПУСТИ-
ЊА КОЛОРАДА...
КОЈУ ТРЕБА
ДА САВЛА-
ДАМО!

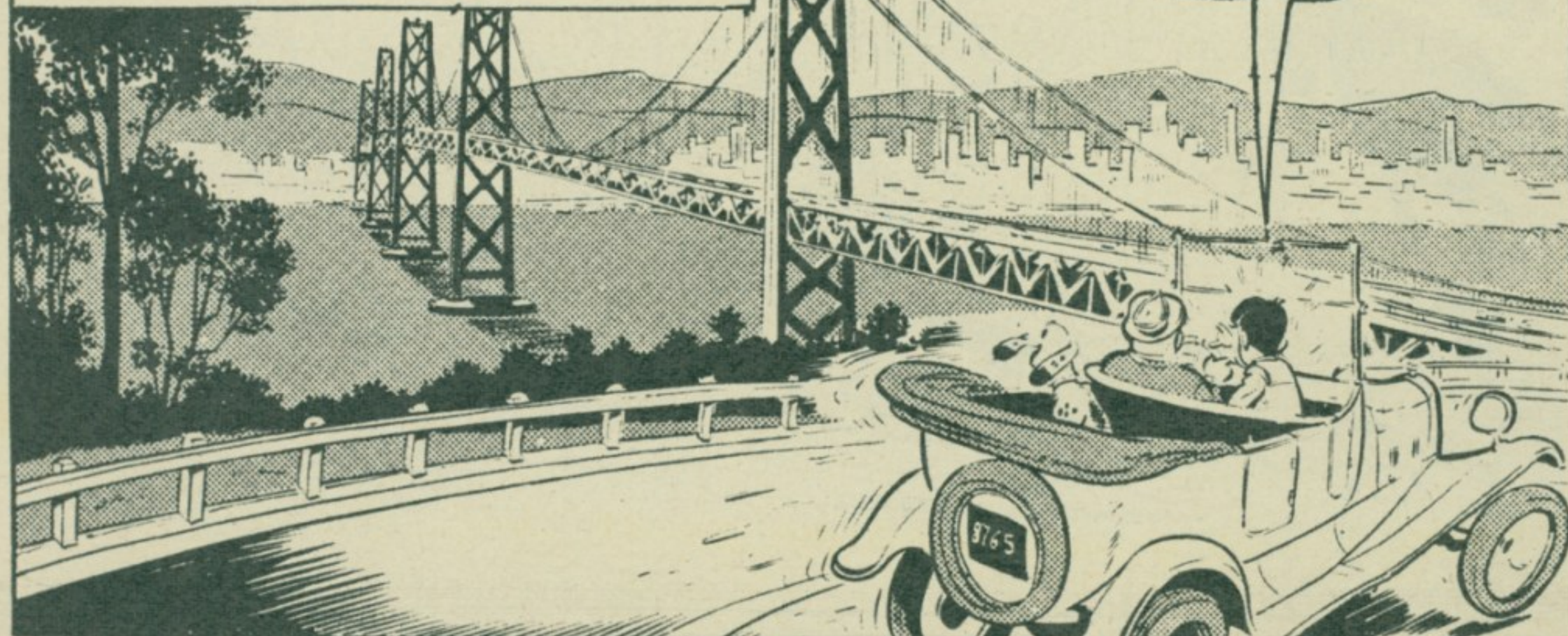

СТРАШНА, ДИВЉА
ПУСТИЊА... ГДЕ ЈЕ
ПУТНИК САМ
НАСУПРОТ НЕМИЛО-
СРДНОЈ И СУРОВОЈ
ПРИРОДИ!

СТВАР-
НО!
КАКО ЛИ
ЋЕМО ПРЕ-
ЖИВЕТИ
ПУТ
КРОЗ
ОВУ
ПУСТИЊУ?!

ПУТОВАЊЕ ЈЕ
ТРАЈАЛО ДАНИМА И
ДАНИМА И НАЈЗАД...
САН ФРАНЦИСКО!!!

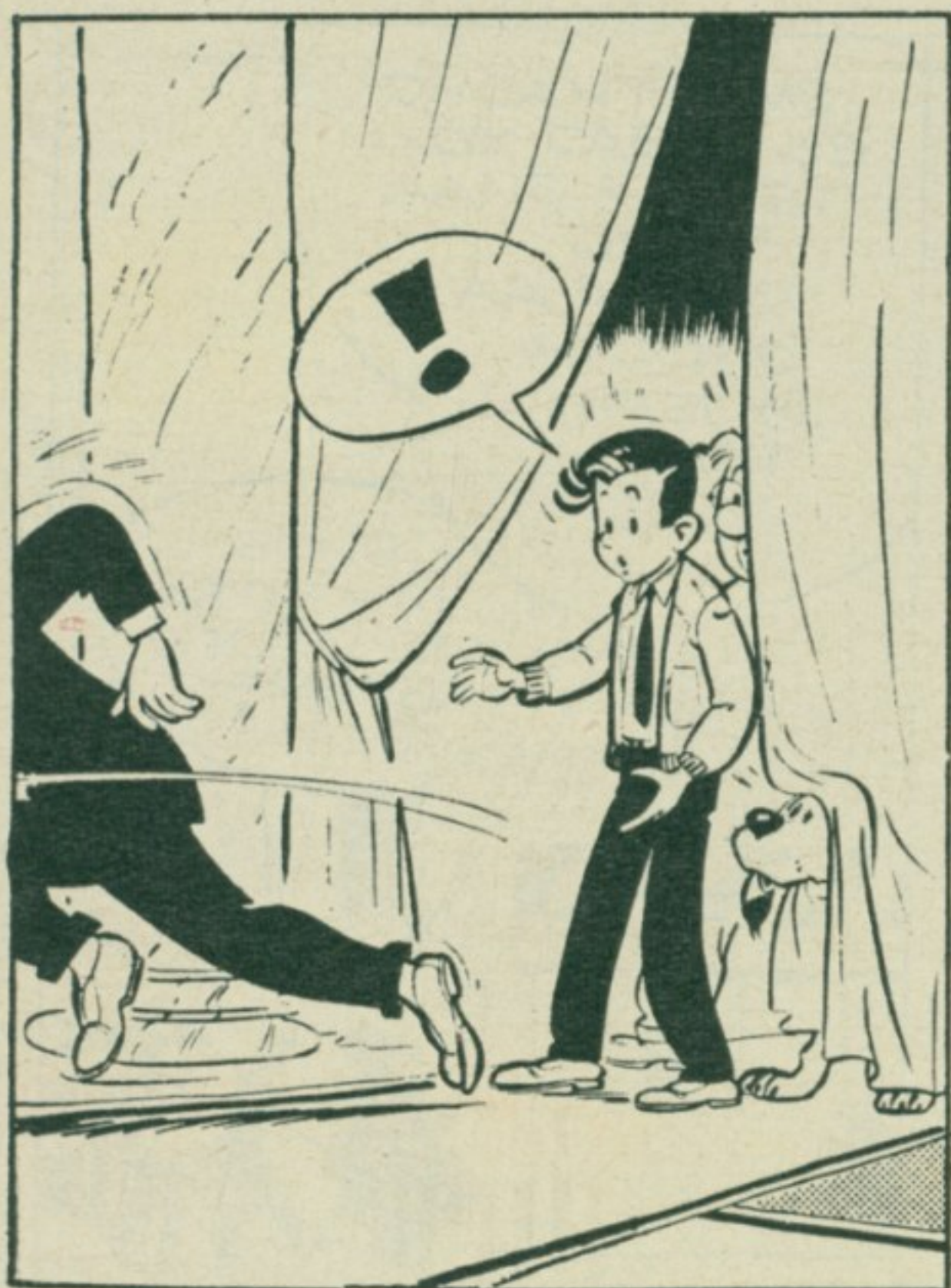

СТИГО-
СМО!

СМЕНИЋЕМО
СЕ У ОВАЈ ХО-
ТЕЛ... А ОНДА
ЋЕМО
ОДМАХ ДА
ОРГАНИ-
ЗУЈЕМО
ТРАГА-
ЊЕ!

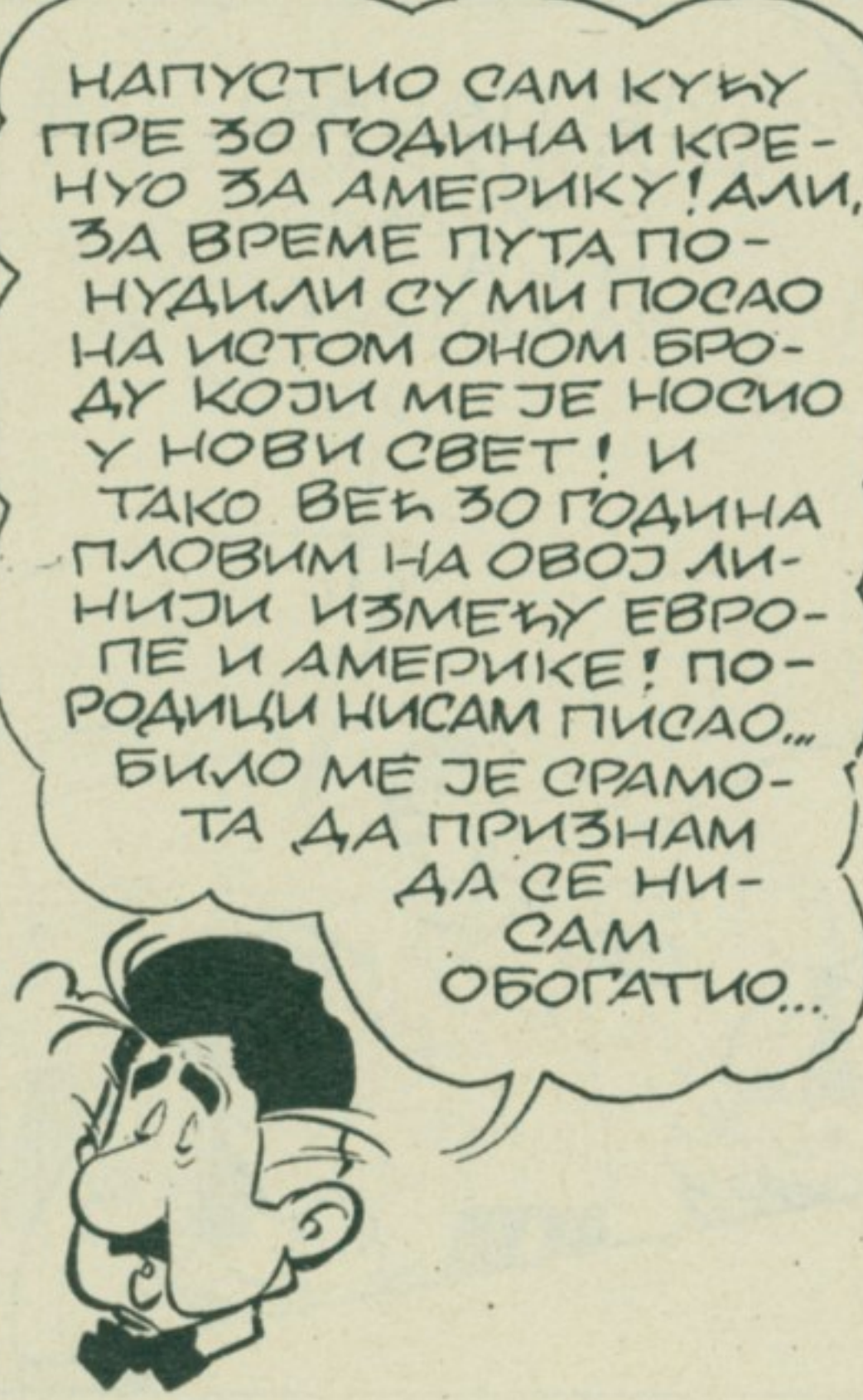
НИЈЕ
НАМ ОСТА-
ЛО МНОГО
ВРЕМЕ-
НА!

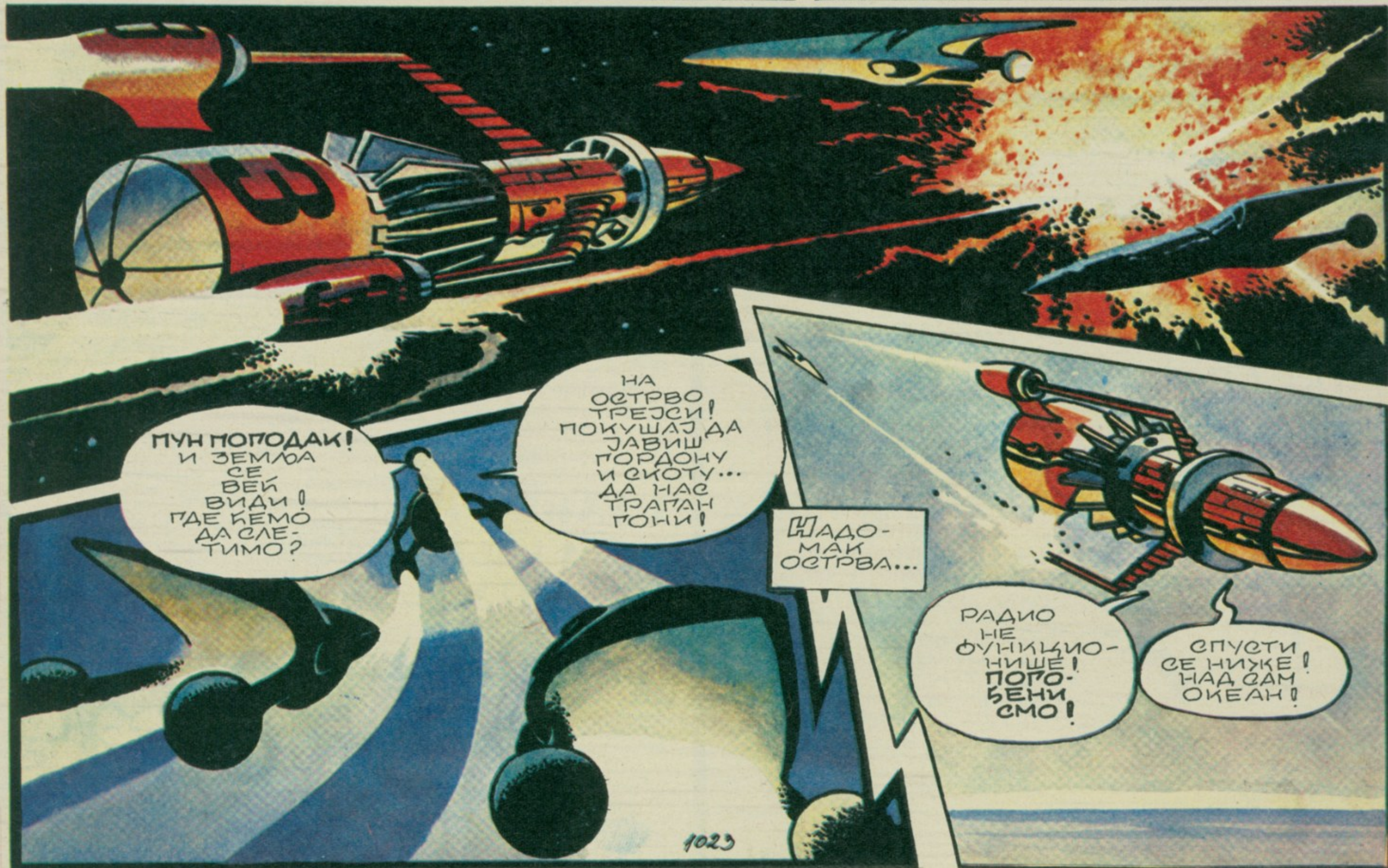

ПАТРОЛА ГРОМ

КРАНОЛОВ СВЕМИРСКИ БРОД НАПАО ЈЕ ТРАГАН, КРАНОЛОВ РОБЕНИ СИН...

1023

У СЛЕДЕЋЕЈ НАСТАВКУ: СТИЖЕ ПРОМ IV!

Kandit НАЈСЛАЂА НАГРАДНА ИГРА НА СВЕТУ!

ИЗАБЕРИТЕ
ЈЕДНОГ
ДЕЧАКА
И ЈЕДНУ
ДЕВОЈЦИЦУ

81. СЛОБОДАН
ВЛАИСАВЉЕВИЋ
24. VI 1965.

82. ЉИЉАНА
МАЏАРАЏ
5. VIII 1965.

83. АНДРЕЈ
БЕРБЕРОВИЋ
27. IX 1965.

84. ВЕСНА
ЕЛЕС
17. III 1967.

85. ЗОРАН
БОРЧЕВИЋ
24. VI 1966.

86. КОРНЕЛИЈА
ПОЛИЋ
17. XII 1966.

87. ВЛАДИМИР
ЈЕЗДИЋ
26. I 1968.

88. МИОЉКА
ЏИЏМИЉ
27. VII 1966.

89. НЕБОЈША
ДРАГИЧЕВИЋ
20. VII 1966.

90. ЗОРИЦА
ФИЛИПОВИЋ
7. XI 1968.

91. ДЕАН
ОРГАНЧИЋ
4. XII 1968.

92. МАРИЦА
КАИЋ
23. X 1968.

93. НИКОЛА
ЛАИНОВИЋ
7. VII 1968.

94. СИЛВАНА
МИЛИСАВЉЕВИЋ
23. III 1964.

95. ГЕЗА
НЕМЕТ
29. V 1967.

96. ГОРДАНА
КОЈАДИНОВИЋ
19. XII 1968.

97. АЛЕКСАНДАР
АРСЕНИЈЕВИЋ
3. VI 1966.

98. ОЛИВЕРА
ТАДИЋ
15. IX 1968.

99. ДАНИЈЕЛ
РАКИЋ
14. III 1966.

100. МАГДАЛЕНА
ЧИТАНОВИЋ
6. XII 1966.

5

ГЛАСАМ ЗА:

дечака бр. _____

девојчицу бр. _____

(Име и презиме)

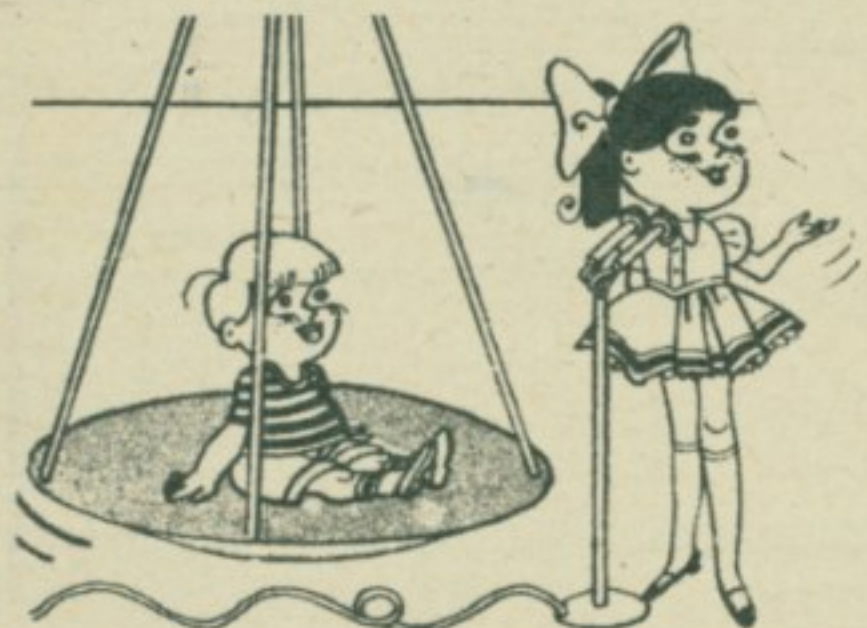
(Место, улица и број)

ФАБРИКА ЧОКОЛАДЕ И БОМБОНА *Kandit* НАГРАДИЋЕ НАЈСЛАЂЕГ ДЕЧАКА И
НАЈСЛАЂУ ДЕВОЈЦИЦУ 1971. СА ОНОЛИКО ЧОКОЛАДЕ И БОМБОНА КОЛИКО СУ ТЕШКИ

ИМЕНА НАЈСЛАЂЕГ ДЕЧАКА И ДЕВОЈЦИЦЕ 1971. КОЈЕ СУ ГЛАСАЊЕМ ИЗАБРАЛИ НАШИ ЧИТАОЦИ БИЋЕ ОБЈАВЉЕНА У ЗАБАВНИКУ бр. 1030

Kandit Kandit Kandit Kandit
ГЛАСАЛИ ЗА НАЈСЛАЂЕ —
ДОБИЛИ СЛАТКЕ ПАКЕТЕ!

Међу 1588 читалаца који су гласали за најслађе у првом колу на срећу је извучено 10 добитника по једног слатког пакета — поклон фабрике бомбона и чоколаде KANDIT из Осијека. То су:

1. Весна Будовалчев, Потиска 33, 23320 Чока; 2. Драган Ђорђевић, Колонија 17, 38217 Сочаница; 3) Олгица Николеско, М. Тита 23, 26346 Јасеново; 4. Далибор Јурићев, Ново Пречко 873/2, 41000 Загреб; 5. Биљана Никић, Касапиновићева 20/А, 26000 Панчево; 6. Горан Кухар, Ђуре Стругара 64/14, 51000 Ријека; 7. Александар Костић, село Каменово, 12300 Петровац на Млави; 8. Владимир Максимовић, Хусин. рудара 124/3, 75000 Тузла; 9. Марија Георгијева, Цветан Димов 2006, 91000 Скопље, и 10. Нада Ђосић, Ст. Вукосављевића 65, 21300 село Беочин

Kandit Kandit Kandit Kandit

DARWIL
НАГРАДНА ИГРА

ГЛАВЕ СУ
НА СВОЈИМ
МЕСТИМА

Ред у 300 врту опет је успостављен. У 9. DARWIL-овој наградној игри објављеној у ЗАБАВНИКУ број 1017 под насловом УЗБУНА У 300 ВРТУ учествовало је 4852 читаоца. Купоне са тачним одговором послало је 3712 а са нетачним 1143 учесника. Међу тачним одговорима на срећу је извучено 6 награда 6 DARWIL часовника поклон фирме DARWIL.

I НАГРАДУ: мушки часовник са датумом отпоран на воду до-

био је ДРАГАН ДУГАЛИЋ, ВП 2998/5, 72270 Травник.

II НАГРАДУ: мушки часовник са календаром добио је ДАМИР АБРАМОВИЋ, Делаци 6, 51312 Брод Моравице — Горски котар.

III НАГРАДУ: деџи часовник добила је ВЕРА ПОПОВИЋ, Бела Црква, Ј. Ј. Змаја 18.

IV НАГРАДУ: спортску штоперицу добио је ПЕРИЦА КАЛАНОВИЋ, Основна школа 74254 Нови Шехер.

V НАГРАДУ: часовник — привезак добила је МАРИНА УЗУНОВИЋ, Раде Кончара 4/6, 59000 Шибеник.

VI НАГРАДУ: часовник — привезак добила је МАРИЦА АРСИЋ, Партизанска 6, 38400 Призрен.

За оне који нису тачно одговорили дајемо решење 9. задатка: Жирафи (1) припада глава 12; медведу (2) глава 5; јелену (3) глава 6; ноју (4) глава 8; моржу (5) глава 3; лаву (6) глава 2; горили (7) глава 1; лисици (8) глава 9; пингвину (9) глава 11; пеликану (10) глава 7; мачки (11) глава 10 и свињи (12) глава 4.

Don
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

СИЛАН ЈЕ ОВАЈ
НАШ БРОД...
ПРОБИЛИ СМО
СЕ КРОЗ
ЈАТО
РОБОТА...

ПРИБЛИЖИ-
МО СЕ
ОНОЈ
ПЛАНЕТИ-
ЛУТАЛИ-
ЦИ!

НАПРАВИКЕМО
ДВА ИЗВИЈАЧ-
КА КРУГА ДОН-
ДА... НАТРАГ
НА ЗЕМ-
ЉУ!

?! ЗАРКОВЕ!
НАШИ МОТОРИ
НЕ РАДЕ!
КОНТРОЛНА
ТАБЛА...
НЕ...

ПА-
ДАМО!

РОБОТИ...
НИСМО
ИМ УМАК-
ЛИ!

НИ ПОМОКНИ
ИЗВОРИ
СТРУЈЕ НЕ
РАДЕ...

СКУВАКУ СЕ!
ЈЕ Л' СЕ ТО
БРОД
ЗАПА-
ЛИО?

НЕ! ОВА
ПЛАНЕТА-
ЛУТАЛИЦА
ВОДИ СА
СОБОМ СВОЈА
СИНТЕ-
ТИЧКА
СУНЦА!

САД
ПРОЛА-
ЗИМО
БЛИЗУ
ЊИХ!

ОХ! ТА
ЗАСЛЕПЉУ-
ЈУКА
СВЕТ-
ЛОСТ!

ПАДАМО
БАШ КРОЗ
ЈЕДНО ТАКВО
СУНЦЕ!
ОЧИГЛЕДНО
ЈЕ ВЕШ-
ТАЧКО...

...И ПОСТАВЉЕ-
НО У ОРБИТУ ДА
ЗАПРЕВА И ОС-
ВЕТЉАВА ПЛАНЕ-
ТУ ДОК ОНА
ЛУТА
КОСМОСОМ!

ТА ЗАПАЖА-
ЊА ПОНЕКЕШ
У ГРОБ, ЗАР-
КОВЕ, АКО
ИСКОЧИМО
ЗАЈЕДНО С
КАБИНОМ!

ОПРОСТИ,
ФЛАШЕ!

АКО
ПРЕЖИВИ-
МО... БИЋЕ
ТИ ОПРОШ-
ТЕНО!

УРА!
КАБИНА
СЕ ОД-
ВОЈИЛА
ОД
БРОДА!

СЛОБОДНИ
СМО,
ФЛАШЕ!

...НАДАМ
СЕ!

У ИДУЋЕМ НАСТАВКУ: УСРЕД РАТА!

ОН ЈЕ ИЗМИСЛИО

Висок, црвене косе и орловског носа Џон Ло је стигао у Лондон 1661. као двадесетогодишњак и богати наследник пожњео велики успех код лондонских дама. Али то му није био једини посао: његови хитри прсти су дубоко захватили у џепове лондонске господе јер је Џон, убрзо назван „Бо Ло“ („лепи Ло“), био и ненадмашни мајстор у коцкању. Да је његов отац познати Единбуршки златар и зеленаш (у то време овај занат се сматрао часним и корисним) могао да устане

из гроба, био би веома задовољан напредовањем свог сина. Изгледало је да му предстоји сјајна каријера у Лондону.

ДВОБОЈ И БЕКСТВО

Али, тада се догодило нешто непредвиђено. Млади Шкотланђанин успео је да освоји наклоност извесне гђе Лоренс на штету извесног г. Едварда Вилсона (који је, истина, био ћелав, ма-

ли, дебео и стар, али изванредно богат и до ушију заљубљен у исту гђу Лоренс). Дошло је до двобоја у коме је г. Вилсон отишао богу на истину, а Џон Ло у најближи затвор.

Ускоро су неке утицајне госпође израдиле да се пусти на слободу и Ло је морао да бежи из Енглеске.

Изабрао је Амстердам где је имао прилике да се упозна са радом великих банака. Од тог тренутка за Џона, који је иначе био одличан математичар, банкарство постаје велика опсесија. Добро набијених џепо-

ва Ло се 1700. враћа у родну Шкотску са чврстом намером да оснује прву националну банку, али наилази на отпор земљака који су сламарицу и чарапу увек претпостављали и најсигурнијем трезору. Осим што је успео да се ожени сестром лорда Бенберија, Џон Ло није имао других успеха у Шкотској, па стога заједно са младом женом креће на обилазак европских дворова што треба да ојача његову угрожену финансијску моћ.

Турнеја је била успешна и 1705. Ло објављује своју

књигу која ће означити револуцију у светском новчаном систему. Књига се звала „Расправа о новцу и трговини са предлогом како да се обезбеди потребан новац за једну државу“. У овој књизи Ло износи значајну поставку да злато и сребро губе у вредности када преплаве тржиште, па излаз за државне финансије лежи у издавању папирног новца чија је вредност заснована на земљишту и другим некретностима. Другим речима, злато и сребро у свакодневном промету може замени-ти кредит, тј. банкноте!

Способни Шкотланђанин Џон Ло, одличан математичар и коцкар, освојио је на јуриш Француску предлојом да ће за 25 година исцлањити државне дугове од 3 милијарде златних франака!

ПАПИРНИ НОВАЦ

Две године после изласка књиге, која је била веома за пажена, стигао је у Париз где је у нећаку Луја XIV, војводи Филипу од Орлеана, нашао пажљивог саговорника за своје финансијске теорије. Међутим, опет је подлегао старој страсти, па је због претеране коцкарске активности протеран из Француске. Поново долази у Париз тек 1715. на вест да је краљ на самрти. Како је Луј XV у то време имао тек 5 година, Филип од Орлеана је именован регентом Француске. Од старог краља, који је за себе говорио:

„Држава то сам ја“, наследио је Филип од Орлеана не само регентство већ и државни дефицит од 3.000.000.000 златних франака! И не само то већ је и приход од пореза за следеће две године већ унапред потрошен.

Регент се озбиљно носио мишљу да објави банкротство државе када му је у помоћ прискочио Џон Ло. Он је нудио право чудо!

Сопственим средствима Ло је створио приватну банку уз гаранцију да ће исплатити све државне дугове у року од 25 година, ако

му се даду одрешене руке у спровођењу новчане реформе. За разлику од дотадашњих банака које су се бавиле искључиво чувањем злата, сребра и хартија од вредности или давањем гаранција за плаћање, Лоова банка се укључила у привредне послове, сакупљала је порез за рачун државе и основала сопствену индустрију. У исто време Ло је издао прве папирне новчанице које су имале да замене златан и сребрни новац у промету. Њихову вредност је гарантовала држава својим златним резервама и индустријском моћи.

НАЦИОНАЛНИ ХЕРОЈ

Новост је освојила Француску на јуриш. Било је довољно новца, трговина је оживела, сви су осећали сигурност што држава гарантује вредност новца, али то није било све. Ло изненада открива још један адут: „Систем Мисисипи“. Како би обезбедио подлогу за своју банку, Ло је основао велику акционарску компанију названу „Индијска компанија“ која је поседовала искључиво право на трговину са француским прекоморским поседима, трговину дуваном, затим ковнице новца и експлоатацију долине реке Мисисипи, од Канаде до ушћа у Мексички залив. У исто време Компанија је започела сакупљање порезе. Тиме је, у ствари, преузела на себе многе функције државе. Француска је била одушевљена. Привредом земље је завладало невиђено одушевљење и полет.

Следећи Лоов корак било је укидање пореза на храну и огрев, а онда је приступио отварању нових болница и прогласио бесплатно школовање на Париском универзитету. Најзад, објавио је програм о национализацији огромних имања Католичке цркве. Ипак, највише наде полагао је у колонизацију долине Мисисипија. (Један од првих насељеника у овим крајевима звао се Кадилак. Тада нико није могао да сања да ће се једног дана његовим именом називати један од најлуksузнијих аутомобила на свету.) Пошто није имао довољно добровољаца за насељавање, Ло је испразнио затворе и послао затворенике у Америку, скинувши са државног буџета једну велику ставку предвиђену за издржавање бројних робијашница.

У Паризу је за то време владала грозница. Акције Компаније су добијале у вредности сваког минута. У

року од пола сата људи су постајали милионери. Првог децембра 1719. једна акција је вредела 40 пута више од своје званичне вредности! Ло је био национални херој. Његов се син играо са краљем, а на балу који је приредила његова осмогодишња кћерка био је присутан чак и папин изасланик.

У пролеће 1720. Ло је предосетио пропаст и покушао да спречи страхан финансијски слом државе. Међутим, било је касно. Сам регент је доста допринео одлучивши одједном да све акције замени за злато. Његовим примером пошао је цео двор. Велики племићи колицима су одвозили брда злата из банке. Грозницу куповања сменила је грозница продавања. Сви су одједном желели да папирни новац и акције Компаније замене за злато. Земља се нашла у немогућној ситуацији. Један касап из Намира (који је у Париз дошао да се паричи), само за ту недељу дана док је чекао на суђење, зарадио је 100.000.000 франака купујући и препродавајући вредносне папире, а затим је за рађеним новцем купио палату Помпоне, огромна имања, племство, чак и вазале, бројну послугу, скупоцен намештај, златно посуђе. Сваки дан су му за ручак припремали једног вола, два телета и шест оваца, безбројну ситну дивљач и акове шампањаца.

СОБАР СВОГ СОБАРА

Чуven је случај извесног собара који се преконоћ обогатио, па је сутрадан заповолио све своје бивше колеге са којима је раније служио код неког банкарка. Сад су они морали да служе њега. Идућег дана је и сам банкар банкротирао, па се запослио као собар код свог бившег собара! Оваквих примера је било безброј.

Огромна количина новца у оптицају изазвала је страховит пораст цена, а то је значило да се морају повећати и плате и наднице. Ово је аутоматски значило да се мора повећати и количина новца у оптицају, а то му је смањивало вредност, па су опет скакале цене, због чега наднице и све тако у круг. Да би спречио крах, Ло је чак законом забранио поседовање више од 500 франака у металном новцу (злату и сребру) и тим законом убрзао пропаст јер су сви почели да претварају новац у ствари од вредности и животне намирнице. Када је намирницама скочила цена, Ло је знао да је изгубљен.

ПОСЛЕДЊА ВЕЛИКА ИГРА

Првог новембра крах је био потпун. Папирни новац је стављен ван закона! Људи који су се обогатили за дан постали су просјаци за секунд. Самоубиства су била масовна. Првог децембра Џон Ло је побегао у Брисел са свега 1600 франака и једним прекрасним дијамантом. Све своје богатство Ло је био уложио у службу својих идеја. Није имао ни пребијене паре ван своје банке.

Иако је његов подухват доживео страхан крах, Ло је још увек био признати финансијски стручњак. Руски цар звао га је да дође у Русију и буде министар финансија, али је овај то одбио. 1721. Џон Ло се вратио у Енглеску где га је примио краљ Џорџ I и поништио смртну пресуду за убиство г. Вилсона која је већ 30 година била на снази. Најзад је одлучио да се стално настани у Венецији где се највише дружио са славним француским писцем и мислиоцем Монтескијеом.

Ни овде, у Венецији, није престао да привлачи пажњу. Сваке ноћи, око поноћи, појављивао се у „Ридоту“ најславнијој коцкарници Европе, и почињао велику игру. Као улог му је често служио онај прекрасни дијамант који је понео када је одлазио из Француске. Најзад, 1729, зарадио је у једној игри толику суму новца да је могао да отплати све дугове и мирно дочека крај. Умро је сиромашан, али без динара дуга, 21. марта исте године.

* * *

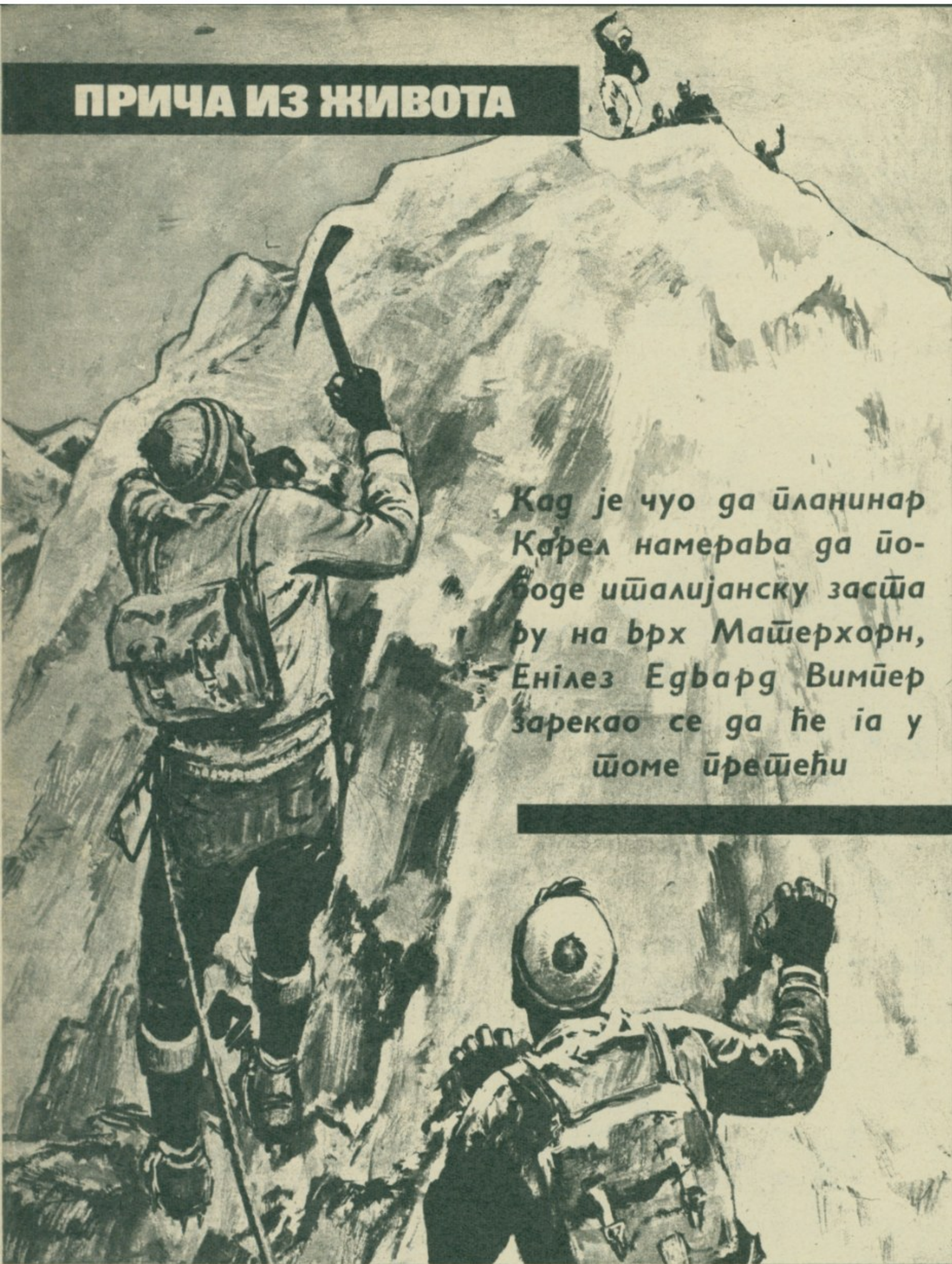
И поред свих промашаја и краха његове политике Џона Лоа данас сматрају једном од најзначајнијих фигура европске историје. Он је оснивач модерне банке а његови принципи су омогућили индустријски развој Француске XVIII века. Колонизација Луизијане и оснивање Њу Орлеанса остали су као трајни споменици великог подухвата који је он назвао „Систем Мисисипи“. Он је био први човек у Европи који је предлагао папирни новац који и ми да нас употребљавамо. Лоова концепција пропала је првенствено зато што он сам није био свестан да без снажне привреде нема снажне државе, и да новац, ако иза њега не стоји индустријска снага земље, не може бити ништа друго до обичан папир.

А. Д.

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

Када је чуо да планинар Карел намерава да поведе италијанску заставу на врх Матерхорн, Енглез Едвард Вимпер зарекао се да ће га у њој преићећу

Едвард Вимпер био је повучен и стидљив младић. Имао је само неколико блиских пријатеља и ретко је одлазио у позоришта или мјузик-холлове што је представљало главну разоноду младих тог времена. Међутим, из ове привидне мирноће крио се дух правог авантуриста. У дневнику који никоме није показивао записао је кад му је било 17 година: „У мојој глави се роје мисли које ће ме једног дана учинити великим човеком, великим човеком времена у коме живим“.

АВАНТУРА МОГ ЖИВОТА

Године 1860. двадесетогодишњи Едвард радио је као илустратор и сликар и један лондонски издавач на ручио му је серију цртежа са мотивом Алпа.

Када је стигао у Швајцарску и угледао стрми и усамљени Матерхорн, Вимпер је схватио да је управо то авантура за којом је чежнуо: освојити најопаснији

од свих неосвојених врхова Алпа, Матерхорн, висок преко 4 и по хиљада метара. Почео је да се распитује о Матерхорну и сазнао да планинар Бани Карел намерава да поведе италијанску заставу на том врху. Од тог тренутка почело је огорчено супарништво између двојице планинара које ће потрајати четири године.

Првих шест Вимперових покушаја завршило се неуспехом. Сви успони били су изванредно тешки, поготову кад је време било лоше. И нико није био изненађен када је релативно неискусни Енглез био приморан да призна пораз.

Ни Карел није пролазио боље. Тек 1865. године, обојица су били спремни за велико освајање, разуме се, сваки за себе.

Карел и његова група кренули су први уз планину. Пошли су такозваним Италијанским успоном и изгледало је да имају огромну предност.

Али, Вимпера није било лако обесхрабрити. Мада су чланове његове екипе — коју су сачињавали 19-годишњи лорд Франсис Даглас, свештеник Чарлс Хад-

сон и Даглас Хадоу — сматрали „аматерима“, Вимпер је ипак веровао да могу престићи Италијане. Најмио је три најбоља водича у целом крају, старог Петера Таупвалдера, његовог сина младог Петера и трећег кога су сви једноставно звали Кроз. У њих је човек могао да има поверења. Цео живот провели су у Алпима, и ако их је ико познавао, били су то они.

ОДГОВОР ТЕК НА ВРХУ

Чим је Карел кренуо, схватајући да је брзина најважнија, пошли су они у рано јутро 13. јула, то североисточним успоном. На њихово изненађење успон се овог пута показао лакши

СПРЕМНИ ДА УМРУ ЗА МАТЕРХОРН

него што су очекивали. Када је пао мрак, стигли су до једног гребена на висини од 3.300 метара и ту — провели ноћ.

Били су задовољни, али их је мучила мисао докле је напредовао Карел са својом групом. На жалост, није постојао начин да се сазна колику предност имају Италијани. Вимпер је знао да ће одговор добити тек на врху.

УЖЕ СЕ ПРЕКИНУЛО

Рано следећег јутра Вимперова експедиција наставила је успон. Пењање је и даље ишло по плану и када је поподне већ нешто поодмакло, Вимпер је успео да стигне на сами врх. Људска нога први пут је закорачила на Матерхорн.

Забринито је бацио поглед низ Италијански успон и на своје одушевљење видео да су Карел и његова група неколико десетина метара испод њега.

Није могао да сакрије срећу и изbezумљен од радости почео је да скаче. Био је то прави победнички плес.

Истог часа Карел је преживљавао тешке тренутке: када је подигао поглед и угледао младића у белим панталонама како игра од среће на врху, схватио је да је изгубио битку.

Ускоро су се Вимперу придружили и остали из његове групе. Млади Енглез

узео је тада плаву Крозову кошуљу, везао је за јарбол шатора и побио у тло ову импровизовану заставу.

Матерхорн је сада званично био побеђен. Вимперу и његовим пријатељима остало је још само да се безбедно спусте низ планину.

И тада су, опијени победом, планинари изгубили опрезност и направили трагичну погрешку. Уместо да ставе Кроза на последње место, на крај ужета, како би могао да обезбеђује мање искусне чланове екипе, одлучили су да у повратку он буде на челу.

На путу ка подножју уже које је везивало планинаре наједном се прекинуло и Кроз, лорд Даглас, свештеник Хадсон и Хадоу полетели су у бездан. Вимпер и два водича, немоћни да им помогну, ужаснуто су посматрали како њихови пријатељи падају преко Северног лица и налазе смрт на глечеру 1200 метара испод њих.

Трка за освајање Матерхорна сасвим неочекивано завршила се ужасно.

Вимпер никада више није осетио оно старо одушевљење за планинарством. Његово интересовање за спорт постепено је спласнуло и у својој књизи „Журба у Алпима“, он је написао:

„Пењите се ако хоћете, али имајте на уму да храброст и снага нису довољни без опрезности... Не чините ништа у журби, добро осмотрите сваки корак и од почетка размишљајте о томе какав може бити крај“.

М. Ј.

За последњих педесетак година на Дивљем западу много штошта се променило. Каубоји више не морају данима да јашу да би прикупили стоку или је потерали с једног места на друго; данас се за то употребљавају џипови и хеликоптери. Али, нешто се није променило: родео! Сваке године одржавају у градићима америчког Запада такмичења у вештини јахања неукроћених коња а победници учествују на финалној утакмици која одлучује ко ће постати шампион државе. Те приредбе, узбудљиве као и пре више од 100 година, привлаче велики број туриста.

КАУБОЈ КРОТИ КОЊА

КАУБОЈ НА БЕСНОМ БИКУ

КАУБОЈ КРОТИ КОЊА

КАУБОЈ НА БЕСНОМ БИКУ

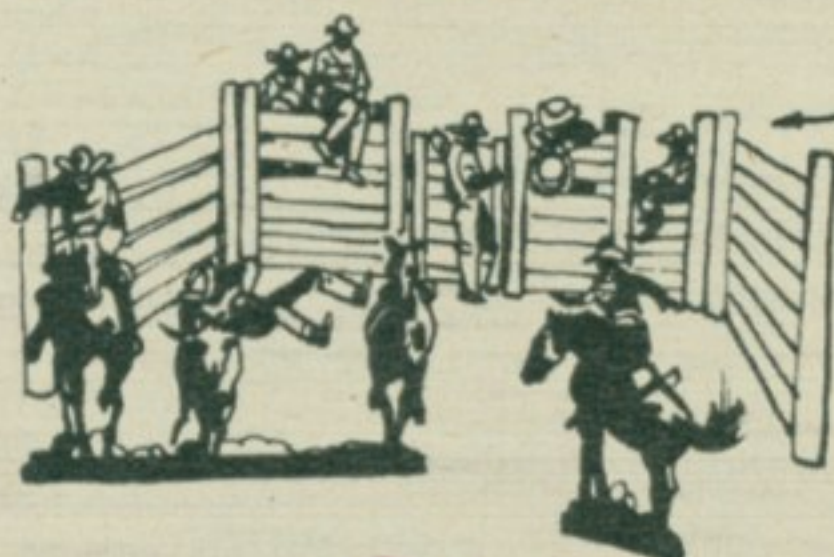

КАУБОЈ ХВАТА ТЕЛЕ ЛАСОМ

ОГРАДА КОРАЛА /ЗАЛЕПИ ЗА ОГРАДУ А/

ОГРАДА КОРАЛА /ЗАЛЕПИ ЗА ОГРАДУ Б/

ОВАКО ИЗГЛЕДА
ГОТОВ КОРАЛ

КОРАЛ И КАУБОЈЕ
ЗАЛЕПИ НА
КАРТОН

КАУБОЈИ ХВАТАЈУ ГОВЕДА

КОЊ ЈЕ УКРОЊЕН

ОГРАДА КОРАЛА /ЗАЛЕПИ НА КАРТОН/

А

ОГРАДА КОРАЛА /ЗАЛЕПИ НА КАРТОН/

Б

КРАЈ

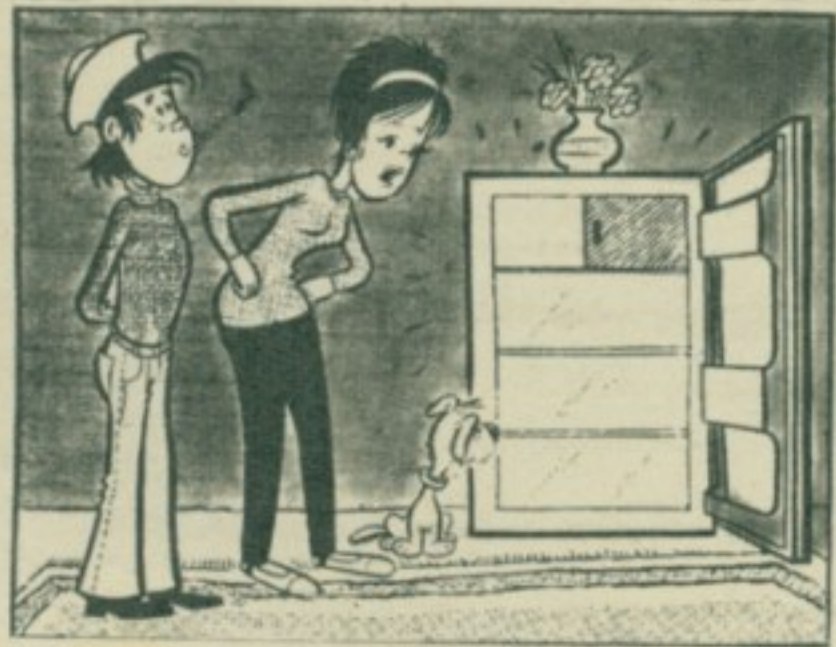
+

ENERGOINVEST НАГРАЂУЈЕ

СВЕЖЕ И ПОСЛЕ ЛЕТОВАЊА

И на питање постављено у 23. Енергоинвестовом задатку: да ли ће намирнице стављене у Енергоинвестов фрижидер у простор за дубоко смрзавање остати свеже и после 30 дана? — велика већина учесника дала је тачне одговоре: **И после тридесет дана намирнице остају свеже.**

Међу учесницима овог наградног конкурса награде на срећу извукао је Абдулах Шарчевић, професор Филозофског факултета у Сарајеву.

Награде су добили ови учесници:

I НАГРАДУ Енергоинвестов фрижидер „Ободин“ (модел 023) добила је **МЕВЛИДА НИЈЕМЧЕВИЋ**, Которско.

II НАГРАДУ петнаест дана летовања за ужу породицу на Хвару добио је **ИВИЦА ГЕОРГИЈЕВ**, Скопље, Каирска улица бр. 17.

III НАГРАДУ гитару добио је **РАДИВОЈЕ ПЕТКОВИЋ**, Бобота, Вукајлова 28.

„ПОЛИТИКИНО“ НАГРАДНО ИЗНЕНАЂЕЊЕ!

Ако сте видели „ПОЛИТИКУ“ прошлог понедељка онда знате о чему је реч. Ако је нисте видели онда обавезно купите „ПОЛИТИКУ“ у понедељак 9-ог августа! Сазнаћете какво је изненађење и учествоваћете у једној великој гужви из које се излази са изванредним и досад невиђеним милионским наградама!

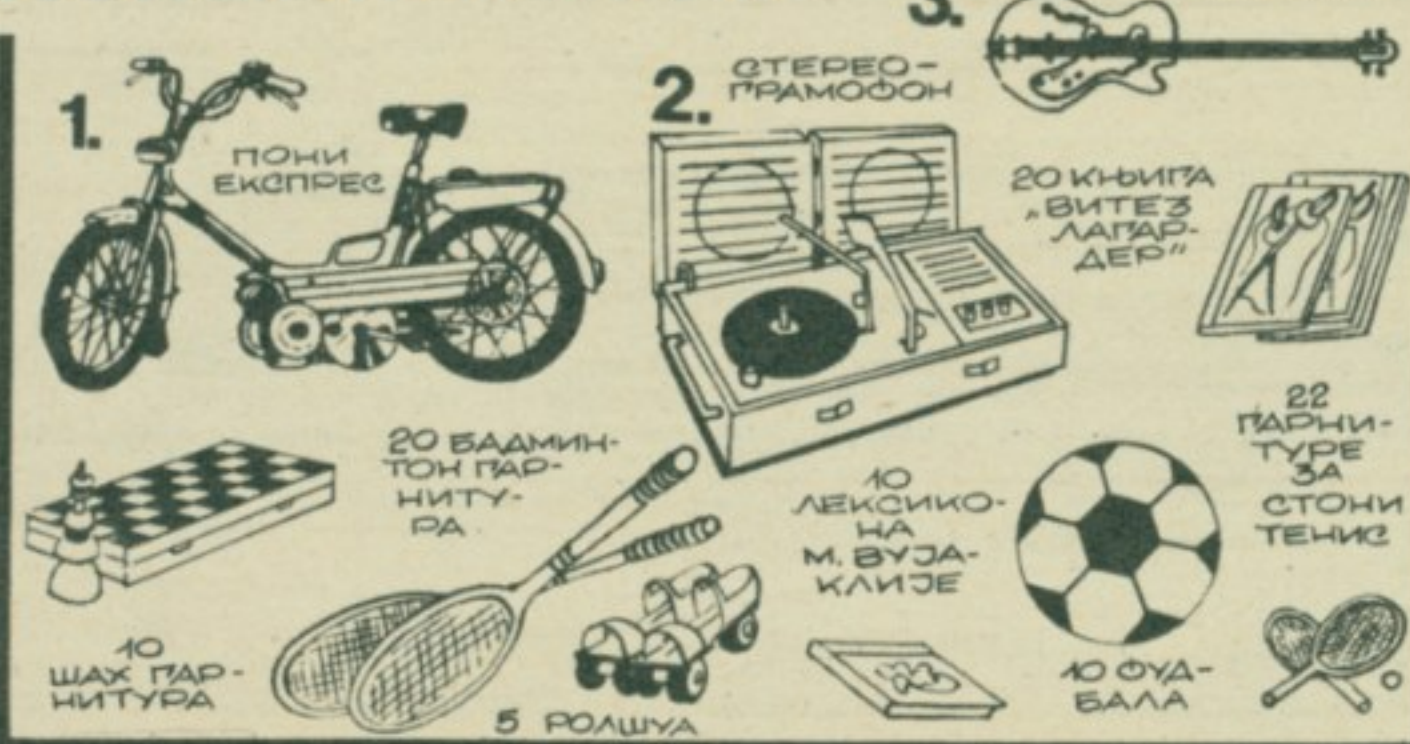
SOMBOLED МАКСИМАЛНИ СЛАДОЛЕД

ПОЗИВА ВАС
НА ВЕЛИКУ
НАГРАДНУ
ИГРУ!

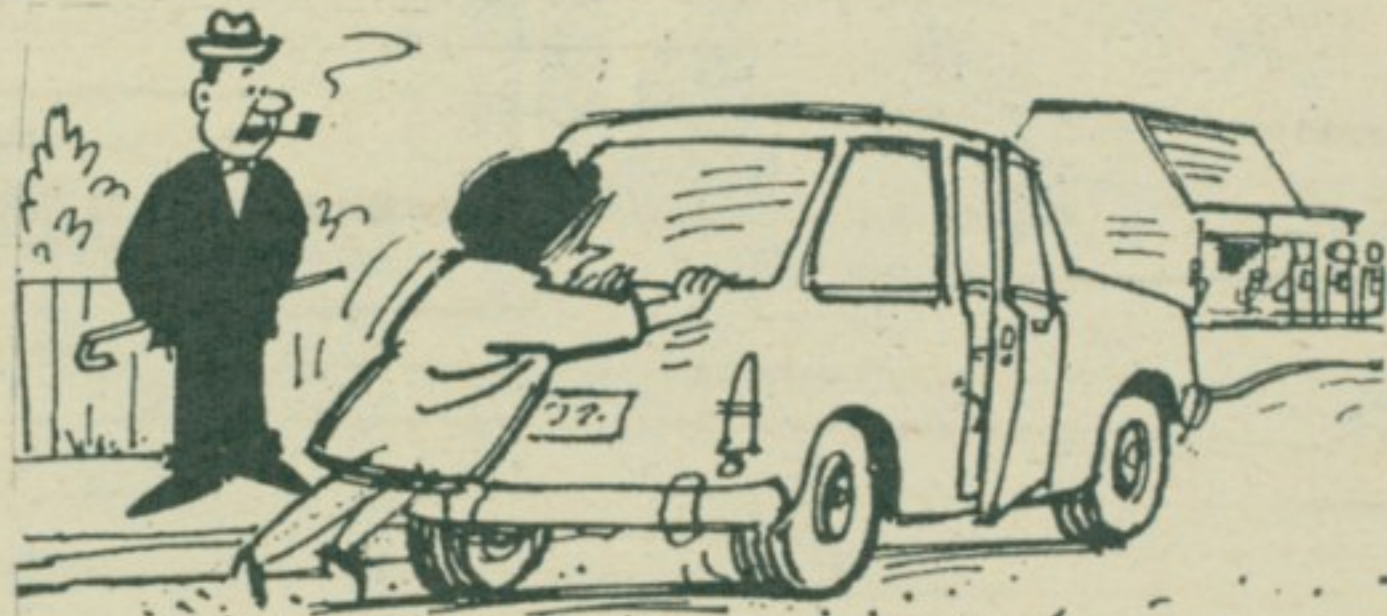
Пошаљи на адресу: **ПИК „СОМБОР“** — 25000 СОМБОР, 20 поклопаца и кешица (може и помешано) од СОМБОЛЕДА, као што су ови означени стрелицом на горњем цртежу. Награде ће бити извучене 25. августа.

НАГРАДЕ ТРЕЋЕГ КОЛА

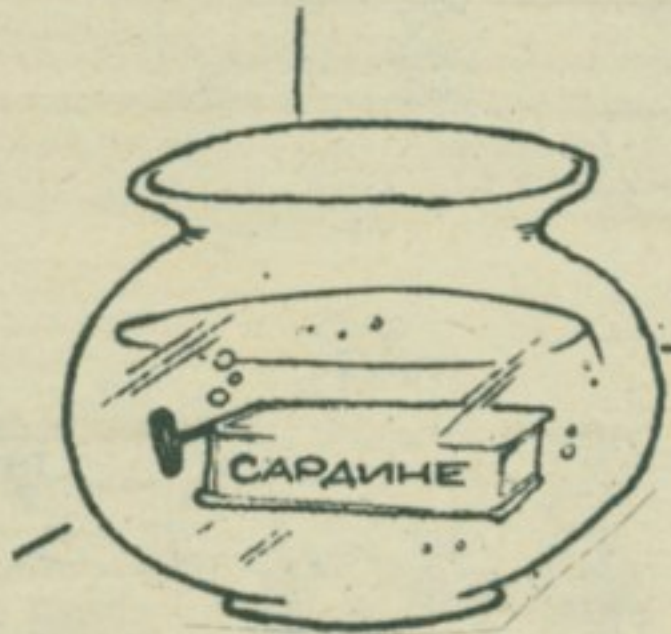

Ово је једна од четири велике наградне игре. За сваку нову игру нове награде.

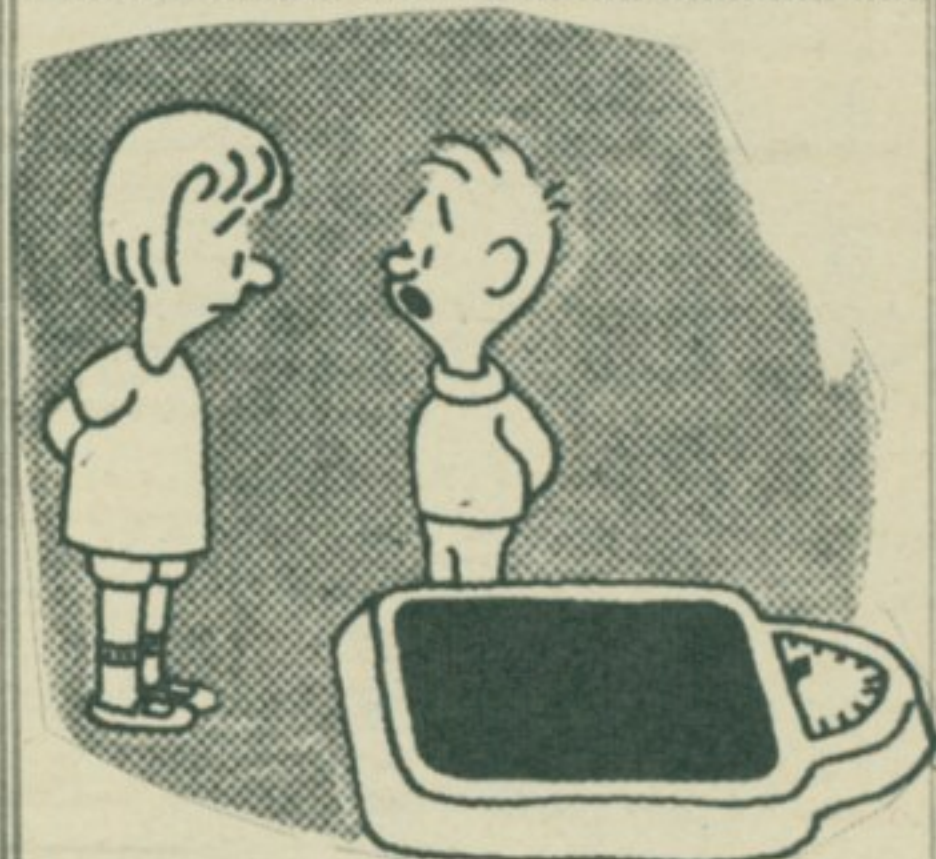
хумор

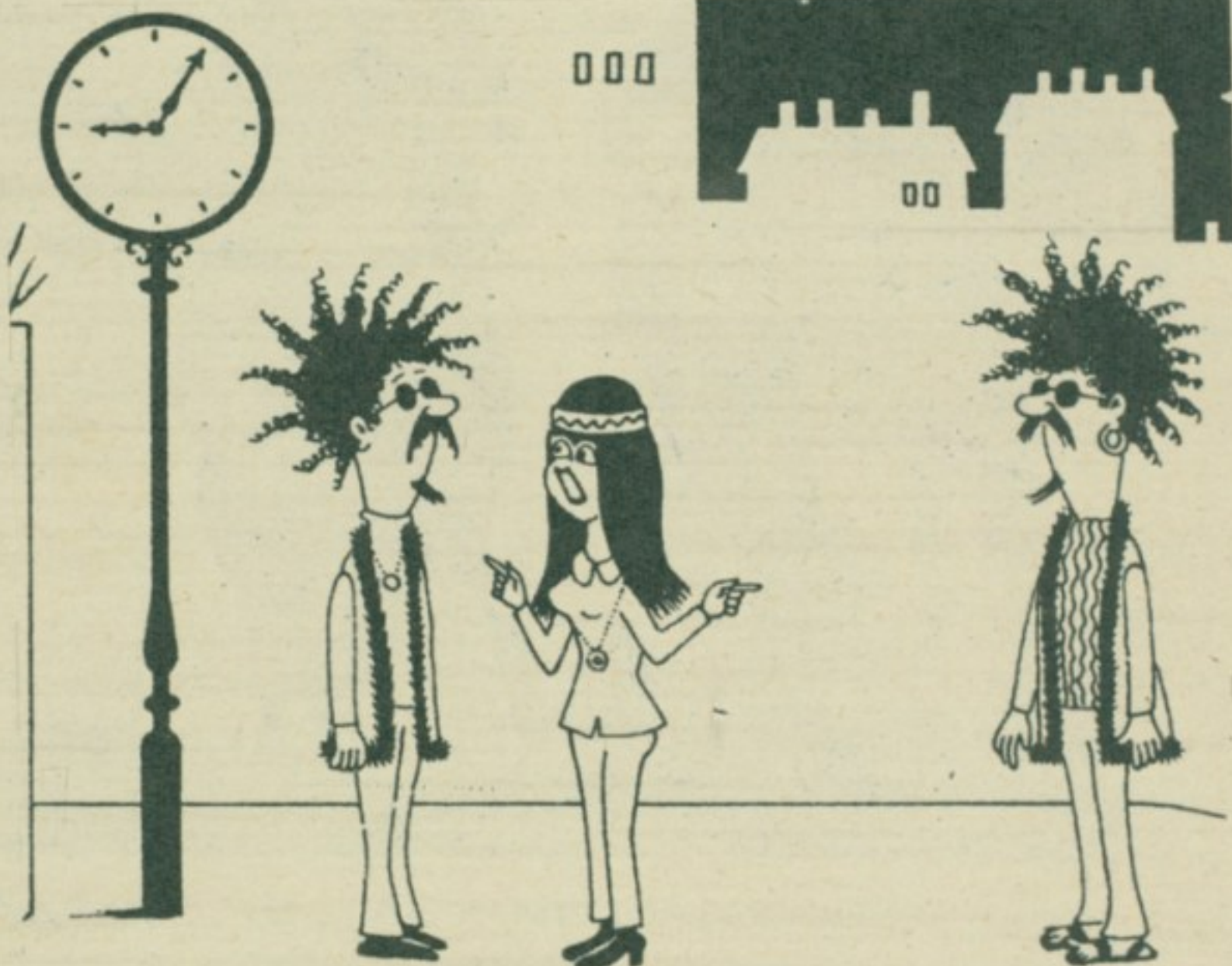
— Радо бих вам помогао, госпођо, али, на жалост, не разумем се у аутомобиле!

БЕЗ РЕЧИ

— Немам појма чему ово служи али мама кад год се попне страшно грди!

— Међу нама је све свршено... нашла сам другог!

7

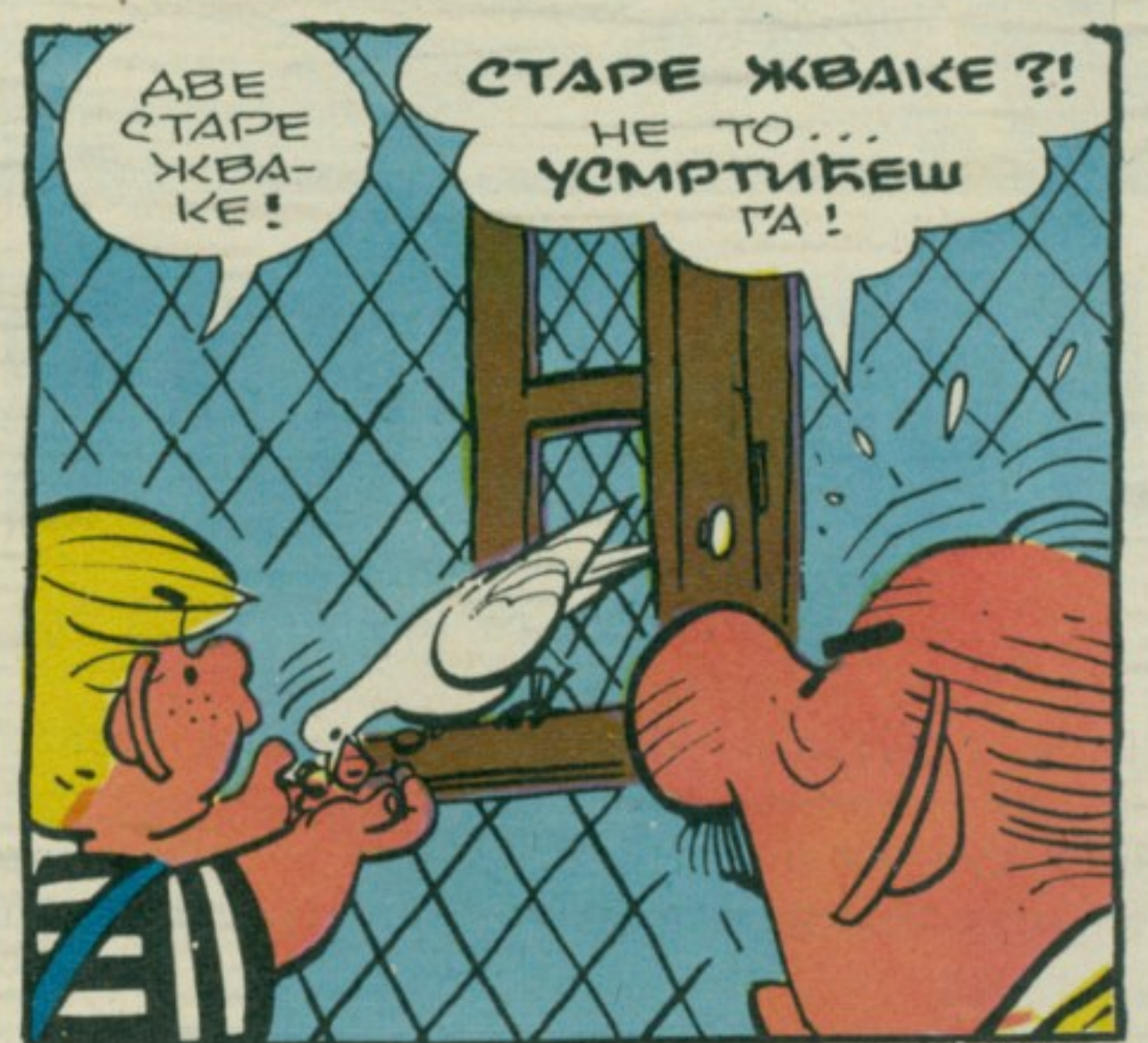
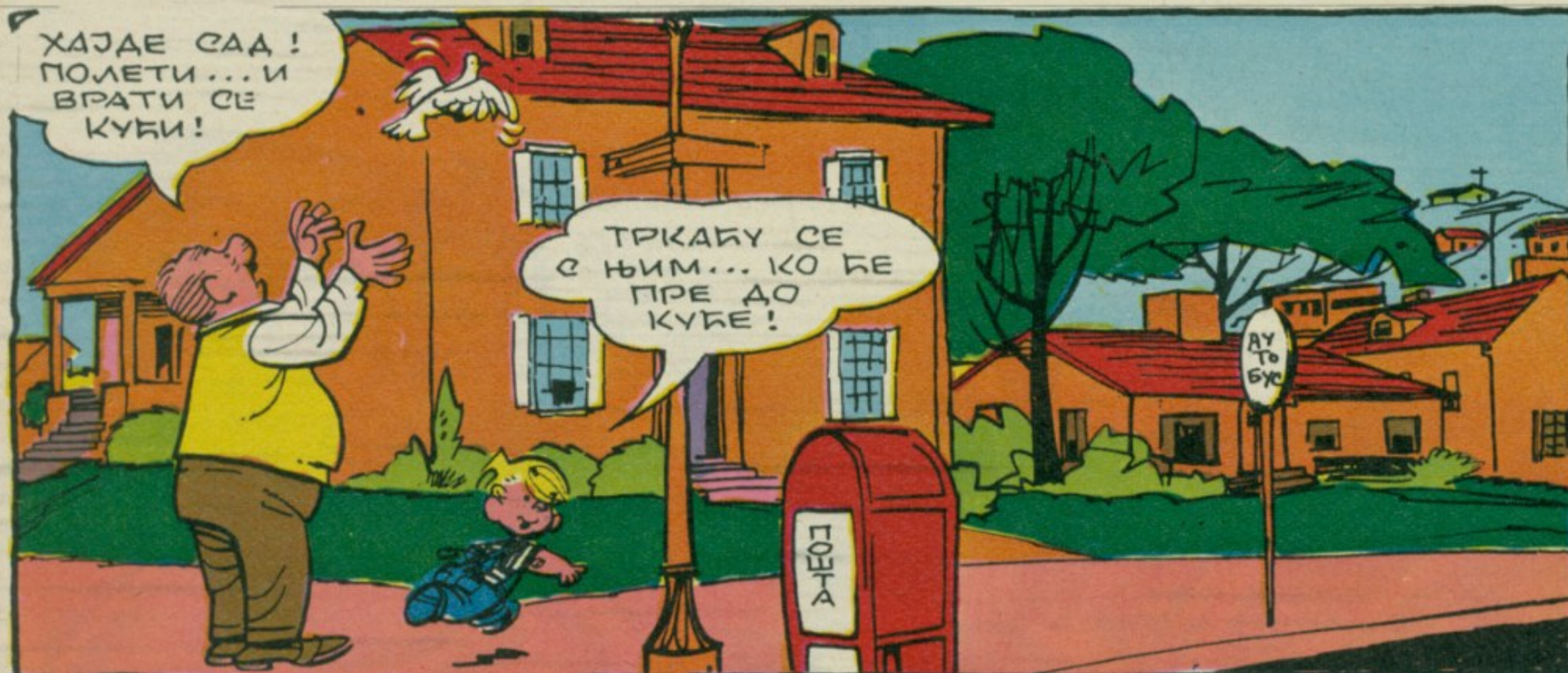
дана
увек
с вама

ЈЕДНА
АЛИ
ВРЕДНА

Кров који заклања од кише начињен је по лепом времену
(Енглеска пословица)

ГОЛУБОВИ ПИСМОНОШЕ

Мој јешаша луд за спортом

ЛЕПОТИЦА И НАУКА

Да, да, много шта се изменило за ово време — уздахнуо је мој пријатељ.

Овакав почетак није много обећавао, а није ни чудо: на крају крајева то је био само обичан сусрет другова који се нису видели много година. Све је изгледало сасвим уобичајено: некаква безвезна кафана, оно узајамно лупкање по раменима, „како си стари“? — „стварно се ниси ништа променио!“ — и на крају неизбежни покушај да се у неколико речи исприча шта се десило у животу што се по правилу своди на то како је напредовао у служби, оженио се...

— Знаш, оженио сам се — рекао је он баш у том тренутку.

Сад ће још да каже да има двоје деце и да му је шеф злоразумна ципидлака.

— Ти се можда сећаш, био сам прилично симпатичан и једноставан и увек сам изазивао пажњу жена. Можда се зато нисам ни трудио да оснујем породицу него сам после завршетка студија решио да се бавим науком. У то време молекуларна биологија чинила је своје прве кораке, а управо ме је та област интересовала. Успео сам да опремим лабораторију, истина доста скромну, и почео са истраживањем... Келнер! Једну рум-торту! Знаш, жена ми код куће не дозвољава колаче, каже угојићу се.

Први модел

Упадица је била сасвим неочекивана, али ја сам само климнуо главом у знак да га разумем, а он је наставио:

— Ти ми рече да се бавиш сасвим другом граном биологије, па нећу да те тњавим појединостима. Важно је једно: узео сам потпуно другачији правац истраживања од мојих колега. Већина њих бавила се питањима генетике, а мене је занимала само могућност деловања на већ потпуно оформљен организам. И, — успело ми је — сасвим неочекивано ми је успело!

Објаснићу ти на примерима. — Ако би дебео човек требало да омр-

шави, натлим губљењем килограма довео би у опасност живот, а мој метод омогућавао је свакоме да се угоди или смрша без икакве штете по здравље. То није све — открио сам начин да кожи стараца вратим мекоћу и еластичност, да убрзам или зауставим раст уопште и раст појединих костију без хируршке интервенције, брзо и безболно. Веруј ми, да сам се на томе зауставио и објавио своје резултате, сигурно бих добио Нобелову награду. Али, ја — уздахнуо је — ја сам пошао даље...

Направио је малу паузу, док је с уживањем јео рум-торту, а ја сам упорно пребрирао по памћењу све што сам прочитао из ове области. Не, ниједно откриће није било у вези с именом мог пријатеља.

— Решио сам — рекао је, прогутавши последњи залогај — да моделирам живе организме, да исправљам природу. Шта би ме коштало да скратим претерано дуг нос или изгладим претерано избочене јагодице! Већ први огледи на животињама доказали су да је жива материја у мојим рукама исто што и глина у рукама вајара. Тада сам се одважио да приђем „класању“ човека. Испало је компликовано. Тешкоће на које сам наишао биле су мање научног, а више организационог карактера. Нисам уопште имао праксе у пластичној хирургији (уос-

талом мој метод није имао ничег заједничког са хирургијом), поред тога нисам хтео пре времена да дижем галаму. Срећом имао сам новца, па сам зато решио да платим некоме ко би пристао да се подвргне процесу улепшавања. Али ни то ми није много помогло.

За први модел — или тачније објекат — узео сам девојку из неког забаченог краја. Имала је лице као праћок: ниско чело, скоро без браде, нос јој је штрчао увис, а зуби као у коња, велики а уз то и криви. Направио сам јој ново лице, да кажем онако, средње, обично, али не ружно. И шта мислиш? Погледала се у огледало и... зауррала! Осећала је да је изгубила оно своје, своју индивидуалност, постала је као друге. Можеш мислити: морао сам да јој повратим првобитни изглед!

Закључио сам да још није дошло време за практичну примену мог метода. Мало је уништити ружноћу, треба пацијенту додати неку индивидуалност, нешто што је само његово, по чему се разликује од других. Да бих то постигао, предстојало ми је још много рада.

Програмирана лејоџа

Нисам смео много да верујем у свој укус, па сам користећи последња достигнућа кибернетике и биологије, конструисао специјалну електронску машину за програмирање лепоте. Да бих израдио одређени критериј, увео сам у њу репродукције скульптура и женских портрета које су створили мајстори разних епоха: од Милоске Венере, Ботичелијеве Мадоне, наравно и Боконду, Гојину Голу Мају, па све до Модилијанија. Пикасоа сам из разумљивих разлога морао да избегавам како неки мој пацијент не би добио нос на врату! Тих дана напустио ме је мој једини асистент, рекао је да не воли такву лепоту. Наравно, сам је

био ружан као враг, али морам признати глуп није био.

Најзад, све је било готово и ја сам могао да пређем на посао. Моји су уређаји гарантовали постизање непоновљиве лепоте облика и црта, лепоту гласа, па чак и мишљења! Сада сам могао да рачунам на успех своје методе, славу, популарност, новац. Али, ипак није то био мој главни циљ: желео сам, у ствари, да цео људски род учиним лепим, да помогнем милионима људи да се ослободе комплекса који им загорчавају живот. Преостало ми је само да опитом утврдим да се извесне промене временом не бришу и човечанство би добило генијално решење многих проблема.

Исцог шочкова аутомобила

Било је неопходно „преформирати“ прву пацијенткињу и затим је око три месеца посматрати. Али где да је нађем?

Помогао ми је случај. Једне вечери враћајући се пешице кући извукао сам једну девојку готово испод самих точкова аутомобила. Било је то створење вредно сажаљења. Изгледала је као да је покупила све могуће физичке недостатке: била је без врата, дебела, кривонога и ретко ружна. Девојка је плакала и отимала се. Кад сам на крају успео да је мало смирим, сазнао сам да је те вечери њен младић отишао са другом. Није јој помогло ни то што је завршила филозофски факултет, ни што је знала напамет стотине стихова. Како није могла да се помири са мишљу да је свет љубави за њу затворен, решила је да се убије.

Да ти не причам како сам успео да је наговорим да учествује у мом епохалном експерименту... Трајало је то неколико дана који су ми се чинили као вечност... Али резултат је и мене самог запањивао!

Моја мала наказа претворила се

ГОСПОДАР МАМУТА

★★★★★★★★★★★★

**МАЛА РУГОБА
ПРЕТВОРИЛА СЕ
У САВРШЕНО
ЛЕПУ ДЕВОЈКУ.
КАО ЛЕКАР
МОГАО САМ
БИТИ
ЗАДОВОЉАН,
АЛИ
КАО ЧОВЕК...**

★★★★★★★★★★★★

НИК

у лепотицу. Ни највећи злочник није могао да открије ма и једну не-савршену црту. Ја, њен гворац, био сам запањен. Она је била толико узбуђена и срећна да није веровала својим очима. Ни за тренутак ме није напустила, као да се бојала да ће чаролија престати.

То ми је одговарало јер сам могао стално да посматрам своје прво дело, да не кажем ремек-дело. Свакодневно сам потанко записивао резултате опажања и поредио их. Што је време више одмицало, схватио сам да су спољне измене сталне. Као научник могао сам да будем задовољан, али као човек...

Једини услов

Њени први кораци у новом облику били су тако рећи ропски, али мало-помало постајала је све самоуверенија, престала да избегава људе... Хватајући задивљене погледе мушкараца почео сам да патим. Са знао сам сву муку и патњу коју доносе сумње, љубомора. Заљубио сам се у њу и бојао да је не изгубим. Рок од три месеца ближио се крају и ја сам схватио да је једини начин да је задржим — да јој све признам.

— Што си и урадио — умешао сам се.

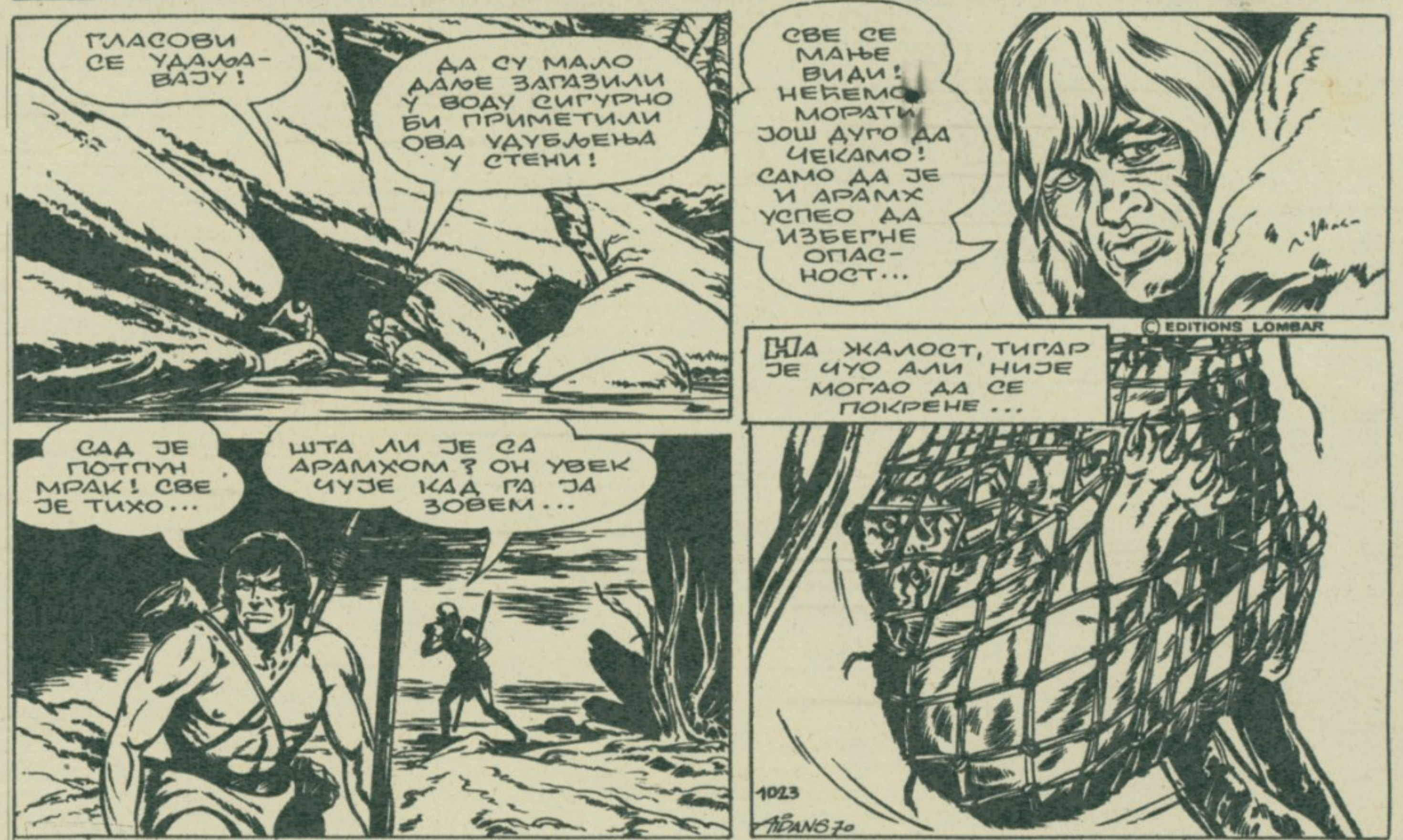
— Да, то сам и урадио. Она је прихватила моју љубав и ми имамо два дивна детета. Сад се брине да се не угојим.

Бацио је поглед на тањира са мрвицама од рум-торте и додао:

— Био бих заиста срећан само кад би на послу било боље, али шеф ми је једно право чангризало.

— Не разумем... имаш шефа? А шта је са твојим кабинетом савршене лепоте?

— Све сам морао да уништим! Само под тим условом је пошла за мене. Зар си могао и за тренутак да помислиш да је чак и најлепша жена на свету спремна да се помири са мишљу да постоји неко тако леп као она...

ПЛОЧА ЗА ВАС

**Миро
Унгар**

Популарни Миро Унгар у свету познатији као Том Твинклбери пева једну песму са врло необичним насловом. То је „Ананга — Ранга“ коју је компоновао Никица Калођера. У последње време постала је врло популарна не само код нас већ и у Европи. Са друге стране је „Сватко мора имат неког“ од истог аутора. Плочу је издао „Југотон“ а цена је 9,30 дин.

**Масимо
Раниери**

Продукција плоча РТБ издала је нову плочу Масима Раниери на којој су две композиције са „Канцонисиме 70“. Једно симпатично лице и помало дечачки глас дирнули су срца осетљивих Италијана и обезбедили му врхунско место на листи популарности. Називи композиција су „20 година“ и „Ја нећу имати“. Цена плоче је 9,30 дин.

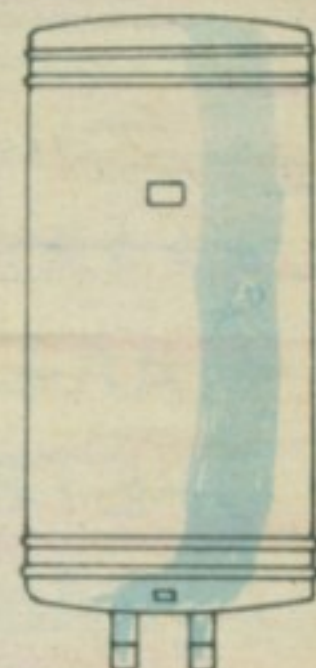
ENERGOINVEST
МАМИ БРИГА МАЊЕ
БЕСПЛАТНО ЛЕТОВАЊЕ

ПРВА НАГРАДА:
Петнаест дана
летовања
за ужу породицу

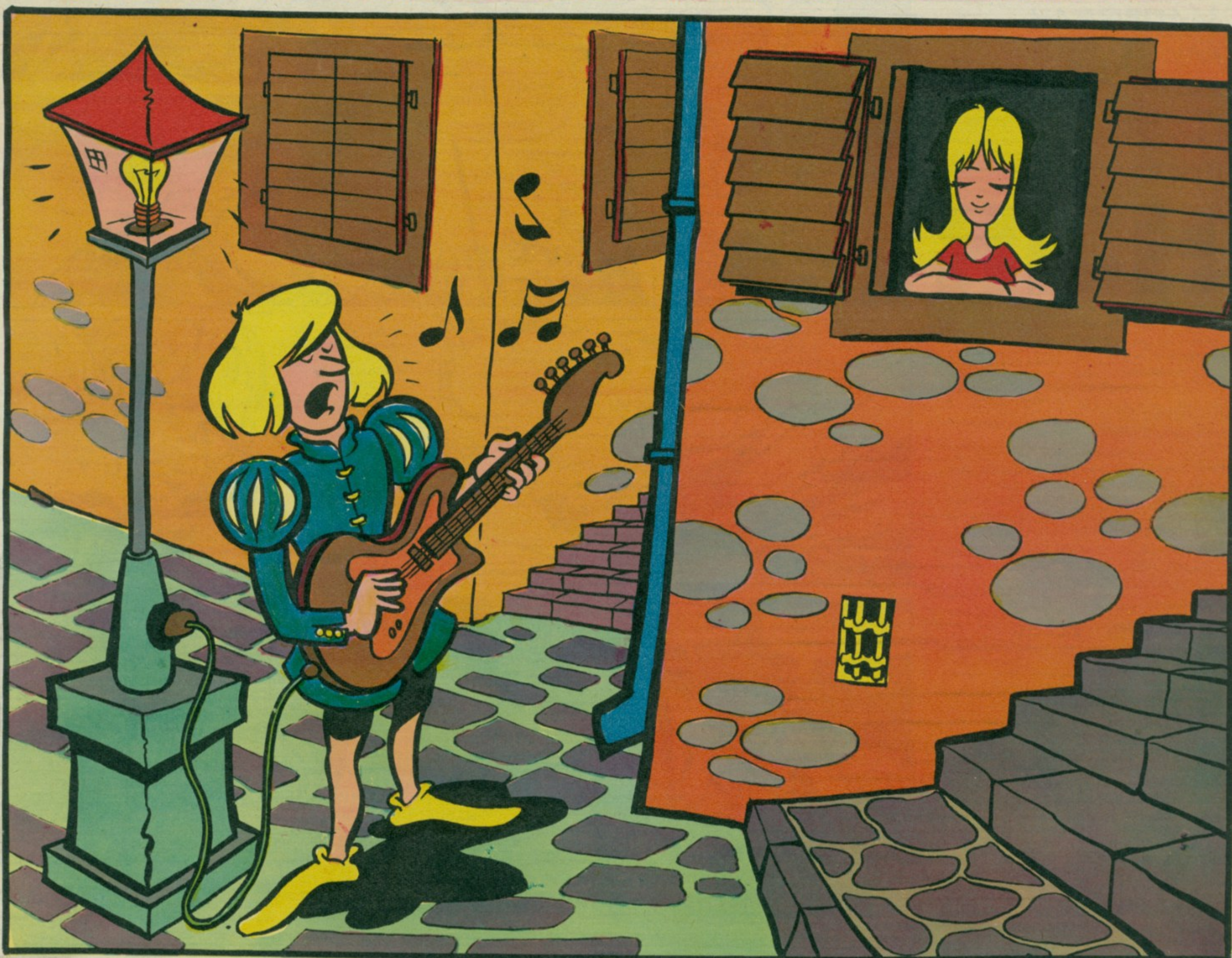

ENERGOINVEST
ТОПЛА ВОДА
ПРАВА ЗГОДА!

ДРУГА НАГРАДА:
ЕНЕРГОИНВЕСТОВ
Бојлер Мебош

ЕЛЕКТРИКА ИЗ ДУБРОВНИКА

Имена добитника награда биће објављена у Забавнику

Некад су у Дубровнику трубадури певали серенаде уз фењере, данас им ништа не смета да уз електрику сваког лета одушеве девојке из целог света. Одговорите: како се зове највећа понорница Европе на којој је Енергоинвест 1965. изградио хидроелектрану „Дубровник“.

ОДГОВОРИ ЗА НАГРАДУ!

1. Изрежи цртеж ПРВЕ НАГРАДЕ и залепи га на дописницу.
2. Напиши одговор на постављено питање и своју адресу.
3. Упути одмах дописницу ЕНЕРГОИНВЕСТУ, (за квиз), 71001 Сарајево, да је добије до идућег четвртка.

ИЗВАНРЕДНЕ НАГРАДЕ НАЦРТАНЕ НА ОВОЈ СТРАНИ ИЗВЛАЧЕ СЕ СВАКЕ НЕДЕЉЕ МЕЂУ ОНИМА КОЈИ ТАЧНО ОДГОВОРЕ.

Трећа награда:
БИЦИКЛ
НА РАСКЛАПАЊЕ

ПАЖЊА! ТВ-ПОНЕДЕЉАК ЕНЕРГОИНВЕСТА ГЛЕДАЈТЕ НА ТЕЛЕВИЗИЈИ СВАКОГ ПОНЕДЕЉКА У 19 ЧАСОВА

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉЕ

Желио бих да се дописујем са друговима и другарицама широм земље и СССР. Имам 15 година. Навијам за „Сарајево“ а хоби ми је израда фотографија. Мујо Дурић, Пут Илинчица 311, 75000 Тузла.

Имам 12 година. Желио бих да се дописујем с друговима из земље и иностранства на хрватско-српском или њемачком. Навијам за „Динамо“. Скупљам стране марке, „Звезде микрофона“ и „животињско царство“. Јурица Јашински, Трњанска 11а, 41000 Загреб.

Питомац сам средње техничке школе. Имам 18 година. Желио бих се дописивати као и размјењивати разгледнице са дјевојкама из цијеле земље. Волим бит музику, филм, спорт и обожавам Кићу Слабинца и Ђорђа Марјановића. Симо Крагуљак, В. П. 3566-2/6 ВЕ-11, 41002 Загреб.

Имам 15 година. Жељела бих да се дописујем са пријатељима из цијеле земље. Учим руски и енглески језик. Волим књижевност, музику, филм и ја сам за љубав, срећу и мир! Дениза Шустовић, В. С. Обала 29, 71000 Сарајево.

Имам 13 година. Жељела бих да се дописујем са друговима и другарицама из Велике Британије од 13 до 15 година. Језик дописивања српскохрватски и енглески. Олга Зобеница, Јосипа Еугена Томића 22, 24000 Суботица.

Скупљам сличице „животињско царство“. Недостаје ми 141 — Креја. Нека ми се јаве другови и другарице ради размене. Драган Договић, Јованова 39—41, стан 100, 11000 Београд.

Имам 13 година. Жељела бих да се дописујем с друговима и другарицама широм домовине. Скупљам марке и стари новац. Волим Кићу и Љупку. Славица Чачија, Сињског батаљона 66, 58230 Сињ.

Имам 17 година, плаве очи и косу. Волим музику, природу, спорт и путовања. Желим познанства. Жељко Захаров, М. Тита 50, 77240 Босанска Крупа.

Скупљам сличице „Битка на Неретви“, а немам бројеве 41, 45 и 31. Ко ми пошаље заузврат ђу му послати: марке, стари и страни новац, разгледницу, значку и сличицу „животињско царство“ или „земље и градови света“. Зоран Глигоријевић, Северни блок 1 улаз 1/3, 16000 Лесковац.

Имам 15 година и желио бих се дописивати с друговима и другарицама широм наше земље. Волим забавну музику. Сакупљам разгледнице и старе предмете а бавим се електротехником, Младен Вручка, Хугова 11, 42000 Вараждин.

Имам 13 година. Скупљам салвете, марке, сличице глумца, „животињског царства“ и разгледнице градова. Желим се дописивати са вршњацима и размењивати сличице. Верица Деветаковић, Златиборска 29а, 11080 Земун.

* укршћене речи *

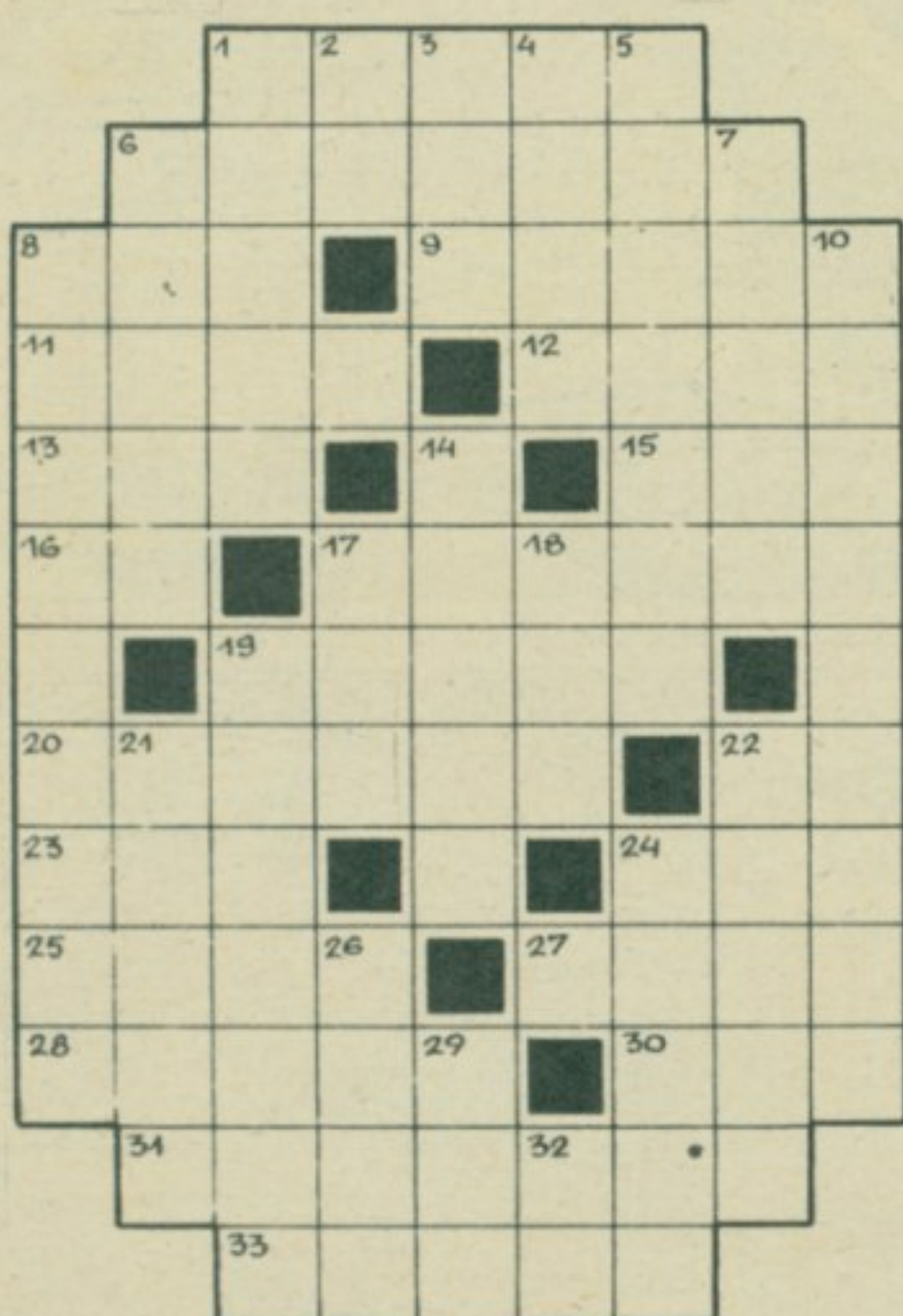
Водоравно: 1) драмска песма од Гетеа; 6) антички град у Сирији; 8) стари персијски краљ; 9) породица градитеља виолина из Кремоне у Италији; 11) језеро у Африци, 12) еп; 13) друга; 15) име књижевника и преводиоца Великановића; 16) два

слова; 17) мушко име; 19) украс; 20) портир; 22) митолошки бог подземља; 23) изнад; 24) савремени енглески вајар (Хенри); 25) птица из фамилије рода; 27) француски књижевник „(Исландски рибар“); 28) кућно огњиште; 30) сила; 31) врста занатлије; 33) врста спортског чамца.

Усправно: 1) врста комедије, бурлеска; 2) хемијски знак за алуминијум; 3) врста иловаче; 4) истакнути украсни део на фасади грађевине; 5) нарочита врста сира; 6) музичка ознака за тихо, слабо; 7) сведочанство (лат.); 8) писац; 10) име и презиме нашег књижевника („Проклета авлија“); 14) учесник сињске витешке игре; 17) јединица електричне снаге; 18) планинска област у Сахари; 19) друго име; 21) одбитак од продајне цене; 22) творац неког дела; 24) младић; 26) морски главоножац; 29) француски војсковођа у доба Наполеона (Мишел); 32) хемијски знак за тантал.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) „Дим“; 4) наш; 7) загонетка; 10) ено; и; 11) Еол; 12) Б(орисав) С(танковић); 13) сто; 15) љ, к; 16; аков; 18. дика; 20) Ади; 21) Ава; 22) алеја; ф; 25) Ала; ј; 27) тле; и; 29) пет; 31) рапсодија; 34) шу; 35) Ито; 36) Ив; 37) Итон; 39) мина; 41) хар; 42) Жан.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор Милојко Друловић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 88,00 дин, полугодишња 44,00 дин, тромесечна 22,00 дин. Претплата за иностранство: годишња 176,00 дин, полугодишња 88,00 дин, тромесечна 44,00 дин. Уплате на текући рачун 608-1-82-1. Годишња претплата у иностранству: DM 52. — S 14. — Ff 78,40 — Sfr 61,60 — Skr 72,80. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 608-620-3-32000-10-54. Поштански факс 124. Телефон: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1 тел. 22-711.

МАЛА ПОШТА

ЈАПАНЦИ ТРАЖЕ ПРИЈАТЕЉЕ

Драги Забавнице,

У броју 1019 објавио си адресе младих Јапанаца који желе да се дописују. Међутим, није речено на ком језику, српскохрватском или јапанском?

Бранка Бранковић, 26223 Гај.

Језик дописивања је енглески.

»КИШЕ ДОЛАЗЕ«

Драги Забавнице,

Прочитао сам у Забавнику 1015 да су потрошачи сладоледа СОМБОЛЕД добили у наградној игри књигу „Кише долазе“. Где могу да набавим ту књигу?

Драган Бокан, Бошка Са-
вића 6/IV, 37240 Трстеник.

Књигу „Кише долазе“ можете наручити поузећем на адресу: „Веселин Маслеша“ — пословница „Народна књига“, Шафарикова 11, 11000 Београд.

ЈЕВТИНА КЊИГА

Драги Забавнице,

Пишем ти у нади да ћеш ово моје писмо објавити. Завршила сам VIII разред и моје књиге су веома сачуване, па их желим продати у пола цене. Такође поклањам књиге за VII разред.

Мислим да ће се неко наћи да купи моје књиге, као и неко коме ћу да поклоним књиге VII разреда.

Бранка Бојанић, Адмирала
Гепрата 6/III ст. 21, Београд

Од овог броја Забавника почиње велика акција под називом „ЈЕВТИНЕ КЊИГЕ“. Објавићемо свако писмо у коме читаоци нуде очуване

школске књиге и лектуру из завршеног разреда.

1. на поклон
2. у пола цене
3. у замену (за неке друге књиге или нешто друго).

Из старе књиге учи се исто тако добро као из нове!

БУЦКО ИЗ ПРИШТИНЕ

Драги Забавнице!

Од 21—24. маја у нашем граду је одржана XVI омладинска смотра „Братство—јединство“. Пошто није било мјеста за све у хотелима, омладинце су смјестили у наше куће. Код мене је био Драмоњић Будимир-Буцко из Приштина. Рођен је 6. VIII 1956. год. Жељела бих се с њим дописивати. Молим Буцка да ми се јави на адресу:

Славица Станковић, 74230
Босанца Шамац, Пере Бо-
сића 73

НИСАМ ДОСАД ЧУО!

Поштовани Забавнице!

У твом броју 1016 на страници 49. код кола „Пежо 504“ обиљежена бројем 47, штампарском грешком написано је да је ово возило тежко 11200 кг. Ја још нисам чуо за толико тежка кола, па сматрам да је то неисправно.

Слободан Марић, 78263 Је-
зеро код Јајца

Аутомобил „Пежо 504“ тежак је 1200 кг, а оно што пише у „Забавнику 1016 је, како и сами кажете, штампарска грешка и то само у једном делу листа док је у другом исправљена.

ТАЈАНСТВЕНИ 6. РАЗРЕД

